

Deel I

Jezus' missie

nauwkeurig uitgelegd

David Platt

Deel 1

Jezus' opdracht nauwkeurig uitgelegd

Oorspronkelijke titel: Mission Precision

Deel 2

Evangeliedraden

Oorspronkelijke titel: Gospel Threads

2e druk

Door *David Platt*

Dit boek is door Radical.net online gepubliceerd en met toestemming vertaald en in samenwerking met Bijbelschool Gospel Mission bewerkt voor interne verspreiding door Levenslicht.org

Vertaling: Andreas Murre

Meer informatie op: www.levenslicht.org

Email: vragen@levenslicht.org

De Bijbelteksten in dit boek zijn overgenomen uit de Herziene Statenvertaling, tenzij anders vermeld.

© 2017 *David Platt en Radical.net*

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een automatisch gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

Deel 1

Voorwoord	7
Introductie	9
1. Het Evangelie	13
2. Evangelisatie & bekering	31
3. Discipel	49
4. Het maken van discipelen	63
5. De gemeente	75
6. Roeping	91
7. Zending & het zendingsteam	103
8. Onbereikte volken en plaatsen	117
Conclusie	129
Aantekeningen	130

Deel 2

Voorwoord	135
Draad 1: Het karakter van God	139
Draad 2: De zondigheid van de mens	147
Draad 3: Christus is voldoende	161
Draad 4: De noodzaak van geloof	173
Draad 5: De eeuwigheid dringt	187
Afsluitende vragen	199
Aantekeningen	202

Voorwoord

Het Evangelie is een reusachtige schat van enorme waarde. Het is de apostel Paulus die schrijft: 'Het is een kracht van God tot zaligheid voor een ieder die gelooft'. Neem je even de tijd om de impact van 'zaligheid' voor een verloren mens te overdenken, dan kun je als christen tot geen andere conclusie komen dan dat het Evangelie dé boodschap is die ieder mens, ver weg of dichtbij, horen moet.

De werkelijkheid is echter dat we in een tijd leven dat veel christenen het met de verspreiding van het Evangelie niet zo nauw nemen. Helaas zijn veel kerken en christenen meer gericht op hun eigen groei en programma's. De Grote Opdracht wordt al snel gezien als een speciale missie voor de apostelen van toen, of als een specifieke opdracht voor bijzondere zendelingen. Dit boekje schudt je wakker! Ieder die zich bekeerd heeft van zijn zonden en tot Jezus Christus gekomen is, heeft de Heilige Geest ontvangen. En deze Geest is je gegeven om een vrijmoedig getuige te zijn van Jezus Christus. Getuige van een immens goede boodschap, die bestemd is voor ieder mens.

Zo'n twintig eeuwen nadat Jezus Christus deze Grote Opdracht aan Zijn discipelen gaf is deze missie nog niet voltooid. Velen zijn nog onbereikt. Jezus Christus roept ook jou om mee te doen in deze opdracht, als ambassadeur van Christus. Maar, we moeten nauwkeurig zijn. Wat is Jezus' boodschap precies? Waaruit bestaat het goede nieuws? Wat houdt de boodschap van Gods liefde voor verloren mensen in? En welk doel dient ze? Tot welk leven leidt ze?

David Platt neemt je in dit puntig geschreven boekje mee naar de diepe waarheden van het Evangelie en

schildert je deze, vanuit de Bijbel, helder voor ogen.
Deze boodschap is urgent. Deze boodschap is
levensveranderend. Deze boodschap verheerlijkt God.

Kom onder de indruk van de aloude, reddende
boodschap van Gods genade en laat Gods Geest je hart
aanraken om te participeren in het verkondigen van het
Evangelie. Kom onder de indruk van het feit dat jij als
sterfelijk mens gebruikt kan worden in het verzamelen
van aanbidders, die eenmaal zullen staan voor de troon
van het Lam.

Soli Deo Gloria!

Leander Janse

Directeur bijbelschool Gospel Mission

Introductie

Er was een groep in de tijd van Jezus, die bereid was zee en land af te reizen om een mens te bekeren (Matt.23:15). Ze waren vol vuur in hun overtuigingen en ze wilden dat anderen zich bij hen voegden. Dat was toewijding aan de missie! Er was echter een groot probleem: ze hadden de verkeerde boodschap, de verkeerde motieven en de verkeerde methode.

Je kent deze groep als de farizeeën. Ze kregen een vernietigende berisping van Jezus. De farizeeën herinneren ons eraan dat het niet genoeg is ergens vurig voor te zijn. Al is vurigheid natuurlijk erg goed! Je hebt de juiste missie nodig en je moet weten hoe je de missie moet uitvoeren. Datzelfde geldt voor de missie van de gemeente. We moeten precies weten wat Jezus bedoelde, toen Hij zei: *“Ga dan heen, onderwijs al de volken”* (Matt.28:19).

We moeten onze missie nauwkeurig kennen. Helaas is daar nu onduidelijkheid over. Een deel van de verwarring wordt veroorzaakt door een verschil in interpretatie van bepaalde sleutelbegrippen.

In de volgende hoofdstukken zullen we zien hoe de Schrift de volgende termen definieert: Evangelie, bekering, evangelisatie, discipel, discipelen maken,

gemeente, roeping, zendeling, zendingsteam en niet-bereikt.

Ongeacht hoe deze termen vandaag over het algemeen gedefinieerd worden of hoe we ze in het verleden gebruikt hebben, is de vraag: hoe definieert God deze termen?

Onze burens en de niet-bereikte bevolkingsgroepen over de hele wereld en de gezondheid van onze eigen gemeenten vragen nauwkeurigheid. We kunnen het ons niet veroorloven genoeg te nemen met minder dan Bijbelse nauwkeurigheid, als het gaat om de missie van de gemeente.

Het Evangelie

Het Evangelie is het goede nieuws dat de enige ware God, de rechtvaardige en genadige Schepper van het universum, omgezien heeft naar hopeloos zondige mannen en vrouwen. Hij heeft Zijn Zoon gezonden, God in het vlees, om Zijn toorn over de zonde te dragen. Hij stierf plaatsvervangend aan het kruis en toonde Zijn macht over de zonde en de dood in de opstanding uit het graf. Iedereen die zich van zijn zonde afkeert en alleen op Jezus vertrouwt als de Redder en Heer, zal eeuwig met God verzoend worden.

1. Het Evangelie

De eerste term, het Evangelie, is de belangrijkste. We willen de inhoud van deze term niet als bekend veronderstellen, want zonder een juiste kijk op het Evangelie heeft de gemeente geen missie, geen goed nieuws om te verkondigen. Wat zo tragisch is, er worden tegenwoordig zoveel valse Evangelieën verkondigd. Wanneer echter het Bijbelse Evangelie trouw verkondigd wordt, delen we de *“kracht van God tot zaligheid voor ieder die gelooft”* (Rom.1:16). Wat een verantwoordelijkheid en wat een voorrecht!

De Bijbel bevat rijke beelden en gevarieerde beschrijvingen van het Evangelie. Het is daarom moeilijk elk aspect van het Evangelie in één hoofdstuk te behandelen. Tegelijkertijd zijn er een aantal waarheden die de kern van het Evangelie vormen. In dit hoofdstuk wil ik deze behandelen.

Denk aan het Engelse woord GOSPEL als een letterwoord. Elk van deze zes letters vertegenwoordigt een fundamentele waarheid van ons geloof en de missie van de gemeente. Dit zijn de waarheden die we zullen behandelen:

- G - Gods karakter
- O - Overtreding en zonde
- S - Christus heeft volledig voldaan*

- P - Persoonlijke reactie
- E - Eeuwige urgentie
- L - Levensverandering

**In het Engels wordt de 's' van gospel hier verbonden met 'sufficiency of Christ'*

We zullen deze kernwaarheden overdenken aan de hand van Efeze 2:1-10. Hier zien we, in tien verzen, de schoonheid van het Evangelie, en ook de implicaties van het Evangelie voor ons leven, onze gemeenten en onze missie in deze wereld.

Ook u heeft Hij met Hem levend gemaakt, u die dood was door de overtredingen en de zonden, waarin u voorheen gewandeld hebt, overeenkomstig het tijdperk van deze wereld, overeenkomstig de wil van de aanvoerder van de macht in de lucht, van de geest die nu werkzaam is in de kinderen van de ongehoorzaamheid, onder wie ook wij allen voorheen verkeerden, in de begeerten van ons vlees, door de wil van het vlees en de gedachten te doen; en wij waren van nature kinderen des toorns, evenals de anderen. Maar God, Die rijk is in barmhartigheid, heeft ons door Zijn grote liefde, waarmee Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de overtredingen, met Christus levend gemaakt – uit genade bent u gered – en heeft ons met Hem opgewekt en met Hem in de hemelse gewesten gezet in Christus Jezus, opdat Hij in de komende eeuwen de allesovertreffende rijkdom van Zijn genade zou bewijzen, door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus. Want uit genade bent u gered, door het geloof, en dat niet uit u, het is de gave van God; niet uit werken, opdat niemand zou roemen. Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus om goede werken te doen, die God van tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen (Ef.2:1-10, EV).

We beginnen deze beknopte samenvatting van het Evangelie door de apostel Paulus, waar het Evangelie begint en eindigt: met God.

G - Gods karakter

Het Evangelie stelt God in het middelpunt. Paulus begint door de zondigheid van de mens te benadrukken, maar dit gedeelte kantelt bij vers 4: *“Maar God, Die rijk is in barmhartigheid...”* Let op alles wat God gedaan heeft in dit gedeelte:

- Hij heeft ons gered vanwege Zijn grote liefde (vers 5);
- Hij heeft ons met Christus levend gemaakt (vers 5);
- Hij heeft ons met Hem opgewekt (vers 6);
- Hij heeft ons in Christus in de hemelse gewesten gezet (vers 6);
- Hij heeft zich voorgenomen om ons in de komende eeuwen de allesovertreffende rijkdom van Zijn genade te bewijzen (vers 7).

God is duidelijk Degene Die handelt. Wij, aan de andere kant, zijn vooral passief. Wij hebben onszelf niet gered, maar we zijn gered (vers 5,8). Dit is ons van buitenaf overkomen. Ja, deze redding komt door het geloof, maar om het punt niet te missen, legt Paulus de nadruk op Gods rol: *“en dat niet uit u, het is de gave van God”* (vers 8).

God redt ons en Hij doet dat op grond van Zijn karakter. Verschillende aspecten van Zijn karakter zien we in Efeze 2:1-10: Zijn heiligheid, rechtvaardigheid, barmhartigheid, toorn, liefde, genade, enz. Maar deze eigenschappen lijken te botsen: Gods toorn wordt hier in één adem genoemd met Gods barmhartigheid en grote liefde (vers 3-4). Hoewel we soms de neiging hebben bepaalde eigenschappen van God te

minimaliseren, vereist trouw aan het Evangelie een volledige en Bijbelse beschrijving van Gods karakter.

We moeten zowel Zijn liefde als Zijn toorn verkondigen. We moeten zowel Zijn gerechtigheid als Zijn genade verkondigen. We mogen nooit vergeten Zijn absolute, onvervalste heiligheid te verkondigen, zodat ze God zullen vrezen als ze hun vertrouwen op Hem stellen. Als we een heerlijk beeld hebben van God, zullen we een heerlijk beeld hebben van het Evangelie. Maar als we een gering beeld hebben van God, zullen we ook een gering beeld hebben van het Evangelie.

Er is dan zelfs het gevaar dat we God zien als het middel tot één of ander doel. Tegenwoordig wordt er een (zogenaamd) Evangelie aanbevolen dat God misbruikt als een middel tot werelds plezier. “Geloof in God,” zeggen ze, “en je kunt krijgen wat je wilt.” Soms wordt dit het welvaartsevangelie genoemd en het verspreidt zich snel in Amerika, Afrika en Azië. We moeten dit valse Evangelie tegenspreken. In plaats van te zeggen: “Kom naar God en krijg gezondheid en rijkdom,” moeten we zeggen: “Kom naar God... en krijg God!” Hij is Degene Die we willen. Hij is Degene Die we nodig hebben: de God Die Zichzelf in de Bijbel geopenbaard heeft.

Wanneer we een glimp te zien krijgen van Gods heerlijke karakter, zullen onze ogen ook geopend worden voor onze overtreding en zonde.

O - Overtreding en zonde

In het licht van het feit dat God heilig, rechtvaardig, liefdevol en genadig is, zou je verwachten dat de mens vervuld is met nederigheid, dankbaarheid en liefde. Maar onze reactie is precies het tegenovergestelde: opstand. Kijk hoe Efeze 2:1-10 onze toestand omschrijft buitenom Gods genade in Christus:

- We waren dood in overtredingen en zonden (vers 1);
- We leefden overeenkomstig de wereld (vers 2);
- We volgden de aanvoerder van de macht in de lucht (d.w.z. de duivel) (vers 2);
- We leefden in de begeerten van ons vlees, door de wil van het vlees en onze gedachten te doen (vers 3);
- We waren van nature kinderen des toorns (vers 3).

Onze zondige toestand is dus verschrikkelijk. Denk na over deze eerste zin *“dood in overtredingen en zonden”* (vers 1). We worden geboren met een zondige natuur en deze neiging tot zonde openbaart zich in talloze zonden en overtredingen tegen God. Een zonde is elke aanval tegen God, terwijl een overtreding verwijst naar een specifieke schending van een gebod in de wet. Deze verwerping van God is niets nieuws.

We zijn net als Adam en Eva in Genesis 3. Ook al zegt God dat we niet van die boom moeten eten, willen we het toch. We verwerpen Zijn gezag als Schepper. Dit is de God Die de stormwolken wenkt, en ze komen. De God Die de wind opdraagt te waaien en de regen gebiedt te vallen en onmiddellijk doen ze wat Hij van hen vraagt. Dit is de God Die tegen de bergen zegt: “Jullie gaan tot hier” en tegen de zeeën: “Jullie stoppen hier” en ze gehoorzamen. Alles in de hele schepping is gehoorzaam aan de Schepper, tot we bij de mens komen. Jij en ik zijn zo brutaal om God aan te kijken en te zeggen: “Nee.”

Degenen die zo leven, en dat geldt een ieder van ons buitenom Christus, zijn “dood” in zonden en overtredingen (vers 1). Als er niets verandert, zullen we eeuwig dood zijn (Rom.6:23). Het probleem van de mens is niet dat zijn leven niet helemaal lekker loopt, dat hij het verprutst heeft, dat hij eens iets verkeerd gedaan heeft of dat hij ergens een verkeerde keuze heeft

gemaakt. Nee, het probleem van de mens is dat hij, in de kern van zijn wezen opstandig is tegen God en zonder God is hij dood. Niet een beetje dood of soort van dood, maar dood.

Iemand vroeg eens aan Francis: “Wat zou je doen als je iemand in de trein zou ontmoeten en je had maar een uur om met hem over het Evangelie te spreken?” Schaeffers antwoord zal je verbazen:

Ik zou 45-50 minuten besteden aan het negatieve, om hem echt zijn probleem te laten zien, dat hij moreel dood is. In de overige 10-15 minuten zou ik het Evangelie preken. Ik geloof dat veel van onze evangelisatie vandaag niet duidelijk is, omdat we gewoon te snel naar het antwoord willen, zonder dat de mensen beseffen wat de echte oorzaak van hun ziekte is namelijk, werkelijke morele schuld voor God (en niet alleen psychologische schuldgevoelens).²

In onze inspanningen om de mensen met het Evangelie te bereiken, kunnen we de ernst van de zonde niet verbloemen. Voor veel ongelovigen, en zelfs voor veel gelovigen, is zonde niet zo'n groot probleem. Mensen denken: “Zo slecht ben ik ook weer niet” of “God zal mij daar zeker niet voor straffen”. Maar de Schrift schetst een ander beeld. De vrouw van Lot werd door één daad van ongehoorzaamheid veranderd in een zoutpilaar (Gen.19:26). God droeg Mozes op een man te executeren, omdat hij op de sabbatdag hout gesprokkeld had (Num.15:32-36). Uzza werd door God met de dood bestraft, omdat hij de ark aanraakte (2Sam.6:6-7). Zowel Ananias als Saffira werden (onmiddellijk) gedood, omdat ze gelogen hadden (Hand.5:1-11). Als deze voorbeelden extreem klinken, komt dat omdat we een beeld van de zonde hebben dat op de mens gericht is.

De ernst van de zonde wordt bepaald door Degene tegen Wie we zondigen. Eén zonde tegen de oneindig,

heilige God is oneindig ernstig en heeft oneindige scheiding van God als gevolg. Het was één zonde die de veroordeling over alle mensen bracht (Rom.5:12) en wij hebben *duizenden* zonden gedaan! Dit is een oneindig ernstig probleem voor iedereen op deze aarde. We zijn dood in zonden en we kunnen onszelf niet redden. Gelukkig is er Iemand anders!

S — Christus heeft volledig voldaan (Sufficiency of Christ)

Omdat we dood zijn en onszelf niet kunnen redden, hebben we God nodig Die ons leven geeft. Maar dat dwingt ons de spanning te erkennen die er is in Gods karakter. God is rechtvaardig, Hij zal zondaren straffen (Rom.2:12). Tegelijkertijd is Hij barmhartig en wil Hij zondaren redden (1Tim.2:3,4). Dit leidt tot de grote vraag in de Bijbel: *hoe kan een rechtvaardige God opstandige zondaren redden als ze terecht Zijn toorn verdienen?*

Dit wordt niet vaak als de grote vraag van de Bijbel gezien of zelfs niet als een belangrijke vraag. Er zijn niet veel mensen die 's nachts wakker liggen, omdat God zo goed is voor zondaren. In plaats daarvan wijzen ze met hun vinger naar God en vragen ze zich af hoe Hij zondaren kan straffen of hoe Hij liefdevol kan zijn en toch mensen naar de hel kan sturen. Maar, als een rechter vandaag een crimineel die schuldig was aan verraad, onschuldig zou verklaren, zouden we hem (terecht) in een oogwenk uit de rechtbank sturen. Gerechtigheid vereist dat de schuldigen en de onschuldigen dienovereenkomstig behandeld worden. Dus hoe kan een rechtvaardige God ons zien, schuldig in onze zonde, en ons onschuldig verklaren? Hoe kan Hij zowel rechtvaardig als barmhartig zijn? We vinden het antwoord in Jezus Christus, in Wie Hij is en wat Hij gedaan heeft.

Wie Jezus is

De Schrift stelt ons Jezus voor als volkomen God (Joh.1:1-3) en tegelijkertijd als volkomen mens (1Tim.2:5). Zowel Zijn godheid als Zijn mensheid zijn nodig voor onze redding.

Ten eerste wordt Jezus in termen van Zijn godheid terecht de Zoon van God genoemd (Joh.11:27;20:31). Hij ontvangt aanbedding (Matt.14:33). Hij geneest zieken (Matt.4:23-24). Hij vergeeft de zonden (Mark.2:5). Hij heeft het recht om te oordelen (Joh.5:22-24). Hij geeft de doden het leven (Joh.11:17-44).

Dat Jezus Gods Zoon is, is vandaag een belangrijk onderwerp in evangelisatie, zeker onder moslims. Veel mensen dringen erop aan om niet naar Jezus te verwijzen als de Zoon van God, omdat deze waarheid aanstootgevend is voor moslims. Maar, we mogen niet het Evangelie verwateren om het voor bepaalde mensen acceptabeler te maken. Trouw aan het Evangelie is onze prioriteit. Onder moslims en onder alle religies en bevolkingsgroepen op aarde verkondigen we dat Jezus de Zoon van God is. Wij moeten uitleggen wat dat betekent. Jezus is God in het vlees en Hij is naar ons toe gekomen.

Ik zat eens met twee mannen in Zuidoost-Azië. Beiden hadden een verschillende religie en ze probeerden mij te overtuigen dat alle religies fundamenteel hetzelfde zijn. Ik reageerde daarop: "Het is alsof je God bovenop een berg ziet en wij staan onderaan de berg. Jij neemt dit pad, ik dat pad, maar we eindigen allemaal op dezelfde plek."

"Precies, je begrijpt het!" zeiden ze.

"Maar wat als ik je vertel dat God bovenop de berg niet wil wachten tot jij en ik de top bereikt hebben, maar naar ons toe komt?"

“Dat zou geweldig zijn.”

“Dat is wat God gedaan heeft in Jezus,” zei ik, “en dit maakt Hem volkomen uniek.”

We moeten Jezus verkondigen zoals Hij is, God in het vlees (Joh. 1:1-3,14). Maar we moeten ook verkondigen wat Hij gedaan heeft.

Wat Jezus heeft gedaan

God is volkomen heilig en rechtvaardig. Dit betekent dat we moeten doen wat Hij ons opdraagt. Hij kan Zijn verwachtingen niet zomaar naast Zich neerleggen en de zonde onder het tapijt vegen. Hoe kan iemand dan vergeving van zonden ontvangen en rechtvaardig gerekend worden voor zo'n God? Het antwoord komt als we drie aspecten overdenken van wat Jezus gedaan heeft.

Ten eerste zijn de vereisten van Gods wet voor ons vervuld door Jezus. Jezus heeft het leven geleefd dat wij niet konden leven, een leven van volkomen en zondeloze gehoorzaamheid aan de Vader. Hij werd volkomen door de zonde verleid, maar Hij heeft volkomen gezegevierd over de zonde (Hebr.4:15). Jezus voldeed aan de eisen van Gods wet.

Ten tweede, hoewel Hij geen zonde had, stierf Jezus de dood die wij verdienden te sterven. Hij stierf voor onze zonden als onze plaatsvervanger. Jezus stierf in onze plaats. Dit is de schoonheid van het kruis. Want aan het kruis drukte God de volheid van het oordeel over de zonde uit. Tegelijkertijd, verdroeg God, door Christus, de volheid van het oordeel tegen de zonde. Zo maakte God redding mogelijk voor zondaren. Hij volbracht alles wat nodig was voor hun redding. Is God dus rechtvaardig tegenover zonde? Absoluut, kijk maar naar het kruis. Is God liefdevol tegenover zondaren? Absoluut, kijk maar naar het kruis. Aan het kruis worden Gods gerechtigheid en liefde volkomen ten toon gesteld.

Ten derde leefde Jezus niet alleen het leven dat wij niet konden leven en stierf Hij niet alleen de dood die wij verdienden te sterven, maar ook overwon Hij de vijand die wij niet konden overwinnen. De dood kon Jezus niet vasthouden, want op de derde dag stond Hij op uit de dood. Het graf was verslagen. Jezus leeft!

Op grond van wat Jezus gedaan heeft in Zijn leven, sterven en opstanding wordt de redding daarom alleen in Hem gevonden. Steeds weer zien we in Efeze 2:5-7 de uitdrukkingen “*met Christus*” of “*in Christus*.”

Het Evangelie is het goede nieuws dat iedereen gered kan worden in en door Jezus Christus. In een wereld vol religies staat Jezus alleen, Hij steekt boven alles uit. De toereikendheid van Christus reddende werk moet ons leiden tot een andere vraag, namelijk: hoe wordt deze vraag toegepast aan onze ziel voor onze redding? Dit leidt tot de volgende letter P in ons letterwoord GOSPEL.

P — Persoonlijke reactie

Het Evangelie vereist van ons een persoonlijke reactie. Deze reactie wordt samengevat in Efeze 2:8: “*Want uit genade bent u gered, door het geloof.*” Gods genade is de grond, of de onderliggende reden, voor onze redding en geloof is het middel waardoor we het ontvangen. Maar heb je je ooit afgevraagd waarom God het geloof gekozen heeft als de juiste reactie op Zijn reddende genade? Waarom niet liefde? Of nederigheid, vreugde of wijsheid? Waarom heeft God geloof bestemd als het enige middel tot redding?

Omdat geloof het anti-werk is.

Geloof is het besef dat je niets kunt doen, dat je met geen enkele hoeveelheid liefde, vriendelijkheid, vreugde of gehoorzaamheid Gods redding kunt verdienen. Je kunt alleen vertrouwen op wat Hij gedaan heeft voor jou. Geloof is de houding van het hart, die precies

tegenovergesteld is aan steunen op jezelf. Daarom vervolgt Paulus: *“en dat niet uit u, het is de gave van God.”* Dit was een waarheid waarmee mijn zoon van acht worstelde toen ik hem 's avonds instopte: “Papa, ik snap het niet. Het lijkt zo makkelijk. Na alles wat ik heb gedaan in mijn zonde tegen God, mag ik God gewoon om vergeving vragen en mijn vertrouwen op Jezus stellen?”

Het is begrijpelijk dat hij moeite heeft dit Bijbelse concept van genade te begrijpen, want van nature hebben we het gevoel dat we iets moeten doen om Gods gunst te verdienen. Maar, en zo heb ik ook mijn zoon verzekerd, redding is een geschenk dat wij ontvangen, geen beloning die we verdienen. We ontvangen dit geschenk door het geloof.

Het zou echter een misverstand zijn als we onszelf als volkomen passief zouden zien in het ontvangen van Gods genade. Het Evangelie is niet alleen informatie, het is een uitnodiging. Het is een uitnodiging die vraagt om een beslissing. Het Evangelie is niet alleen een verklaring van wat Christus gedaan heeft. Het is ook een oproep die beschrijft hoe wij moeten reageren. Het communiceren van het Evangelie is het roepen van mensen tot geloof. Dit is in het bijzonder belangrijk als we nadenken over de missie van de gemeente in onze omgeving en onder de volken.

Mensen kunnen niet reageren op een boodschap die ze nooit gehoord hebben. Het is tragisch dat er meer dan vier miljard mensen zijn in deze wereld die nog nooit het Evangelie van Jezus Christus gehoord hebben. Ze zullen het niet horen, tenzij wij het hun vertellen. De eeuwigheid dringt voor deze boodschap.

E — Eeuwige urgentie

Wanneer we de boodschap van het Evangelie verkondigen, staat de eeuwigheid op het spel. Aan de

ene kant is de hemel, een heerlijke werkelijkheid voor iedereen die vertrouwt op Christus. Gelovigen zullen de allesovertreffende rijkdom van Zijn genade ervaren *“in de komende eeuwen”* (vers 7). Aan de andere kant is de hel een vreselijke werkelijkheid voor iedereen die niet vertrouwt op Christus. Dit zijn degenen die sterven als *“kinderen des toorns”* (vers 3). Zij zullen het eeuwige oordeel van God onder ogen moeten zien.

Er zijn tegenwoordig maar weinig mensen die over de hel spreken als de bestemming waar mensen in hun zonde naar toe gaan. Dit is vreemd, vooral omdat Jezus juist zoveel over de hel sprak. Onze Redder sprak over bewuste *“vreselijke pijn”* (Luk.16:22-24), *“buitenste duisternis”* (Matt.22:13) en een *“onuitblusbaar vuur”* (Mark.9:44), om een paar voorbeelden te noemen. Zo sprak ook Paulus over de *“straf van het eeuwig verderf, weg van het aangezicht van de Heere en van de heerlijkheid van Zijn macht”* (2 Thess.1:9). Dit zijn ernstige waarheden en schokkende beelden.

Sommige mensen vragen zich af of de Bijbelse taal over de hel letterlijk of alleen maar symbolisch is bedoeld. Maar zelfs als de Bijbel hier symbolen gebruikt, verwijzen deze symbolen naar iets wat echt is. De schrijvers van de Bijbel beschrijven geen winterretraite of zomervakantie. Brandend vuur en rokende zwavel zijn symbolen voor een verschrikkelijke plek, een plek die mensen nooit zullen verlaten.

En de rook van hun pijniging stijgt op tot in alle eeuwigheid, en zij hebben dag en nacht geen rust (Openb.14:11).

De puritein Thomas Watson zei hierover:

Zo is het in de hel: ze willen sterven, maar ze kunnen niet sterven. De goddeloze zal altijd sterven, maar nooit dood zijn. De rook van de oven blijft voor eeuwig en

altijd opstijgen. O! Wie kan het verdragen om zo eeuwig op de pijnbank te liggen? Het woord “*eeuwig*” breekt het hart.⁴

Watson had gelijk. De werkelijkheid van de hel breekt ons hart. Tenminste, zij zou ons hart moeten breken. Want wie kan bevatten wat het betekent dat het oordeel eeuwig is? Zo zegt Jonathan Edwards het:

Wanneer je vooruit kijkt, zie je een lange eeuwigheid, een grenzeloze voortdoring die je gedachten zal opslokken en je ziel zal verbazen. Je zult volkomen wanhopen aan enige bevrijding, verzachting of rust. Je zult zeker weten dat je lange eeuwen moet verslijten, miljoenen en miljoenen eeuwen, vol worsteling en met deze almachtige en genadeloze wraak. Als dat voorbij is, als je zo eeuwen hebt doorgebracht, zul je beseffen dat dit nog maar een stipje is van alles wat nog komt.⁵

We kunnen niet onwetend of onverschillig zijn tegenover deze werkelijkheden. Dit is geen spelletje. Als we zeggen: “Dit was een hels kabaal” missen we het gewicht van wat we zeggen. Er wacht een werkelijke en eeuwige toorn op zondaren voor een heilige God. God zal hen voor eeuwig en altijd verteren. Hebben we nog meer reden nodig om ons te haasten dan dit? Ongeacht hoe ouderwets of wreed het concept van de hel ook lijkt voor de wereld. We moeten dit Evangelie delen.

Wat we vandaag het meest nodig hebben is een brede verkondiging van de waarheden die het minst acceptabel zijn voor het vlees.

Wat we vandaag nodig hebben is een schriftuurlijke uiteenzetting van Gods karakter: Zijn absolute soevereiniteit, Zijn onuitsprekelijke heiligheid, Zijn onbuigzame rechtvaardigheid en Zijn onveranderlijke geloofwaardigheid. Wat we vandaag nodig hebben is een schriftuurlijke uiteenzetting van de toestand van de

natuurlijke mens: zijn totale verdorvenheid, zijn geestelijke gevoelloosheid, zijn onverbeterlijke vijandigheid tegenover God. Het feit dat hij al veroordeeld is en dat zelfs de toorn van een zondehatende God nu al op hem rust.

Wat we vandaag nodig hebben is een schriftuurlijke uiteenzetting van het verontrustende gevaar waarin zondaren zich bevinden: het onbeschrijfelijk vreselijke lot dat hen wacht. Het feit dat ze, wanneer ze doorgaan op hun pad, zeker zullen lijden onder het loon van hun ongerechtigheid. Wat we vandaag nodig hebben is een schriftuurlijke uiteenzetting van de aard van de straf die de verlorenen wacht: de verschrikking daarvan, de hopeloosheid daarvan, de onverdraaglijkheid daarvan en eindeloosheid daarvan.⁶

Laten we bidden dat God ons helpt om het Evangelie te verkondigen, ook als het niet populair is.

L - Levensverandering

Als laatste, nadat we verschillende aspecten van het Evangelie overdacht hebben, blijft er nog één vraag over: *wat brengt het Evangelie voort in degenen die het door geloof ontvangen?* Niets minder dan levensverandering. Deze verandering vindt niet alleen plaats in de eeuwigheid, zij begint nu al in dit leven. *“Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus om goede werken te doen, die God van tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen”* (Ef.2:10). Het Evangelie leidt tot een radicaal nieuw leven.

De Schrift beschrijft redding als kruisiging met Christus (Gal.2:20), met als gevolg dat we een hele, nieuwe schepping worden (2 Kor.5:17). Redding is niet zomaar een beslissing of een oppervlakkige verklaring. Je kunt niet zomaar wat woorden uitspreken, beweren dat je christen bent en vervolgens weer verder leven als voorheen. Daarom moeten we het Evangelie nauwkeurig

verkondigen, zowel hier als over de hele wereld. Het Evangelie dat mensen oproept te sterven aan hun zonde en zichzelf en te vertrouwen op Christus als Redder en Heer.

Het levensveranderende karakter van het Evangelie betekent dat het niet ons doel is om geloofsbeslissingen te tellen. Christus heeft ons geroepen om discipelen te maken (Matt.28:19). Laten we daarom trouw zijn aan deze taak. Laten we het aan God overlaten om de vrucht van onze bediening te oordelen. Laten we ondertussen het Evangelie van Jezus Christus geloven en verkondigen.

We kunnen het Evangelie als volgt samenvatten:

Het Evangelie is het goede nieuws dat de enige ware God, de rechtvaardige en genadige Schepper van het universum, omgezien heeft naar hopeloos zondige mannen en vrouwen. Hij heeft Zijn Zoon gezonden, God in het vlees, om Zijn toorn over de zonde te dragen. Hij stierf plaatsvervangend aan het kruis en toonde Zijn macht over de zonde en de dood in de opstanding uit het graf. Iedereen die zich van zijn zonde afkeert en alleen op Jezus vertrouwt als de Redder en Heer, zal eeuwig met God verzoend worden.

Dat is goed nieuws!

Discussievragen

1. Wat betekent het dat God het doel van het Evangelie is?
2. Wat ontbreekt er in onze uitleg van zonde, als we er slechts naar verwijzen als iets wat onze relaties met anderen verstoort?
3. Welk Bijbels spanningsveld wordt door het Evangelie verhelderd?
4. Wat maakt geloof (zoals de Bijbel het definieert) de juiste reactie op Gods genade?
5. Hoe moeten de werkelijkheden van de hemel en de hel onze evangelisatie beïnvloeden?

Evangelisatie en bekering

Evangelisatie is de verkondiging van het Evangelie in de kracht van de Heilige Geest met als doel mensen te overtuigen zich te bekeren en in Christus te geloven.

Bekering is de door God bewerkte persoonlijke reactie van individuen op het Evangelie, waarin ze zich afkeren van hun zonde en zichzelf (bekering) en vertrouwen op Jezus als Redder en Heer (geloof).

2. Evangelisatie en bekering

Jaren geleden las ik een onderzoek waarin stond dat het grootste deel van de Amerikanen zich als christen identificeert. Maar, van deze christenen was minder dan de helft wekelijks betrokken bij een gemeente, minder dan de helft geloofde dat de Bijbel correct was en een overgrote meerderheid had geen Bijbels beeld van de wereld om hen heen. Maar dat was nog niet het ergste.

Onderzoekers groeven dieper om erachter te komen hoevelen zich omschreven als “wedergeboren christenen” (alsof er nog andere soorten zijn). Dit waren de mensen die zich persoonlijk aan Jezus hadden toegewijd en geloofden dat ze naar de hemel gingen, omdat ze Jezus als hun Redder hadden aangenomen. Bijna de helft van de Amerikanen viel in die categorie. Maar toch ontdekten deze onderzoekers dat de overtuigingen en levensstijlen van degenen in deze groep “wedergeboren christenen” vrijwel niet te onderscheiden waren van de wereld om hen heen. Bijvoorbeeld, veel “wedergeboren christenen” geloofden dat ze door hun werken een plek in de hemel konden verdienen. Anderen dachten dat moslims en christenen dezelfde God aanbaden. Sommigen dachten dat Jezus zondigde toen

Hij als mens op aarde was. Een steeds groter aantal “wedergeboren christenen” omschreef zichzelf als enigszins toegewijd aan Jezus. Wat moeten we met zulke statistieken?⁷

Sommigen hebben aan de hand van deze data geconcludeerd dat christenen in werkelijkheid niet zo verschillend zijn van de rest van de wereld. Maar ik denk dat die interpretatie van het onderzoek niet juist is. Iets wat in deze statistieken overduidelijk is, is dat er in onze cultuur veel mensen misleid zijn. Ja, er zijn veel mensen, zowel hier als over de hele wereld, die zich cultureel identificeren als christenen, maar Bijbels gezien geen volgelingen zijn van Jezus.

Is dat mogelijk? Volgens Jezus is het zelfs waarschijnlijk:

Niet ieder die tegen Mij zegt: Heere, Heere, zal binnengaan in het Koninkrijk der hemelen, maar wie de wil doet van Mijn Vader, Die in de hemelen is. Velen zullen op die dag tegen Mij zeggen: Heere, Heere, hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam demonen uitgedreven, en in Uw Naam veel krachten gedaan? Dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; ga weg van Mij, u die de wetteloosheid werkt! (Matt.7:21-23)

Jezus zei dat er op de laatste dag *velen* zullen zijn die er geschrokken achter zullen komen dat ze, hoewel ze dachten dat hun eeuwigheid veilig was, uiteindelijk misleid waren. Ze zullen voor Jezus staan op de laatste dag en Hem horen zeggen: “*Ik heb je nooit gekend.*” Daarom moet een ieder van ons willen weten: hoe leiden we mensen tot echte kennis van Christus? Dat is *evangelisatie*. Wat betekent het Bijbels een volgeling van Jezus Christus te worden. Dat is *bekering*.

Hoe we evangelisatie zien beïnvloedt de manier waarop we ongelovigen benaderen die, net zoals wij, de

eeuwigheid in de hemel of in de hel moeten doorbrengen. Zo heeft ook ons begrip van bekering gevolgen voor de manier waarop we onze taak van evangelisatie uitvoeren en hoe we de geestelijke toestand beoordelen van degenen die we dienen. Een Bijbels beeld van bekering is voor ons cruciaal om zeker te weten of we eeuwig leven hebben. Als het daarom om evangelisatie en bekering gaat, kunnen we het ons niet veroorloven te denken wat de meeste van onze christelijke vrienden denken of te doen wat in onze eigen ogen eerlijk en goed lijkt. We moeten zien wat Gods Woord zegt om deze concepten, die van cruciaal belang zijn, te begrijpen.

Evangelisatie

We beginnen met een definitie van evangelisatie en zullen deze definitie vervolgens aan de hand van de Bijbel uitleggen.

Evangelisatie is de verkondiging van het Evangelie in de kracht van de Heilige Geest met als doel mensen te overtuigen zich te bekeren en in Christus te geloven.

Eén van de beste plekken waar we deze waarheid zien is in Jezus' laatste woorden, voordat Hij opvoer tot aan de rechterhand van de Vader. Hij gaf Zijn discipelen een beknopte samenvatting van hun missie:

Maar u zult de kracht van de Heilige Geest ontvangen, Die over u komen zal; en u zult Mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als in heel Judea en Samaria en tot aan het uiterste van de aarde (Hand.1:8).

Op grond van Christus' woorden in dit gedeelte zullen we het concept van evangelisatie overdenken in termen van onze rol, onze boodschap, onze kracht en ons doel.

Onze rol

Het eerste sleutelwoord voor een Bijbels begrip van evangelisatie is *verkondiging*. Dit is gebaseerd op het feit dat Jezus zei dat Zijn discipelen “*getuigen*” zouden zijn (Hand.1:8). Evangelisatie houdt altijd verkondiging in. Altijd wordt de boodschap van het Evangelie gecommuniceerd in een taal die zij die verloren zijn, kunnen begrijpen. Helaas is dit één van de gebieden waar de gemeente, zeker in onze cultuur, evangelisatie helemaal verkeerd begrepen heeft.

Sommigen beweren dat ze met hun leven getuigen of door een goed iemand te zijn of door elke dag te glimlachen. Ik hoop dat dit zeker zo is. Maar Jezus vertelde Zijn discipelen niet dat ze de kracht van de Heilige Geest zouden ontvangen om naar mensen te glimlachen. Nee, Jezus gaf de kracht van de Heilige Geest, zodat we zouden spreken. Dat doet een getuige!

Het concept van getuigen komt van het Griekse woord *martureo*, waar we ook het woord “martelaar” van hebben. De discipelen verloren hun leven niet, omdat ze vriendelijk waren. Ze verloren hun leven, omdat ze spraken. Christenen verliezen vandaag over de hele wereld hun leven, niet omdat ze glimlachen en goede dingen doen. Ze verliezen hun leven, omdat ze het Evangelie verkondigen.

Als we verkondigen, moeten we een taal gebruiken die zij die verloren zijn, begrijpen. In onze eigen cultuur betekent dit dat we niet kunnen steunen op christelijke clichés. Ook kunnen we niet aannemen dat vertrouwde theologische termen als zonde, redding, oordeel goed begrepen zullen worden. In plaats daarvan moeten we deze Bijbelse concepten duidelijk en zorgvuldig uitleggen op manieren die ongelovigen kunnen begrijpen. Als we in een andere cultuur komen, zullen we het Evangelie moeten verkondigen aan hen die een

andere taal spreken. Dit is de belangrijkste reden waarom zoveel zendelingen over de hele wereld zo hard werken om de taal te leren, zodat ze het Evangelie kunnen communiceren op een manier die begrijpelijk is voor degenen in een ander cultuur.

Onze boodschap

De verkondiging zal niet veel uitwerken, als we niet de juiste boodschap verkondigen. Volgens onze definitie is evangelisatie de verkondiging van het Evangelie. Zoals we in het vorige hoofdstuk zagen, omvat het Evangelie de volledige boodschap van de heiligheid en liefde van God, de zondigheid van ieder mens, het verzoenende offer en de overwinnende opstanding van Jezus en de noodzaak van bekering en geloof. Helaas is veel wat in onze hedendaagse gemeenten doorgaat als het Evangelie, Evangelie-light of zelfs Evangelieloos.

Gewoon een gesprek over God met iemand, zonder dat je Jezus noemt of de noodzaak tot bekering en geloof in Hem, is geen evangelisatie. Ook is het nog niet per se evangelisatie als Jezus genoemd wordt in het gesprek. Jehova's Getuigen en Mormonen gaan van deur tot deur om het over Jezus te hebben, maar zij delen niet het Goede Nieuws. Ze delen slecht nieuws, want ze geloven dat we Gods gunst moeten verdienen. Zo'n boodschap is vernietigend. Denk aan onze samenvatting van het Evangelie aan het einde van hoofdstuk 1:

Het Evangelie is het goede nieuws dat de enige ware God, de rechtvaardige en genadige Schepper van het universum, omgezien heeft naar hopeloos zondige mannen en vrouwen. Hij heeft Zijn Zoon gezonden heeft, God in het vlees, om Zijn toorn over de zonde te dragen. Hij stierf plaatsvervangend aan het kruis en toonde Zijn macht over de zonde en de dood in de opstanding uit het graf. Iedereen die zich van zijn zonde afkeert en alleen op Jezus

*vertrouwt als de Redder en Heer, zal eeuwig met God
verzoend worden.*

Misschien kunnen we niet iedere keer als we het Evangelie delen elk aspect van deze definitie behandelen, maar dat maakt gesprekken niet waardeloos. We kunnen verschillende elementen van het Evangelie delen zoals God ons daar de mogelijkheid voor geeft. Maar uiteindelijk moeten we deze kernwaarheden van het Evangelie samenbrengen voor degenen die Christus niet kennen en hen uitnodigen om te reageren.

Onze kracht

Het delen van het Evangelie is dan misschien onze verantwoordelijkheid, maar het is een bovennatuurlijke activiteit. Daarom specificceert onze definitie hierboven dat evangelisatie gedaan wordt “*in de kracht van de Heilige Geest*”. In Handelingen 1:8 vertelde Jezus Zijn discipelen dat ze kracht zouden ontvangen van de Heilige Geest, met als gevolg dat ze Zijn getuige zouden zijn. Met andere woorden, de Heilige Geest wordt voornamelijk gegeven met het doel het Evangelie te verkondigen.

Natuurlijk is de Geest om allerlei redenen aan ons gegeven, om ons te overtuigen, te troosten, te bemoedigen, te leiden, ons te onderwijzen, enz. Maar de zin “*vervuld met de Heilige Geest*” verschijnt acht keer, in verschillende vormen, in het Nieuwe Testament en steeds zien we dat deze vervulling leidt tot verbale verkondiging.⁸ Toen de apostelen vrijgelaten werden door de machthebbers en terugkeerden naar hun geloofsgenoten, verhieven zij hun stem tot God:

*En toen zij gebeden hadden, werd de plaats waar zij
bijeenwaren, bewogen. En zij werden allen vervuld met
de Heilige Geest en spraken het Woord van God met
vrijmoedigheid (Hand.4:31).*

Deze bekrachtiging van alle gelovigen door de Geest om het Evangelie te verkondigen is een voorrecht waar de Oudtestamentische heiligen alleen maar naar verlangd hebben (Joël 2:28-32).⁹

Dit is zo bijzonder. Jij en ik hebben het voorrecht en de verantwoordelijkheid het Evangelie in de kracht van de Heilige Geest elke dag te verkondigen! Daarom leeft de Geest in ons. Natuurlijke woorden kunnen het leven van een natuurlijk iemand niet bovennatuurlijk veranderen voor de eeuwigheid. Dit werk kunnen we alleen doen in de kracht van de Heilige Geest.

Ons doel

We kunnen de boodschap van het Evangelie verkondigen, maar alleen de Heilige Geest kan het hart en de gedachten van iemand tot Christus keren. Dat is tenslotte het doel van het Evangelie: mensen overhalen zich te bekeren en in Christus te geloven. Daarom preekte Petrus op de pinksterdag (Hand.2:14-40). Daarom ging Filippus naar de Ethiopische kamerheer (Hand.8:26-40). Daarom nam Paulus de tijd om met de cipier spreken, in plaats van uit de gevangenis te vluchten nadat ze bevrijd waren (Hand.16:25-34). Deze mannen *informeerden* mensen niet over het Evangelie. Ze *overtuigden* mensen met het Evangelie.

Evangelisatie moet een oproep tot bekering van zonden en geloof in Christus bevatten. Helaas laten we dit essentiële deel vaak achterwege. Vaak zijn we tevreden met een gesprek over Jezus en wat Hij gedaan heeft, terwijl we het niet afronden door de mensen te laten weten hoe ze moeten reageren. Na de eerste preek van Petrus op de pinksterdag, was de menigte "*diep in het hart geraakt*" en ze vroegen, "*Wat moeten wij doen, mannenbroeders?*" (Hand.2:37). Petrus liet hen daar niet naar raden:

Bekeer u en laat ieder van u gedoopt worden in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving van de zonden; en u zult de gave van de Heilige Geest ontvangen. Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen die veraf zijn, zovelen als de Heere, onze God, ertoe roepen zal. En met veel meer andere woorden legde hij getuigenis af en spoorde hij hen aan met de woorden: Laat u behouden uit dit verkeerde geslacht! (Hand.2:38-40)

Dat is pleiten. In het volgende vers zien we het resultaat: *“Zij nu die zijn woord met vreugde aannamen, werden gedoopt; en ongeveer drieduizend zielen werden er op die dag aan hen toegevoegd”* (Hand.2:41).

Sommigen schrikken misschien terug van het idee om mensen over te halen, omdat het manipulatief klinkt. Maar dit is een misvatting van Bijbels overtuigen, om minstens twee redenen. Ten eerste, de Heilige Geest voert Gods reddende werk uit. Daarom spreken we niet over manipulatie om een reactie uit te lokken. We verwerpen zulke op de mens gerichte middelen. Ten tweede vereist de urgentie van onze boodschap dat we mensen smeken te reageren. De eeuwigheid staat op het spel. Helaas lijken veel christenen onzeker over deze allerbelangrijkste boodschap.

Douglas Murray schreef hoe hij getroffen werd door de overeenkomsten in verschillende verklaringen van degenen die zich tot de islam bekeerd hadden. Volgens Murray gingen deze verhalen ongeveer als volgt: “Ik had een bepaalde leeftijd bereikt, vaak een jaar of twintig of begin dertig. Ik stond in een nachtclub en ik dacht: het leven moet toch meer zijn dan dit?” Murray merkt op: “Bijna niets in onze cultuur zegt “natuurlijk is dit niet alles.” In plaats daarvan zegt onze cultuur: “Herhaal, herhaal.” In de afwezigheid van zo’n stem gaan ze op zoek en ontdekken de islam.”

Vervolgens vraagt Murray waarom deze zoekers voor de islam kozen en niet voor iets anders. Waarom kozen ze niet voor het christendom bijvoorbeeld? Murray concludeert dat dit komt, omdat de meeste takken van het reguliere christendom hun “vertrouwen zijn kwijtgeraakt in bekeren.” Of we ontkennen het Evangelie, of we zitten er maar wat stil bij, maar het resultaat is hetzelfde: mensen worden niet overgehaald om te geloven.¹⁰

Laat het nooit van ons gezegd worden dat we het vertrouwen zijn kwijtgeraakt in het delen van het Evangelie. Onze kracht komt van de Heilige Geest en onze boodschap —juist verkondigd— is zo betrouwbaar als Gods Woord. Laten we daarom moedig en vol liefde mensen overtuigen met het beste nieuws in heel de wereld.

Bekering

De noodzaak om mensen te overtuigen met het Evangelie helpt ons om de twee belangrijkste termen in dit hoofdstuk te verbinden. Evangelisatie moet gericht zijn op bekering. Daarom moeten we weten wat bekering is.

Bekering is de door God bewerkte persoonlijke reactie van individuen op het Evangelie, waarin ze zich afkeren van hun zonde en zichzelf (bekering) en vertrouwen op Jezus als Redder en Heer (geloof).

Aan de hand van deze definitie denken we na over bekering in termen van Gods werk en onze verantwoordelijkheid.

Gods werk

De woorden “door God bewerkt” zijn cruciaal in ons begrip van bekering. Bekering is Gods werk. Dit is een

waarheid die vanzelfsprekend voortkomt uit de manier waarop de Schrift ongelovigen beschrijft:

- slaven van de zonde (Rom.6:17);
- niet in staat de dingen van God te begrijpen (1Kor.2:14);
- niet in staat God te gehoorzamen of te behagen (Rom.:7-8);
- terecht onder Gods toorn (Rom.1:18-23);
- blind voor het Evangelie (2 Kor.4:3-4);
- op de vlucht voor God, in plaats van op zoek naar God (Rom.3:10-18);
- dood in zonde (Ef.2:1);
- zonder hoop (Ef.2:12).

Kort samengevat: dode mensen kunnen zichzelf niet tot leven brengen. Het leven moet ons *gegeven* worden. Vanaf het begin tot het einde wordt bekering door God bewerkt. Daarom verzekerde God, toen Hij Zijn volk redding beloofde door een Nieuw Verbond, dat *Hij* het zou beginnen en zou volbrengen:

Ik zal u uit de heidenvolken halen en u uit alle landen bijeenbrengen. Dan zal Ik u naar uw land brengen. Ik zal rein water op u sprenkelen en u zult rein worden. Van al uw onreinbeden en van al uw stinkgoden zal Ik u reinigen. Dan zal Ik u een nieuw hart geven en een nieuwe geest in uw binnenste geven. Ik zal het hart van steen uit uw lichaam wegnemen en u een hart van vlees geven. Ik zal Mijn Geest in uw binnenste geven. Ik zal maken dat u in Mijn verordeningen wandelt en dat u Mijn bepalingen in acht neemt en ze houdt (Ezech.36:24-27).

Alleen God kan het hart veranderen. Het is Zijn Geest Die leven geeft. Niet het vermogen, de wijsheid of

creativiteit van een mens. Misschien vraag je je nu af wanneer jij dan in beeld komt.

Onze verantwoordelijkheid

Volgens onze definitie is bekering, hoewel door God bewerkt, een *persoonlijke reactie van individuen op het Evangelie, waarin ze zich afkeren van hun zonde en zichzelf (bekering) en vertrouwen op Jezus als Redder en Heer (geloof)*. Deze twee termen, bekering en geloof, zijn onderdeel van de eerste uitnodigingen in de evangeliën: *“De tijd is vervuld en het Koninkrijk van God is nabijgekomen; bekeer u en geloof het Evangelie”* (Mark.1:15). Deze termen zijn cruciaal voor ons begrip van bekering.

Je *bekeren* is het erkennen van je zonden voor een heilige God en daar verdrietig over zijn op zo'n manier dat je je ervan afkeert (2 Kor.7:9-10). God riep daartoe op in Jesaja 45:22: *“Wend u tot Mij, word behouden, alle einden der aarde, want Ik ben God en niemand anders.”* Evenzo zegt Paulus dat in de Thessalonicenzen: *“zich van de afgoden tot God bekeerd hebt om de levende en waarachtige God te dienen”* (1Thess.1:9). Dit is bekering.

Geloven houdt kennis in over Christus, maar gaat verder dan een enkel intellectuele of verstandelijke instemming. Immers, zelfs de demonen geloven, in de zin dat ze Zijn identiteit en autoriteit erkennen (Jak.2:19). Het geloof dat redt, omvat vertrouwen en steunen op Christus en Zijn volbrachte werk (zie het vorige hoofdstuk voor een volledige definitie van het Evangelie).

Bekeren en geloof hebben niet dezelfde betekenis, maar het is belangrijk dat we ze niet van elkaar scheiden als onderdeel van onze reactie op God. Soms wordt geloof gebruikt om de verandering te beschrijven (Hand.11:17;14:23;16:31), terwijl op andere momenten alleen bekering genoemd wordt (Hand.2:38;3:19;5:31; 8:22; 17:30; 26:2). Soms worden beide termen gebruikt: *“Ik heb*

zowel tegenover Joden als Grieken getuigd van de bekering tot God en het geloof in onze Heere Jezus Christus” (Hand.20:21).

Degene die zich bekeert, gelooft. En degene die echt gelooft, bekeert zich van zijn zonden. Geloof en bekering zijn twee kanten van dezelfde munt.

Het feit dat de verandering geloof en bekering omvat, houdt in dat bekering noodzakelijkerwijs onderwerping aan Christus’ heerschappij inhoudt. We kunnen Christus’ redding niet ontvangen en blijven doorleven op dezelfde zondige weg van opstand. Dat zou geloof zonder bekering zijn. We vertrouwen op Christus als Redder en onderwerpen onszelf aan Hem als Heer: *“Als u met uw mond de Heere Jezus belijdt en met uw hart gelooft dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult u gered worden” (Rom.10:9).* Voor de duidelijkheid: als we Jezus volgen als Heer, betekent dat niet dat we onmiddellijk nooit meer zondigen, in de verste verte niet! Echte christenen belijden hun zonden en bekeren zich dagelijks (1Joh.1:8-2:2).

Als christen hebben we, echter, niet langer plezier in de zonde, omdat Gods Heilige Geest ons overtuigt van zonde en ons eraan herinnert dat we een nieuwe Meester hebben. Redding houdt in dat we tot Jezus komen als de Redder, Die voor onze zonden stierf en dat we ons onderwerpen aan Hem als de Heer Die over ons heerst.

Sommige mensen horen van de noodzaak zich te bekeren en zich te onderwerpen aan Christus’ heerschappij en maken zich zorgen dat dit Gods rol in de redding ondermijnt. Want, zoals we al vastgesteld hadden, was bekering niet “door God bewerkt”? Hoewel het waar is dat we op God moeten reageren met bekering, is zelfs deze reactie een geschenk van God. Let op de vetgedrukte woorden hieronder voor de nadruk:

*Ik heb zeker gehoord dat Efraïm zichzelf beklagt: U hebt mij gestraft, ik ben gestraft als een ongetemd kalf. **Bekeer mij, dan zal ik bekeerd zijn**, want U bent de HEERE, mijn God (Jer.31:8).*

*HEERE, **bekeer ons tot U, dan zullen wij bekeerd zijn!** Vernieuw onze dagen als vanouds (Klaagl.5:21).*

*Deze Jezus heeft God door Zijn rechterhand verhoogd tot een Vorst en Zaligmaker, **om Israël bekering te geven** en vergeving van zonden (Hand.5:31).*

*En toen zij dit hoorden, waren zij gerustgesteld, en zij verheerlijkten God en zeiden: **Zo heeft God dus ook aan de heidenen de bekering gegeven die tot het leven leidt** (Hand.11:18).*

*Hij moet met zachtmoedigheid hen onderwijzen die zich verzetten. **Misschien geeft God hun eens bekering**, zodat zij tot erkenning van de waarheid komen (2Tim.2:25).*

Bekering is duidelijk een werk van Gods genade in ons. Maar hoe zit dat met geloof? Is dat iets wat wij in onszelf moeten oproepen? Volgens de onderstaande verzen is geloof ook een geschenk:

*Toen zij daar aangekomen waren, riepen zij de gemeente bijeen en deden er verslag van wat voor grote dingen God met hen gedaan had, en dat **Hij voor de heidenen de deur van het geloof geopend had** (Hand.14:27).*

***Want uit genade bent u zalig geworden, door het geloof, en dat niet uit u, het is de gave van God; niet uit werken, opdat niemand zou roemen** (Ef.2:8-9).*

Want aan u is het uit genade gegeven in de zaak van Christus niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden. (Filipp.1:29).

Wanneer God ons het nieuwe leven geeft in Christus, opent Hij ons hart om het Evangelie te geloven.

Implicaties, verhelderingen en vragen

In het licht van onze definities van evangelisatie en bekering wil ik je twee implicaties geven, drie verduidelijkingen en twee vragen.

Implicaties

Allereerst moet het Evangelie aan iedereen verkondigd worden, voordat iemand bekeerd kan worden. Niemand kan gered worden zonder het Evangelie te ontvangen, te begrijpen en het te geloven. Dit maakt de taak van evangelisatie erg dringend. God heeft onze monden en de woorden die we spreken (gesproken en geschreven), bestemd als het middel waardoor het Evangelie verkondigd wordt (Rom.10:14-17). Mensen zullen alleen bekeerd worden als ze het Evangelie horen.

Ten tweede is de inhoud van de boodschap van belang. Het is absoluut essentieel dat we de boodschap zuiver hebben, zeker in het licht van de vervormingen van het Evangelie in onze eigen context en over de hele wereld. Elk "Evangelie" dat de fundamentele waarheden van het Evangelie (zie hoofdstuk 1) ontkent of verzwakt, is niet Bijbels en leidt niet tot Bijbelse bekering. Daarom moeten we het Evangelie duidelijk communiceren in een taal die de verlorenen kunnen begrijpen.

Verduidelijkingen

Misschien heb je nog steeds vragen over de aard van bekering. Gebeurt het plotseling? Weet ik het als het

gebeurd is? Is het tijdelijk of permanent? Een paar verduidelijkingen zijn dus nuttig.

Allereerst, bekering is *radicaal*. De Bijbel gebruikt extreme taal om bekering te omschrijven. Iemand die bekeerd is, is gestorven aan alles wat hij eens was en heeft nieuw leven gekregen in Christus. Hij/zij is gekruisigd met Christus (Gal.2:20), is een nieuwe schepping (2Kor.5:17), is opnieuw geboren (Joh.3:3). Bekering tot Christus is niet vaag of oppervlakkig.

Ten tweede, bekering is *waarneembaar*. Hoewel niet één gelovige in dit leven volmaaktheid bereikt, is een bekeerd iemand veranderd. Dit is vooral duidelijk in het geloof van de christen in het Evangelie, de liefde voor Gods volk en de groei in heiligheid. Het idee dat iemand tot Christus kan komen en hetzelfde blijft, is Bijbels praktisch ondenkbaar. Maar hoe zit dat met degenen die beweren dat ze christen zijn, terwijl hun leven geen relatie met Christus afspiegelt? Zijn zij gered of niet? Kan iemand zeker zijn van zijn redding? Dit leidt naar de derde verduidelijking.

Ten derde, bekering is *permanent*. God verliest nooit iemand die echt bekeerd is (Joh.10:30). Hoewel het waar is dat er sommigen zijn die voor een tijd geloven en daarna afvallen, laat hun afval van het geloof zien dat ze nooit echt bekeerd waren (1Joh.2:19). Terwijl God alleen de toestand kent van iemands hart, is het noch Bijbels, noch veilig aan te nemen dat iemand bekeerd is als diegene het geloof is afgevallen, geen tekenen van wedergeboorte toont, of vrijwillig de gemeenschap met het lichaam van Christus heeft verlaten. Wat hij in het verleden ook gezegd of gedaan heeft.

Vragen

Deze onderhandeling over evangelisatie en bekering moet ons leiden tot een aantal vragen.

Allereerst, ken je Christus? Ik vraag je niet of je wel eens een gebed gebeden hebt, in de gemeente naar voren bent gekomen, een kaart ondertekend hebt of in het verleden lid geweest bent van een gemeente. Wat ik je vraag is, ken je Jezus? Heb je je door Gods genade afgekeerd van je zonden en jezelf. Vertrouw je op Christus als de Redder en Heer van je leven? Zo niet, wil je dat nu doen?

Ten tweede, verkondig je Christus? Dit klinkt eenvoudig, maar het lijkt erop dat er maar weinig christenen zijn die dat doen. Christen, je hebt de Geest van God in je (Hand.2). Verkondig dan het Evangelie! Vertel mensen het goede nieuws! Zo worden zij discipelen van Christus!

Discussievragen

1. “Ik probeer niemand te beledigen. Daarom deel ik het Evangelie door de manier waarop ik leef.” Wat is er mis met deze benadering van evangelisatie?
2. Wat maakt het zo verleidelijk sommige aspecten van het Evangelie weg te laten? Wat is het gevaar als we mensen niet alle belangrijke elementen van het Evangelie vertellen?
3. Wat is de rol van de Heilige Geest in evangelisatie en bekering? Wat is onze rol?
4. Wat is het verschil tussen het presenteren van het Evangelie en het gericht overtuigen van mensen om zich te bekeren en te geloven? Wat is het verschil tussen manipuleren en overtuigen?
5. Noem drie ongelovigen met wie je regelmatig contact hebt. Hoe kun je bewust het Evangelie met hen delen? Wees specifiek.

Discipel

Discipelen zijn volgelingen van Jezus. Ze hebben zich afgekeerd van hun zonden en vertrouwen op Hem als hun Redder. Ze zijn aan zichzelf gestorven en hebben hun leven overgegeven aan Hem als Heer.

3. Discipel

De volgorde van de hoofdstukken is doelbewust zo gekozen. We moeten het Evangelie definiëren (hoofdstuk 1), voordat we het kunnen delen. Het delen van het Evangelie of evangelisatie leidt tot bekering (hoofdstuk 2). Bekering is uiteindelijk Gods werk en degene die dit ondervindt, wordt een discipel van Jezus Christus. Over de term “discipel” gaat dit hoofdstuk.

De beste illustratie van wat het betekent een discipel te zijn, vind je wellicht in Jezus’ oproep aan Zijn eerste discipelen in Mattheüs 4:18–22:

En Jezus liep langs de zee van Galilea en zag twee broers, namelijk Simon, die Petrus genoemd wordt, en zijn broer Andreas, het net in de zee werpen, want zij waren vissers. En Hij zei tegen hen: Kom achter Mij, en Ik zal u vissers van mensen maken. Zij lieten meteen de netten achter en volgden Hem. Hij ging vandaar verder en zag twee andere broers, namelijk Jakobus, de zoon van Zebedeüs, en Johannes, zijn broer, in het schip met hun vader Zebedeüs, terwijl zij hun netten aan het herstellen waren, en Hij riep hen. Zij lieten meteen het schip en hun vader achter en volgden Hem.

Om het eenvoudig te zeggen, kunnen we een discipel als volgt definiëren:

Discipelen zijn volgelingen van Jezus. Ze hebben zich afgekeerd van hun zonden en vertrouwen op Hem als hun Redder. Ze zijn aan zichzelf gestorven en hebben hun leven overgegeven aan Hem als Heer.

Discipelen hebben gereageerd op Jezus' uitnodiging: *Als iemand achter Mij wil komen, moet hij zichzelf verloochenen, zijn kruis dagelijks opnemen en Mij volgen* (Luk.9:23). Door Gods genade kan een discipel zeggen: *"Ik ben met Christus gekruisigd; en niet meer ik leef, maar Christus leeft in mij; en voor zover ik nu in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven"* (Gal.2:20).

Dit begrip van *"gekruisigd zijn met Christus"* en dat Christus in ons leeft, soms de eenheid met Christus genoemd, is essentieel om te begrijpen wat het betekent om een discipel te zijn. Discipelen hebben een enorme verandering meegemaakt: Christus leeft nu in hen, Die van binnenuit alles van hen verandert. Op grond van dit veranderende werk van God zien we zes belangrijke kenmerken van discipelen. Het kan helpen deze kenmerken te zien als cirkels met hetzelfde middelpunt, waarin Christus' werk van binnenuit naar buiten werkt door deze verschillende aspecten van verandering.

Voordat we deze kenmerken van een discipel behandelen, wil ik eerst het een en ander verhelderen. Allereerst zijn die zes kenmerken van een discipel niet gelijktijdig vanaf het begin aanwezig. Het eerste kenmerk, een veranderd hart, vindt plaats op het moment dat een discipel zijn of haar vertrouwen voor het eerst op Jezus stelt, d.w.z. op het moment van de bekering. Maar dat eerste geloof op een bepaald moment leidt in de loop van de tijd onvermijdelijk tot

groei van het geloof, als de christen meer en meer gelijkvormig wordt aan het beeld van Christus. De andere vijf kenmerken van een discipel worden in een toenemende mate zichtbaar wanneer een christen groeit door het geloof in Christus.

Het tweede wat ik wil verhelderen is dat de groei van een discipel in de loop van de tijd moet plaatsvinden als lid van een gemeente. Zoals we in het volgende hoofdstuk zullen zien heeft de christen de gemeente nodig om te groeien in Christus. Voor nu moeten we eenvoudig erkennen dat discipelen geen “eenzame zwervers” zijn, geestelijk gezien. Ze zijn leden van het lichaam van Christus.

Kenmerk 1: Een veranderd hart

Discipelen zijn geestelijk opnieuw geboren. Hun zonden zijn vergeven en Gods Geest woont nu in hen.

Dit eerste kenmerk is het beste nieuws in de hele wereld. Als discipelen van Christus, rekent God ons de zonde niet toe. Alsof dat nog niet genoeg is, woont de Geest van God in ons! Door bovennatuurlijke genade hebben discipelen hun vertrouwen op Christus gesteld en zijn op die manier vrijgesproken voor God, de Rechter, en aangenomen door God, de Vader. Laat dat tot je doordringen. Niet alleen heeft God, de Rechter, ons rechtvaardig verklaard, Hij heeft ons ook in Zijn gezin opgenomen als Zijn zonen en dochters! Helaas heb ik gezien dat adoptie niet voor iedereen een makkelijk begrip is.

Toen Caleb, mijn oudste zoon, voor het eerst met ons mee naar huis kwam vanuit Kazachstan, kregen we een aantal interessante reacties. Vanwege zijn fysieke verschijning was het voor sommige mensen duidelijk dat Caleb geadopteerd was. We vertelden dan Calebs verhaal, maar vroegen dan: “O wat mooi! Hebben jullie

ook kinderen van jullie zelf?” (En voor de duidelijkheid, dat staat bovenaan de lijst van dingen die je niet tegen adoptieouders zegt!) Ik zei: “Kom eens dichterbij, ik zal je een geheimje vertellen... hij is van ons!” “Je weet wat ik bedoel,” zeggen ze dan.

Ja, ik wist wat ze bedoelden. Hoewel ze het niet zo zouden zeggen, bedoelden ze dat Caleb niet echt meetelde als ons kind. Kort daarna, toen mijn vrouw zwanger werd, zeiden sommige mensen: “Wat geweldig, eerst een adoptiekindje en nu een kind van jullie zelf!” Er werd zelfs aan ons gevraagd of we Calebs echte moeder hadden ontmoet, alsof mijn vrouw een nepmoeder was.

Anderen vroegen zich af of we Caleb zouden vertellen over zijn familie en cultuur. Ze waren verrast om te horen dat Caleb alles wist over zijn opa (mijn vader), die hij helaas nooit had kunnen ontmoeten. Maar hij heeft foto's, verhalen en video's. Hij kent zijn andere opa (Heathers vader), zijn twee oma's, zijn neven en nichten, zijn ooms en tantes, zijn oudooms en oudtantes. Hij heeft erg veel familie.

Caleb leert ook over zijn cultuur. Hij leest boeken van dr. Seuss, hij eet gebakken kip, macaroni met kaas, watermeloenen en verjaardagstaart. Hij leert zelfs de muziek van zijn cultuur: hoewel hij waarschijnlijk het volkslied van Kazachstan niet kan herkennen, heeft hij “Sweet Home Alabama” vaak gehoord. Daar is hij de eerste jaren opgegroeid. Weet je waarom hij dit alles weet, omdat hij onze zoon is. Hij is geen vreemde of buitenlander in onze huis. Caleb is een Platt, niet een beetje Platt, maar helemaal Platt, met al het erfgoed van de Platt-familie. Bedenk dan: God heeft dat ook met ons gedaan! Hij heeft jou en mij deel gemaakt van Zijn familie.

Als je een discipel van Jezus bent, is God je Vader. Wat deze waarheid betekent, is enorm voor je begrip van het christelijke leven.

Wat is een christen? Het rijkste antwoord dat ik ken, is dat een christen iemand is die God als Vader heeft. Als je wilt weten hoeveel iemand begrijpt van het christendom, probeer er dan achter te komen hoe belangrijk de gedachte voor hem is dat Hij Gods kind is, dat God zijn Vader is. Als dit niet de gedachte is die zijn gebed, aanbedding en zijn hele manier van leven aanwakkert en beheerst, begrijpt hij het christendom niet erg goed.¹¹

Het eerst kenmerk van een discipel, een veranderd hart, gebeurt in een moment, wat vervolgens een heerlijke verandering in werking zet, die in de loop van de tijd toeneemt. Van dood levend gemaakt (Ef.2:4-6) zijn discipelen een nieuwe schepping (2Kor.5:17). Zij leven nu als dienaren van de Koning en erfgenamen van Zijn Koninkrijk (Matt.25:34). Zij worden bekrachtigd door de Heilige Geest (Hand.1:8). Ze groeien in heiligheid (Hebr.12:14). God vormt hen geleidelijk naar het beeld van Zijn Christus van heerlijkheid tot heerlijkheid (2Kor.3:18). Discipelen houden vast aan de hoop van een volkomen en definitieve verheerlijking met Christus (Rom.8:30).

De hartsverandering van het eerste kenmerk doordringt ons hele bestaan en daarom vormt zij de basis voor de volgende kenmerken.

Kenmerk 2: Veranderde gedachten

Discipelen zijn Bijbels gefundeerd. Ze geloven wat Jezus zegt.

Jezus zegt dat Zijn discipelen in Hem zullen blijven en dat Zijn Woord in hen zal blijven (Joh.15:7). Discipelen van Jezus vertrouwen de waarheid van Jezus en zien de wereld om hen heen door de lens van Gods Woord. Als discipelen in Jezus blijven, wat inhoudt dat ze Gods

Woord lezen, horen, bestuderen, begrijpen, uit hun hoofd leren en overdenken, vormt Hij hun gedachten naar Zijn gedachten. Ze worden voortdurend vernieuwd in kennis, overeenkomstig het beeld van hun Schepper (Koloss.3:10). Verandering vindt plaats door deze voortdurende vernieuwing van denken:

En word niet aan deze wereld gelijkvormig, maar word innerlijk veranderd door de vernieuwing van uw gezindheid om te kunnen onderscheiden wat de goede, welbehaaglijke en volmaakte wil van God is (Rom.12:2).

Het lezen en bestuderen van Gods Woord en het onderwijs ontvangen uit Gods Woord is essentieel voor het geestelijke leven van gelovigen. Als het Woord in ons blijft, wordt *“elke gedachte gevangen om die te brengen tot de gehoorzaamheid aan Christus”* (2Kor.10:5). Christus verandert onze manier van denken. Hoe beter we Hem kennen, hoe meer we als Christus zullen denken (1Kor.2:14-16).

Kenmerk 3: Veranderde verlangens

Discipelen zijn diep tevreden. Ze verlangen naar wat Jezus verlangt.

Het is moeilijk te weten hoe we ons geloof aan onze emoties moeten verbinden. Aan de ene kant kan het geloof een emotionele rollercoaster zijn. Hoe we ons voelen bepaalt het niveau van ons geloof. Maar aan de andere kant maken we het geloof ook vaak helemaal los van gevoelens. Dit is geen nieuw probleem voor discipelen van Jezus.

Tijdens de Great Awakening besprak Jonathan Edwards beide zijden van het spectrum. Hij merkte op dat sommigen meegesleept werden door emoties zonder waarheid, maar anderen klampten zich vast aan

waarheid, maar waren zonder emotie. Edwards merkt op hoe ondenkbaar zo'n gebrek aan emoties is als het gaat om eeuwige waarheden:

In de dingen die betrekking hebben op de belangen van mensen in deze wereld, in hun uiterlijke plezier, hun eer, hun reputatie en zelfs in hun natuurlijke relaties, zijn hun verlangens gretig, hun begeerten heftig, hun liefde warm en aanhankelijk en hun ijver vurig. In deze dingen is hun hart zacht en gevoelig, makkelijk bewogen, erg onder de indruk, vaak bezorgd, snel aangedaan, zeer betrokken, diep depressief met verdriet om verlies, en heel erg opgewekt met vreugde bij succes en voorspoed in deze wereld.

Maar hoe ongevoelig en onbewogen zijn sommigen over de geweldige dingen van een andere wereld! ... Ze kunnen horen van de oneindige hoogte, diepte, lengte en breedte van Gods liefde in Jezus Christus. Ze horen van het geschenk van Zijn oneindige lieve Zoon om opgeofferd te worden voor de zonden van de mensen. Ze horen van de ongeëvenaarde liefde van het onschuldige, enige en lieve Lam van God, geopenbaard in Zijn doodstrijd, Zijn bloedig zweet, Zijn luide en bittere uitroepen, Zijn bloedende hart en dit alles voor vijanden. Om hen te verlossen van verdiende eeuwige verbranding en om hun eeuwige en onuitsprekelijke vreugde en heerlijkheid te geven. Ze horen dit alles, maar toch blijven ze koud, somber, ongevoelig en achteloos. Waar zijn onze emoties meer gepast dan hier?!¹²

Als we God kennen, zullen we geraakt worden door God. Het is onmogelijk om geloof in Christus te scheiden van gevoelens voor Christus. Ik denk aan de

tijd die ik doorbracht met gelovigen in de ondergrondse kerk in Azië. Deze gelovigen kwamen samen, met gevaar voor hun leven, om Gods Woord te bestuderen. Ze deden dit twaalf uur per dag. Als ze baden, huilden ze en riepen ze het uit, “We hebben U lief, Heer!” Zij hadden geloof en gevoel.

God wil dat we Hem niet alleen kennen, maar ook van Hem genieten. Christus verandert niet alleen onze gedachten, maar ook ons gevoel. Met andere woorden, discipelen van Jezus zijn diep tevreden in Jezus. Hun zoektocht naar vrede, vreugde en leven heeft hen naar Jezus geleid en Hij heeft hen niet alleen van hun zonden gered, maar Hij heeft ook hun ziel verzadigd.

Als het “Brood des levens” zegt Jezus: “*wie tot Mij komt, zal beslist geen honger hebben*” (Joh.6:35). Tegen de dorstigen zegt Hij: “*...wie drinkt van het water dat Ik hem zal geven, zal in eeuwigheid geen dorst meer krijgen*” (Joh.4:14). Jezus redt niet alleen, Hij verzadigt ook! Daarom bidden discipelen, daarom lezen ze de Bijbel, daarom vasten ze en daarom komen ze samen, niet uit een plichtsbesef, maar uit een gevoel van genieten. Ze genieten van de verheerlijking van God in aanbidding. Ze verlangen sterk naar gemeenschap met God in gebed. Ze hongeren naar Gods Woord, meer dan naar hun dagelijks brood. Ze belijden hun zonden met dankbaar berouw en ze hebben Gods heerlijkheid meer lief dan hun eigen leven.

Is dit waar in jouw leven? Maken deze geestelijke disciplines deel uit van je dagelijkse routine? Doe je dit omdat het moet of omdat je het graag wil? Als het meer een plicht lijkt, betekent dat niet direct dat je geen discipel bent. Onthoud dat deze kenmerken in toenemende mate gevonden worden in discipelen. God verlangt ernaar dat je hierin groeit. Als je daarover nadenkt, is dat dan niet geweldig? God verlangt ernaar dat jij en ik groeien in de genoegens die alleen in Hem te vinden zijn. Daarom roepen we het uit met de Psalmist:

O God, U bent mijn God! U zoek ik vroeg in de morgen; mijn ziel dorst naar U, mijn lichaam verlangt naar U in een land, dor en dorstig, zonder water (Ps.62:2).

Zo'n liefde voor God verdringt voortdurend de liefde voor de vluchtige genoegens van de wereld. Onze emoties en genegenheden zijn daarom cruciaal in de strijd tegen de zonde in ons leven. We zondigen omdat we denken dat het ons op de één of andere manier meer plezier zal geven of dat het op een bepaalde manier beter voor ons zal zijn. Daarom strijden we tegen zonde door te beseffen dat het ons niet tevreden zal stellen. Alleen Christus kan ons tevreden stellen! Discipelen kruisigen dagelijks de verlangens van hun vlees, terwijl ze de vruchten van de Geest dragen en verlangen naar de terugkeer van de Zoon.

Kenmerk 4: Een veranderde wil

Discipelen zijn nederig gehoorzaam. Ze doen wat Jezus hun opdraagt.

Sommige mensen beweren discipelen te zijn van Jezus, maar hun leven geeft geen enkel bewijs dat ze een nieuwe schepping gemaakt zijn. Ze beweren grote genegenheid voor God te hebben, maar deze zogenaamde genegenheid lijkt nooit invloed te hebben op de manier waarop ze leven. Maar zo omschrijft Jezus Zijn volgelingen niet:

Hierin wordt Mijn Vader verheerlijkt, dat u veel vrucht draagt en Mijn discipelen bent. Zoals de Vader Mij liefgehad heeft, heb ook Ik u liefgehad; blijf in Mijn liefde. Als u Mijn geboden in acht neemt, zult u in Mijn liefde blijven, zoals Ik de geboden van Mijn Vader in acht genomen heb en in Zijn liefde blijf.. U bent Mijn vrienden, als u doet wat Ik u gebied (Joh.15:8-10,14).

Discipelen van Jezus horen niet alleen het Woord om zichzelf vervolgens te bedriegen. Ze zijn daders van het Woord (Jak.1:22). Discipelen zien imperatieven in de Schrift als uitnodigingen van de Redder om vreugde te ervaren in actieve onderwerping aan Hem. Hoe meer ze in overeenstemming leven met Gods Woord, hoe meer Jezus hen vormt naar Zijn wil.

Hierdoor weten wij dat wij in Hem zijn. Wie zegt in Hem te blijven, moet ook zelf zo wandelen als Hij gewandeld heeft (1 Joh.2:5b-6).

Discipelen van Jezus beginnen steeds meer op Hem te lijken in de manier waarop ze leven. Soms gaat het groeien langzaam, maar hun wil is veranderd en daarom slaan ze een nieuwe richting in.

Kenmerk 5: Veranderde relaties

Discipelen hebben opofferend lief. Ze dienen zoals Jezus diende.

Als Christus in ons leeft, en dat is wat het betekent om discipel te zijn, heeft dat invloed op de manier waarop we met anderen omgaan. Verzoend met God, door Christus, werken discipelen voortdurend aan verzoening met anderen. Ze vergeven elkaar vrij en dienen elkaar onzelfzuchtig. Discipelen van Jezus komen samen in lokale gemeenten, waar ze elkaar liefhebben en hun leven voor elkaar geven. Dit opofferende medelijden reikt tot buiten de lokale gemeente als discipelen voor hun families zorgen, de wereldwijde gemeente, de verlorenen en de armen. Dit is het medelijden waarin Jezus ons is voorgegaan:

Hieraan leerden wij de liefde kennen, dat Hij voor ons Zijn leven heeft gegeven. Ook wij moeten voor de broeders

het leven geven. Wie dan de goederen van de wereld heeft, en zijn broeder gebrek ziet lijden, maar zijn hart voor hem toesluit, hoe kan de liefde van God in hem blijven? Mijn lieve kinderen, laten wij niet liefhebben met het woord of met de tong, maar met de daad en in waarheid (1 Joh.3:16-18).

Opnieuw betekent het tekortschieten in deze liefde, zorg en vergeving in onze relaties niet dat we geen discipelen zijn. We zullen altijd ruimte hebben om te groeien. Maar als dit niet in toenemende mate duidelijk is, zitten er grote leemtes in ons discipelschap. Deze impuls, die op anderen gericht is, leidt ons tot het zesde en laatste kenmerk.

Kenmerk 6: Een veranderd doel

Discipelen zijn betrokken bij de missie. Ze maken discipelen die discipelen maken onder alle volken.

Voor discipelen van Jezus is hun hele levensdoel omgekeerd. Ze leven niet langer voor zichzelf of voor de spullen en eer van deze wereld. Gedrongen door Gods genade zijn discipelen in beslag genomen door de Grote Opdracht. Jezus heeft niet alleen hun manier van leven veranderd. Hij heeft een revolutie teweeggebracht in hun reden om te leven. Discipelen leven, en sterven, om het Evangelie van Christus te delen, om het leven van Christus te vermenigvuldigen, om het Woord van Christus te onderwijzen en om de wereld namens Christus te dienen. Discipelen dragen dit uit door te bidden voor, te geven aan en te gaan naar de volken over de hele wereld om God bekend te maken. Vanwege dit veranderde doel van elke discipel, moeten we wat dieper ingaan op wat het betekent om discipelen te maken.

Discussievragen

1. Reageer op de volgende stelling: Ik ben christen, maar ik beschouw me niet als een discipel.
2. Waarom moet een veranderd hart, een van de zes kenmerken, de basis zijn voor alle andere kenmerken?
3. Wat zou je zeggen tegen iemand die zegt dat hij christen is, terwijl zijn leven geen teken van verandering vertoont? Wat zou je zeggen tegen iemand die zegt dat hij christen is en bewijst dat hij gered is, maar die ontmoedigd is, omdat hij nog steeds met de zonde worstelt?
4. Hoe kun jij praktisch nog groeien als discipel?
5. Welke gemeenteleden leven een leven dat je kunt navolgen? Wat kun je in hun leven navolgen?

Het maken van discipelen

Het maken van discipelen is de door Christus bevolen, en de door de Geest bekrachtigde, plicht van elke discipel van Jezus om ongelovigen te evangeliseren, gelovigen te dopen, hun het Woord van Christus te onderwijzen en hen te trainen om Christus te gehoorzamen als leden van Zijn gemeente, die discipelen maken onder alle volken.

4. Het maken van discipelen

Nu we gezien hebben wat een discipel is, is het de vraag hoe we discipelen maken. Helaas kunnen niet veel mensen deze vraag beantwoorden, ook al zijn ze al jaren en soms tientallen jaren christen. Het hele concept is vreemd voor hen. Daarom beginnen we weer met een definitie:

Het maken van discipelen is de door Christus bevolen, en de door de Geest bekrachtigde, plicht van elke discipel van Jezus om ongelovigen te evangeliseren, gelovigen te dopen, hun het Woord van Christus te onderwijzen en hen te trainen om Christus te gehoorzamen als leden van Zijn gemeente die discipelen maken onder alle volken.

Als deze definitie bekend klinkt, komt dat omdat hij gebaseerd is op een gedeelte in de Bijbel dat ook wel bekend staat als de Grote Opdracht. Het maken van discipelen was oorspronkelijk niet iets voor een commissie, maar de primaire missie die Christus Zijn gemeente gaf voor Hij terugkeerde naar de Vader. Lees het in het Evangelie van Mattheüs:

En de elf discipelen zijn naar Galilea gegaan, naar de berg waar Jezus hen ontboden had. En toen zij Hem zagen, aanbaden zij Hem, maar sommigen twijfelden. En Jezus kwam naar hen toe, sprak met hen en zei: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Ga dan heen, onderwijs al de volken (maak discipelen, leerlingen, onder alle volken, EV) hen dopend in de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest, hun lerend alles wat Ik u geboden heb, in acht te nemen. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot de voleinding van de wereld. Amen (Matt.28:16-20).

Aan de hand van dit gedeelte zullen we de definitie van het maken van discipelen overdenken door ons op drie vermaningen van Christus aan Zijn discipelen te richten. We moeten geloven in het gezag van Christus, het bevel van Christus gehoorzamen en afhankelijk vertrouwen op de aanwezigheid van Christus.

Geloof in het gezag van Christus

Toen Jezus Zijn discipelen op de berg verzamelde, begon Hij niet met een opdracht. Hij begon met een claim: *“Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde”* (Matt.28:18). Dit is een enorm belangrijke verklaring en zij komt niet uit het niets. Het is de vervulling van een visioen dat God eeuwen daarvoor aan de profeet Daniël liet zien:

Ik keek toe in de nachtvisioenen, en zie, er kwam met de wolken van de hemel iemand als een Mensenzoon. Hij kwam tot de Oude van dagen en men deed Hem voor Zijn aangezicht naderbijkomen. Hem werd gegeven heerschappij, eer en koningschap, en alle volken, natiën en talen moesten Hem vereren. Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die Hem niet ontnomen zal worden, en Zijn koningschap zal niet te gronde gaan (Dan.7:13-14).

Daniël spreekt over een “Mensenzoon”, Die alle heerschappij had en een eeuwig koninkrijk. Volgens de evangeliën is deze Mensenzoon niemand anders dan Jezus Christus (Matt.25:31). Christus’ gezag is de basis voor alles wat volgt in de Grote Opdracht. Denk erover na wat dit betekent.

Ten eerste, Jezus is niet alleen onze persoonlijke Redder en Heer. Ja, Hij is een persoonlijke Redder en een persoonlijke Heer, maar Jezus is zoveel meer dan dat. Zijn discipelen verwachtten een Joodse Messias Die Zijn volk zou redden van hun zonde en voor eeuwig zou verlossen. Toch maakt Jezus duidelijk dat Hij niet alleen macht heeft over een bepaalde groep mensen: Hij heeft macht over alle mensen. Zijn missie gaat niet over één volk, maar over alle volken.

Jezus is de universele Heer en Redder over alles. Hij heeft macht over alle volken, natiën en talen. Hij stierf niet om alleen jou of mij te redden. Hij stierf om mensen te redden uit elke bevolkingsgroep op deze planeet. Hij heeft de universele macht over alles en Hem komt de universele lof toe van alle volken.

De universele macht van Christus in de Grote Opdracht zou degenen die tot hiertoe het evangelie van Mattheüs hebben gelezen, niet moeten verrassen. We hebben het volgende al geleerd:

- Christus heeft macht over de hele natuur en alle natiën (8:26;12:15-21);
- Christus heeft macht over aandoeningen en demonen (11:5;9:32-33);
- Christus heeft macht over de zonde en de dood (9:1-8,18-26; 28:1-10);
- Christus heeft macht over jouw leven (8:18-22);
- Christus heeft macht over ieders leven (25:31-33).

We kunnen alleen discipelen maken als Jezus alle macht heeft in de hemel en op de aarde. Als Jezus de enige ware God is, is Hij de Enige Die mensen van hun zonde kan redden. Hij is de Enige Die de dood overwonnen heeft en voor de mensen redding heeft mogelijk gemaakt. We moeten daarom gaan, naar onze burens en naar alle volken, om dit goede nieuws bekend te maken.

Jezus is de aanbidding waard van iedereen op deze planeet. Zijn waarde is de brandstof van onze missie en Zijn aanbidding is het doel van onze missie. We zien uit naar de dag waarop mensen uit alle volken, natiën en talen zich rond Gods troon zullen verzamelen om Hem de wereldwijde eer te geven die Hem toekomt (Openb.7:9-12). Op die dag zullen we het niet meer hebben over het maken van discipelen. We zullen dan aanbidden.

Veel christenen schrikt de gedachte aan het maken van discipelen af. Maar het goede nieuws is dat, net zoals Jezus' macht ons dwingt om te gaan, Zijn macht ons ook de vrijmoedigheid geeft om te gaan. Zijn macht zorgt ervoor dat er door Zijn Evangelie mensen gered zullen worden, waar we ook zijn. Daar kan ik op vertrouwen als ik het Evangelie deel in een sloppenwijk in Noord-India, omringd door Hindoegoden. Ik kan daarop vertrouwen als ik het Evangelie tijdens de lunch met een collega deel die Christus niet kent. Waar we ook zijn, Christus' macht geef ons de zekerheid dat Zijn missie volbracht zal worden.

Gehoorzaam het bevel van Christus

Hoewel de Grote Opdracht gebaseerd is op de macht van Christus, wil dat niet zeggen dat wij daarin geen rol spelen. Wij moeten het bevel van Christus gehoorzamen. Voor veel volgelingen van Christus bestaat het christendom uit het gaan naar de kerk, het meedraaien in de gemeente en misschien zelfs wel het regelmatig

dienen in de gemeente, maar niet uit het maken van discipelen. De kerk is vol mensen die al jaren christen zijn, maar toch hebben zij nooit iemand buiten hun familie tot Christus geleid. Veel christenen nemen deel aan allerlei religieuze activiteiten, die maar weinig productief zijn voor het Koninkrijk.

De Grote Opdracht is geen comfortabele oproep voor het grootste deel van de christenen om te komen, gedoopt te worden en op dezelfde plek te blijven. De Grote Opdracht is een bevel dat voor elke christen geldt, wat het ook kost, om te gaan, te dopen en discipelen te maken onder alle volken. Elke christen. Zo was het vanaf het begin. Jezus' introductie in Mattheüs 4:19 is duidelijk: elke volgeling van Jezus is een "visser van mensen". Zo is ook Jezus' conclusie in Mattheüs 28:19 duidelijk: elke discipel maakt discipelen. Discipelen maken discipelen, dat leert de Bijbel.

Als je vandaag aan christenen vraagt wat het betekent discipelen te maken, krijg je waarschijnlijk wat verwarde gedachten, dubbelzinnige antwoorden en wat lege blikken. Dit is een probleem. Als we willen weten hoe we iets als christenen moeten doen, moeten we wel weten hoe we discipelen moeten maken. Hoe ziet dat er dus praktisch uit? Aan de hand van Mattheüs 28:19 geef ik vier manieren om discipelen te maken.

Deel het Woord

Terwijl we leven naar het Evangelie, spreken we over het Evangelie. We vertellen mensen dat ze gered kunnen worden van hun zonden door Christus' dood aan het kruis. We verkondigen Zijn heerschappij. Zonder twijfel is dit de stuwkracht achter het gebod om te gaan en discipelen te maken. In de Grote Opdracht vertelt Jezus Zijn discipelen niet om elkaar op te zoeken en elkaar te onderwijzen. Nee, Hij draagt hun op de mensen te bereiken die nog niet met het Evangelie bereikt zijn. En

Christen, onthoud dit. Daarom woont de Heilige Geest van God in je: om het Evangelie te verkondigen.

Dus, met wie deel jij het Evangelie? Wie heeft God in je leven gebracht met wie je deze week, of vandaag al, het Evangelie kunt delen? Waar wacht je nog op?

Laat het Woord zien

Heb je je ooit afgevraagd waarom Jezus instructies voor de doop van mensen toevoegt aan de Grote Opdracht? Omdat de doop de vereenzelviging met Christus en de inlijving in het lichaam van Christus symboliseert. Het maken van discipelen is niet zomaar het delen van het Evangelie met mensen om hen daarna achter te laten om het christelijke leven verder zelf uit te zoeken. Ook mogen we het maken van discipelen niet beperken tot de wekelijkse bijeenkomst in een klaslokaal. Nee, het maken van discipelen gebeurt wanneer we samen door het leven gaan, als we elkaar dagelijks laten zien hoe we de Christus volgen. We leren elkaar hoe we bidden, hoe we de Bijbel bestuderen, hoe we groeien in Christus en hoe we anderen naar Christus leiden. Ondertussen leidt dat tot onze groei in Christus.

Onderwijs het Woord

Jezus droeg ons op mensen alles te leren in acht te nemen wat Hij ons geboden heeft. We ontvangen dus niet alleen het Woord. We vermenigvuldigen het Woord. We geven het door. Natuurlijk zijn er sommigen in de gemeente die een bijzondere gave hebben om te onderwijzen (Ef.4:11-12). Maar iedere discipel van Jezus moet zijn of haar woorden verzadigen met Gods Woord. We leren anderen wat Christus ons geleerd heeft.

Dien de wereld

Onze zorg is niet alleen ons gezin, onze gemeente of onze gemeenschap, al is dat de plek waar het maken van

discipelen begint. Maar ons is bevolen discipelen te maken onder “*al de volken*” (Matt.28:19). De uitdrukking “*al de volken*” (in het Grieks: panta ta ethne) verwijst niet naar volken zoals wij over landen denken, de tweehonderd geopolitieke entiteiten in de wereld. Maar deze uitdrukking verwijst naar stammen, families, clans en volkeren. Vandaag noemen we dat bevolkingsgroepen. Een bevolkingsgroep deelt dezelfde taal, hetzelfde erfgoed en dezelfde culturele kenmerken. We zien zulke groepen door de hele Bijbel: Amoriëten, Kanaänieten, Hethieten, Fereziëten, Hevieten en Jebusieten (Ex.34:11). Tegenwoordig omvat dit volken als de Beloetsjen, de Berber, de Hui, en de Han. Er zijn meer dan 11.000 van zulke bevolkingsgroepen in de wereld.

De Grote Opdracht is niet zomaar een algemene opdracht om discipelen te maken onder zoveel volken als mogelijk is. Het is een specifiek gebod om discipelen te maken onder *alle* bevolkingsgroepen in de wereld. Helaas zijn er nog ongeveer 6000 bevolkingsgroepen, die nog steeds niet bereikt zijn met het Evangelie. In het laatste hoofdstuk zullen we wat dieper ingaan op wat het betekent dat een bevolkingsgroep niet bereikt is. Maar voor nu moeten we begrijpen dat gehoorzaamheid aan de Grote Opdracht noodzakelijkerwijs inhoudt dat we de boodschap van het Evangelie naar de niet-bereikte bevolkingsgroepen brengen.

Wat gebeurt er dus als iedere discipel gehoorzaam is aan het gebod om discipelen te maken? Welke gevolgen heeft het als iedere volgeling van Christus het Woord deelt, laat zien, onderwijst en de wereld dient? We krijgen daarvan een beeld in Handelingen.

Toen de gemeente vervolgd werd in Handelingen 8:1, werden “alle” gelovigen verspreid, “behalve de apostelen”. Wat deden deze verspreide gelovigen? “*Zij dan die overal verspreid waren, trokken het land door en verkondigden het Woord*” (Hand.8:4). Het waren de gewone

gemeenteleden, niet de apostelen, die het Evangelie naar Judea en Samaria brachten. Uiteindelijk brachten ze het Evangelie nog verder, naar de Joden en Grieken in Fenicië, Cyprus en Antiochië (Hand.11:19-20). Het waren de gewone gemeenteleden die de gemeente in Antiochië begonnen, Die gemeente zond Paulus op zijn eerste zendingsreis uit (Hand.13:1-3). Zie je het voor je? De basis van Christus' missie onder de volken werd gelegd door een groep mensen zonder naam!

Dit gebeurt er als volgelingen van Christus besluiten dat er in de gemeente geen toeschouwers zijn. Dit gebeurt er als volgelingen van Christus met verschillende roepingen beseffen dat ze allen betrokken zijn bij de grote globale missie. Als we discipelen maken onder de volken, zullen we gemeenten vermenigvuldigen, zelfs zonder prachtige gebouwen en uitgebreide programma's. Sterker nog, hoe ingewikkelder we het maken van discipelen maken, hoe meer de vermenigvuldiging van de gemeente verstikt wordt. Alles wat we nodig hebben is het volk van God, het Woord van God en de Geest van God.

Afhankelijk vertrouwen op de aanwezigheid van Christus

Als laatste, als discipelen die geloven in het gezag van Christus en het bevel van Christus gehoorzamen, is het troostvol te weten dat we afhankelijk mogen vertrouwen op de aanwezigheid van Christus. Jezus' laatste woorden in het Evangelie van Mattheüs zijn zo bemoedigend: "*En zie, Ik ben met u al de dagen, tot de voleinding van de wereld*" (Matt.28:20). In termen van het succes van onze inspanningen is het Christus' aanwezigheid onder Zijn volk die het verschil maakt. Deze missie is niet gebaseerd op wie wij zijn of wat wij kunnen doen. Deze missie is gebaseerd op wie Jezus is en wat Hij kan doen

in en door ons leven. Hij is in staat, “te doen ver boven alles wat wij bidden of denken” (Ef.3:20).

Laten we onze kleine dromen en wereldse ambities naast ons neerleggen en ons leven aan Jezus geven als een blanco cheque. Laten we samen de kracht van Zijn aanwezigheid ervaren. We willen onze gemeente niet vullen met programma’s en bezigheden die we zelf kunnen beheren. Nee, we moeten wanhopig verlangen naar de kracht van Jezus’ aanwezigheid met ons. We weten dat het niet makkelijk zal zijn en dat het veel zal kosten. Maar, in het licht van onze uiteindelijk hoop, weten we ook dat het alles waard zal zijn. Laten we samen onze hoop vestigen op de belofte van Christus’ terugkeer voor ons:

En dit Evangelie van het Koninkrijk zal in heel de wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken; en dan zal het einde komen (Matt.24:14).

Jezus komt terug om de lof en aanbidding te ontvangen die Hem toekomt van discipelen, die overal ter wereld gemaakt zijn. Laten we daarom ons leven geven en zelfs verliezen, als dat nodig is, om discipelen te maken onder alle volken. Dit is, uiteindelijk, wat het in de eerste plaats betekent om een discipel van Jezus te zijn. En, zoals we in het volgende hoofdstuk zien, is dit niet iets wat we alleen doen.

Discussievragen

1. Hoe komt het dat veel christenen denken dat het maken van discipelen alleen iets is voor gemeenteleiders?
2. Hoe zou je een christen bemoedigen die niet het gevoel heeft dat hij of zij discipelen kan maken? Aan welke Bijbelse waarheden zou je hem/haar herinneren?
3. Wat moet onze inspanningen om discipelen te maken motiveren? Wat zijn tekenen dat we verkeerde motieven hebben?
4. Wat komt er, naast het delen van het Evangelie, nog meer kijken bij het maken van discipelen?
5. Hoe volg jij het bevel om discipelen te maken in de praktijk op? Welke nieuwe kansen kun je benutten? Wees specifiek in je antwoord.

De gemeente

*Een lokaal lichaam van gedoopte gelovigen,
verenigd onder Bijbels leiderschap om te
groeien naar het beeld van Christus en de liefde
van Christus uit te drukken onder elkaar en in
de wereld om hen heen.*

5. De gemeente

Helaas hebben veel christenen van nu een laag beeld van de gemeente. Of ze weigeren zich toe te vertrouwen aan een lokale gemeente of ze zien in sommige gevallen de gemeente als een belemmering voor echt discipelschap. De gemeente is echter geen optioneel onderdeel van Gods plan om discipelen te maken onder alle volken. Het is Zijn plan. Hoewel er geen Bijbelgedeelte is dat een beknopte definitie geeft van de gemeente, omvat de volgende definitie een aantal van de belangrijkste Bijbelse aspecten van de gemeente:

Een lokaal lichaam van gedoopte gelovigen, verenigd onder Bijbels leiderschap om te groeien naar het beeld van Christus en de liefde van Christus uit te drukken onder elkaar en in de wereld om hen heen.

In dit hoofdstuk zullen we op verschillende manieren zien wat de Bijbel leert over de gemeente. Allereerst overdenken we drie beelden van de gemeente. Daarna zullen we nadenken over twaalf Bijbelse kenmerken van de gemeente. Als laatste zullen we op grond van die twaalf kenmerken zien welke gevolgen dit heeft voor volgelingen van Christus en gemeenten.

Drie Bijbelse beelden van de gemeente

1 Korinthe 3 geeft ons drie beelden van de gemeente. Elk beeld helpt ons een verschillend aspect van de gemeente te begrijpen. We zullen zien wat het betekent dat we Gods akker, Gods bouwwerk en Gods tempel zijn.

1. De gemeente is Gods akker

Ik heb geplant, Apollos heeft begoten, maar God heeft laten groeien. Dus is dan noch hij die plant iets, noch hij die begiet, maar God, Die laat groeien. En hij die plant en hij die begiet, zijn één, maar ieder zal zijn eigen loon ontvangen overeenkomstig zijn eigen inspanning. Want Gods medewerkers zijn wij. Gods akker... bent ú (1Kor.3:6-9).

Paulus benoemt de verdeling in de gemeente van Korinthe met behulp van agrarische termen. Mensen planten en bewateren het zaad van het Evangelie, maar God geeft groei. Hij brengt mensen tot leven. Zo, zegt Paulus tegen de gemeente van Korinthe, is de gemeente Gods akker.

Ook Jezus gebruikte deze agrarische termen om op God te wijzen als Degene Die groei geeft. Zo omschrijft Hij het Koninkrijk: *“Zo is het Koninkrijk van God: als wanneer iemand het zaad in de aarde werpt en slaapt en opstaat, nacht en dag; en het zaad ontkiemt en wordt lang, zonder dat hij zelf weet hoe”* (Mark.4:26-27).

Hoewel er werk nodig is om het zaad te verspreiden, is het een mysterie hoe het groeit, omdat God Degene is Die de groei geeft. Zoals het Koninkrijk groeit, zo groeit ook de gemeente.

2. De gemeente is Gods bouwwerk.

Gods bouwwerk bent ú. Overeenkomstig de genade van God die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd en een ander bouwt daarop. Ieder dient er echter op toe te zien hoe hij daarop bouwt. Want niemand kan een ander fundament leggen dan wat gelegd is, dat is Jezus Christus (1Kor.:9-11).

In het planten van een gemeente noemt Paulus zich een wijze bouwmeester, die het fundament in Christus gelegd heeft. We moeten op Christus als ons fundament blijven bouwen, want de oordeelsdag zal de ware test zijn voor ons werk (13-15). Terwijl onze redding verzekerd is, zal God beoordelen hoe jij en ik Hem gediend hebben, terwijl Hij Zijn gemeente heeft gebouwd. Die werkelijkheid moet ons doen beven. De gemeente is Gods bouwwerk.

3. De gemeente is Gods tempel

Weet u niet dat u Gods tempel bent en dat de Geest van God in u woont? Als iemand de tempel van God te gronde richt, zal God hem te gronde richten, want de tempel van God is heilig, en deze tempel bent u (1Kor.3:16-17).

In het Oude Testament openbaarde God Zijn heerlijkheid in Israëls tempel. Maar nu is er een nieuwe tempel, een nieuwe woning voor Gods Geest: de gemeente. Zeker, op een bepaalde manier is jouw lichaam, als individuele christen, een tempel van de Heilige Geest (1Kor.6:19). Maar in het bovenstaande gedeelte identificeert Paulus de gemeente in Korinthe als Gods tempel in gemeenschappelijke zin. Deze gemeenschappelijke focus is belangrijk, omdat er in Korinthe mensen waren die de gemeente verdeelden

door voorkeur voor specifieke leiders. Paulus wilde dat deze Korinthiërs wisten met wie ze ruzie maakten. De gemeente is Gods tempel, de plek waar Zijn Heilige Geest woont.

Twaalf Bijbelse kenmerken van de gemeente

De drie beelden van de gemeente die we net overdacht hebben, moeten ons ervoor waarschuwen te licht over de gemeente te denken. In de gemeente wil God Zijn heilige karakter weergeven. Daarom moeten we alleen volgens Zijn Woord te werk gaan. Hoe ziet een gemeente eruit die gebouwd is op Gods Woord? Om deze vraag te beantwoorden zullen we twaalf Bijbelse kenmerken van een gemeente overdenken. Sommige kenmerken zijn al in eerdere hoofdstukken nader toegelicht.

1. Evangelisatie

Er is een onlosmakelijk verband tussen Bijbelse evangelisatie en de plaatselijke gemeente. De eerste keer dat Jezus het woord *gemeente* in de Schrift gebruikt, spreekt Hij over de bouw van Zijn gemeente, waarvoor evangelisatie nodig is. Toen Petrus Jezus terecht identificeerde als *“de Zoon van de levende God”* (Matt.16:16), deed Jezus deze belofte: *“op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen”* (Matt.16:18).

Dit is niet de plek om alle vragen en controverses te bespreken die hierover in de geschiedenis zijn geweest. Maar Jezus speelt hier met woorden, omdat de naam van Petrus “rots” betekende. Jezus laat zien dat er in Petrus een bepaald fundament is, maar niet op grond van iets wat zo aanzienlijk is in Petrus. Door Gods genade had Petrus zojuist beleden dat Jezus de Christus was, de Zoon van de levende God. Op grond van deze belijdenis zegt Jezus eigenlijk tegen Petrus: “Jij bent Mijn

gezaghebbende apostel, uitgezonden door Mij om het Evangelie te verkondigen: de waarheid dat Ik de Christus ben, de Zoon van de levende God. Op jou en op je verkondiging van het Evangelie zal Ik mijn gemeente bouwen.”

We zien hoe Christus' woorden vervuld worden in het boek Handelingen als Hij Zijn gemeente begint te bouwen in de kracht van de Heilige Geest en de verkondiging van het Evangelie. Of het nu de duizenden waren die gered waren na Petrus' eerste preek (Hand.2:14), de ontelbare bekeringsen en gemeenten die ontstonden als gevolg van Petrus' bediening of de verkondiging van het Woord door andere apostelen en gewone gelovigen, de gemeente groeide door de verkondiging en het verspreiden van het Evangelie. Vandaag bouwt Jezus Zijn gemeente nog steeds als de gemeente het Evangelie verkondigt en verspreidt onder alle bevolkingsgroepen op deze planeet.

2. Discipelschap

Zoals we in de vorige hoofdstukken hebben gezien, evangeliseren we niet zomaar en gaan we daarna weer verder. We dopen mensen en leren hun alles wat Jezus geboden heeft, in acht te nemen (Matt. 28:19). We leren hun niet alleen in Christus te geloven (Hand.16:31). We leren hun ook in Christus te wandelen (Koloss.2:6). Dit vraagt voortdurende training.

Tegelijkertijd moeten we oppassen dat we discipelschap niet te ingewikkeld maken. Discipelschap is fundamenteel het helpen van andere gelovigen in overeenstemming met het Evangelie te leven, naast hen te staan en het leven met elkaar te delen. Het mooie van het maken van discipelen is hoe eenvoudig het kan zijn. Niet makkelijk, maar eenvoudig. Dit alles gebeurt in de context van een plaatselijke gemeente. Mannen discipelen bijvoorbeeld anderen mannen die minder

volwassen zijn in het geloof en oudere vrouwen discipelen jongere vrouwen (Tit.2:3-5). Ouders discipelen hun kinderen (Ef.6:1-4). Elk gemeentelid moet erop toezien dat andere leden groeien in hun geloof.

3. *Lidmaatschap*

Lid zijn van een gemeente betekent meer dan je naam op een lijst. Een gezonde gemeente heeft herkenbaar lidmaatschap. Dat wil zeggen, leden die op een concrete en zichtbare manier aan elkaar verbonden zijn. Dit is geen menselijke uitvinding:

Want zoals het lichaam één is en veel leden heeft, en al de leden van dit ene lichaam, hoewel het er veel zijn, één lichaam zijn, zo is het ook met Christus. Ook wij allen immers zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt... Want ook het lichaam bestaat niet uit één lid, maar uit vele (1Kor.12:12-14).

Er is een universeel lichaam van Christus, dat bestaat uit alle gelovigen. Maar de Bijbel leert ook het belang van lidmaatschap van een lokale gemeente. Het woord “gemeente” (ekklesia) in het Nieuwe Testament verwijst letterlijk naar een vergadering of samenkomst. Wanneer we het woord “gemeente” lezen in het Nieuwe Testament, verwijst het vrijwel altijd naar een samenkomst van christenen op een bepaalde plek. Zo lezen we bijvoorbeeld van de gemeente die in Jeruzalem is (Hand.11:22), de gemeente van God die in Korinthe is (1Kor.1:2), de gemeenten van Galatië (Gal.1:2) de gemeente van de Thessalonicenzen (1Thess.1:1) en de gemeenten die in huizen samenkwamen (Rom.16:5; Koloss.4:15; Fil.1:2). De Bijbel geeft duidelijke prioriteit aan deze lokale samenkomsten als een zichtbare uiting van het universele lichaam van Christus.

4. Leiderschap

Bijbels leiderschap is van cruciaal belang voor de gemeente, ongeacht de context. Het zoeken van bekwame leiders was een prioriteit voor Paulus in zijn inspanningen om gemeenten te planten. Hij stelde in elke gemeente ouderlingen aan of hij vroeg anderen die aan te stellen. Een ouderling heeft dezelfde rol als een herder of opziener. Deze drie termen zijn uitwisselbaar in het Nieuwe Testament.

De vereisten voor ouderlingen worden duidelijk uiteengezet in 1 Timotheüs 3:1-7 en Titus 1:5-9. Net zoals de vereisten voor diakenen, zijn deze vereisten voor ouderlingen vooral gebaseerd op zijn karakter en Godsvrucht. Maar in tegenstelling tot diakenen moeten ouderlingen in staat zijn Gods Woord trouw en nauwkeurig aan Gods volk te onderwijzen. Het is ook belangrijk te vermelden dat de Schrift vereist dat ouderlingen mannen zijn. Hoewel deze waarheid in sommige contexten niet populair is, kunnen we het niet toestaan dat culturele patronen en gebruiken voorrang krijgen op de Bijbelse maatstaven. Wat de Bijbel leert over mannelijk leiderschap is waar, voor alle mensen, altijd en overal. Mannelijk pastoraal leiderschap is geen westerse uitvinding; het is Gods uitvinding. Hij geeft leiders aan de gemeente om Zijn volk toe te rusten (Ef.4:11-12).

5. Onderwijs en prediking

Als bekwame leiders in de gemeente erkend worden, gebruikt Jezus deze mannen om de gemeente op te bouwen door het trouwe onderwijs en de prediking van Zijn Woord. Dit is het centrale onderdeel van de wekelijkse samenkomst. Discipelen zijn in wezen leerlingen. Dit betekent dat ze wekelijks samenkomen om onderwezen te worden door God, door Zijn Woord.

De gemeente wordt niet gebouwd op het bespreken van Gods Woord, maar op het onderwijzen van Gods Woord. Bijbels bekwame leiders moeten de betekenis van een Bijbelse tekst prediken. Deze prediking beschouwt zowel de onmiddellijke context van een gedeelte, als ook de algemene boodschap van de Bijbel. Dit is een ontzagwekkende roeping. Daarom is het zo belangrijk dat het leiderschap in de gemeente zich ontwikkelt. Er is goede en strikte theologische training nodig, de gezonde theologische training die het maken van discipelen en het vermenigvuldigen van gemeenten voedt. Herders moeten willen leren van heiligen over de hele wereld en door de hele geschiedenis om te strijden voor de waarheid en de gemeente te verdedigen tegen dwalingen en ketterij. Op hun beurt moet elk lid van de gemeente het Woord van God horen als het gepreekt wordt door bekwame leiders in de wekelijkse samenkomst van de gemeente.

6. Doop en avondmaal

Een gezonde gemeente houdt zich aan de verordeningen van doop en avondmaal. Elke discipel van Jezus moet zich met Jezus identificeren in de doop, want dit is onderdeel van Christus' opdracht (Matt.28:19). We zien het belang van de doop door het hele boek Handelingen (2:42;16:14-15) en in de brieven in het Nieuwe Testament (Rom.6:3-4;Gal.3:27).

Zo gaf Christus Zijn discipelen ook de opdracht het avondmaal te houden om Hem te gedenken (Luk.22:14-23). Als we deze maaltijd gebruiken, danken we Hem, want door het geloof hebben we gemeenschap met Christus en Zijn volk, als we terugdenken aan Christus' dood en uitzien naar Zijn terugkeer. Paulus herinnerde de Korinthiërs eraan om aan deze maaltijd deel te nemen op een manier die de Heer die hen gered had, waardig was (1Kor.11:17-34).

7. *Aanbidding*

Gezonde gemeenten komen geregeld samen om God te verhogen in aanbidding, om te zingen, getuigenissen van Gods genade te delen, elkaar naar Christus te dringen door Zijn Woord en elkaar op missie uit te zenden in de wereld. Paulus geeft verschillende instructies voor deze gemeenschappelijke samenkomsten (Lees bijvoorbeeld 1 Korinthe 11 en 14). Deze samenkomsten zijn niet zomaar historische bijeenkomsten, maar Gods middel om het geloof van Zijn volk in stand te houden (Hebr.10:24-25).

8. *Gebed*

De eerste gemeenten waren toegewijd aan gebed (Hand.2:42). Zo spreekt de Bijbel ook over de dubbele toewijding van de eerste gemeenteleiders, namelijk in het gebed en in de bediening van het Woord (Hand.6:4). Elke grote vooruitgang in het boek Handelingen komt als reactie op de gebeden van Gods volk. Gemeenschappelijk gebed moet daarom een belangrijke plek hebben in een gezonde gemeente.

9. *Gemeenschap*

Het Griekse woord voor *gemeenschap* (koinonia) vat alle “elkaar” woorden die we in de Schrift zien. We worden bijvoorbeeld opgeroepen om elkaar lief te hebben, te dienen, te verzorgen, te onderwijzen, terecht te wijzen, aan te sporen, op te bouwen en elkaar te verdragen (Koloss.3:12-17). God heeft de gemeente bedoeld voor deze gemeenschap. Niemand kan het christelijke leven in afzondering leven. We hebben broeders en zusters nodig die ons dichter bij Christus brengen en ons weerhouden van afdwalen van de waarheid.

10. Verantwoording en disciplinering

Vanaf het allereerste begin van het christelijke leven moet verantwoording aan een plaatselijke gemeente de norm zijn. Volgens de Schrift wordt deze verantwoording vergezeld door de disciplinering door de gemeente. Dit is een Bijbelse eigenschap van de gemeente waarover niet vaak gesproken wordt. Disciplinering omvat de positieve rol die de gemeente speelt in de geestelijke vorming van haar leden. Maar de disciplinering door de gemeente omvat ook het aanpakken van de zonde en hen die zonder berouw blijven doorleven in de zonde.

In Zijn tweede (en laatste) gebruik van het woord “gemeente” legt Jezus uit welke stappen er gezet moeten worden als gemeenteleden zich richten op de zonde en geen berouw tonen:

Maar als uw broeder tegen u gezondigd heeft, ga naar hem toe en wijs hem terecht tussen u en hem alleen; als hij naar u luistert, hebt u uw broeder gewonnen. Maar als hij niet naar u luistert, neem er dan nog een of twee met u mee, opdat in de mond van twee of drie getuigen elk woord vaststaat. Als hij niet naar hen luistert, zeg het dan tegen de gemeente. En als hij ook niet naar de gemeente luistert, laat hij dan voor u als de heiden en de tollenaar zijn. Voorwaar, Ik zeg u: Alles wat u op de aarde bindt, zal in de hemel gebonden zijn; en alles wat u op de aarde ontbindt, zal in de hemel ontbonden zijn. Verder zeg Ik u dat, als twee van u op de aarde iets, wat dan ook, eenstemmig verlangen, het hun ten deel zal vallen van Mijn Vader, Die in de hemelen is. Want waar twee of drie in Mijn Naam bijeengekomen zijn, daar ben Ik in hun midden (Matt.18:15-20).

Jezus heeft het hier over het proces waarbij iemand die wordt geïdentificeerd als een gemeentelid, uit de

gemeente verwijderd wordt vanwege zonde waarover hij geen berouw heeft. Paulus roept de gemeente van Korinthe op dit aspect van disciplineren uit te voeren tegen een broeder die zonder berouw blijft doorleven in seksuele immoraliteit. Hij beschrijft dit aspect van discipline in de gemeente in deze ernstige termen:

Ik heb, hoewel afwezig met het lichaam, maar aanwezig met de geest, namelijk reeds besloten – alsof ik aanwezig was – om hem die dat zo gedaan heeft, in de Naam van onze Heere Jezus Christus, als u en mijn geest bijeengekomen zijn, in de kracht van onze Heere Jezus Christus, over te geven aan de satan, tot verderf van het vlees, opdat de geest behouden zal worden op de dag van de Heere Jezus... Het is toch niet aan mij om hen die buiten zijn te oordelen? Oordeelt u immers niet alleen hen die binnen zijn? Maar hen die buiten zijn, oordeelt God. En doe de kwaaddoener uit uw midden weg (1 Kor.5:3-5,12-14).

Dit is geen blanco cheque die we volgens onze eigen agenda kunnen gebruiken om degenen uit ons midden weg te doen met wie we het niet eens zijn. Het is een verantwoordelijkheid die we van Christus gekregen hebben, niet alleen voor het getuigenis van de gemeente, maar ook omwille van de individuele ziel. Het doel van discipline in de gemeente is dat degenen die in zonden leven, zich bekeren en hersteld worden in gemeenschap met de gemeente.

11. Bijbels geven

Een gezonde gemeente geeft haar middelen regelmatig voor de bediening van de gemeente (1Kor.16:1-2). Gemeenten moeten zichzelf onderhouden of dat doel in ieder geval voor ogen houden. Hun middelen moeten gebruikt worden om zowel in de behoeften te voorzien

in het lichaam, als in de missie van de gemeente in de wereld.

12. Bijbelse missie

Een gezonde gemeente maakt het haar doel om discipelen te maken, lokaal en wereldwijd. Dit is tenslotte de missie die Jezus ons gegeven heeft (Matt.28:18-20). Zoals we al gezien hebben is dit de verantwoordelijkheid en het voorrecht van elk gemeentelid, om in deze wereld een discipelmaker te zijn.

Drie gevolgen

De twaalf Bijbelse kenmerken van een gemeente die we zojuist benoemd hebben, hebben minstens drie gevolgen voor individuele volgelingen van Christus en de gemeenten.

1. Maak deel uit van een gezonde gemeente

Het is topprioriteit voor elke christen lid te zijn van een lokale gemeente. Hoewel niet één gemeente volmaakt is, moet een ieder van ons deel uitmaken van een gemeente waar de twaalf hierboven genoemde kenmerken nagestreefd worden. We hebben deze kenmerken nodig, niet alleen voor onze eigen zielen, maar ook voor de verspreiding van het Evangelie. De wereld moet weten hoe een gemeente eruit ziet.

2. Plant gezonde gemeenten

Als de gemeente Christus' missie uitvoert, moet zij niet alleen gericht zijn op het maken van individuele discipelen, maar zeker ook op het planten van gezonde gemeenten. Hierin moet ze trouw zijn aan Gods ontwerp voor de gemeente. Er is geduld nodig als we onderwijzen, trainen, bidden en leiding geven. Maar we kunnen God vertrouwen met de resultaten.

3. Werk samen met gezonde gemeenten

Om mensen te bereiken en gemeenten te planten onder alle volken, vooral onder de niet-bereikte volken, moet de gemeente samenwerken met andere gezonde gemeenten, die dezelfde overtuigingen delen. We kunnen beter te werk gaan als we samenwerken in deze gemeenschappelijke missie voor de verheerlijking van onze Redder.

Discussievragen

1. Waarom zien zoveel christenen in onze cultuur de gemeente als overbodig?
2. Hoe zou je reageren als iemand zegt dat de Bijbel niet veel zegt over het lid zijn van een gemeente?
3. Waarom zijn Bijbels onderwijs en Bijbelse prediking zo cruciaal voor het leven van de gemeente?
4. Waarom moeten alle christenen deelnemen aan een gezonde gemeente?
5. Waarom is de gemeente van groot belang voor de Grote Opdracht?

Roeping

De roeping tot redding is de genadige daad van God, waardoor Hij mensen trekt om discipelen van Jezus te worden en leden van Zijn gemeente.

De roeping tot redding omvat de roeping tot Jezus' missie. Iedereen die Gods oproep ontvangt om een discipel te worden van Jezus, ontvangt Christus' bevel om discipelen van Jezus te maken.

Christus roept discipelen naar specifieke posten waarin en waardoor ze Hem verhogen op hun missie.

De roeping om te dienen is de genadige daad van God, waardoor Hij Zijn discipelen opdraagt discipelen te maken op een bepaalde manier, op een bepaald moment, onder een bepaald volk, in een bepaald gebied, door een bepaald beroep.

6. Roeping

Wanneer we nadenken over Gods roeping, denken we normaal gesproken aan belangrijke beslissingen in ons leven en onze bediening. Degenen die in een andere cultuur willen dienen, spreken vaak over een roeping. Zo spreken christenen die in hun eigen omgeving discipelen willen maken, van het zoeken naar Gods roeping voor hun leven. Voordat we echter nadenken over een specifieke roeping om op een bepaalde plek en in een bepaalde rol te dienen, en voordat we erover moeten nadenken of God ons roept om zending te worden, moeten we zien dat de Bijbel op een veel meer fundamentele en belangrijke manier spreekt over roeping.

In dit hoofdstuk denken we na over vier manieren waarop de Schrift spreekt over Gods roeping in ons leven. We beginnen bij het meest fundamentele aspect van Gods roeping: de roeping tot redding.

1. De roeping tot redding

De roeping tot redding is de genadige daad van God, waardoor Hij mensen trekt om discipelen van Jezus te worden en leden van Zijn gemeente.

Dit is de belangrijkste manier waarop het woord “roeping” in de Bijbel gebruikt wordt. Paulus noemt de gelovigen in Korinthe bijvoorbeeld: “geroepen heiligen” en “geroepen tot de gemeenschap van [Gods] Zoon” (1Kor.1:2,9). Deze roeping onderscheidt gelovigen van ongelovigen, omdat het zondaren in staat stelt om Jezus door het geloof te zien en te omhelzen:

*Wij echter prediken Christus, de Gekruisigde, voor de Joden een struikelblok en voor de Grieken een dwaasheid. Maar voor hen die **geroepen** zijn, zowel Joden als Grieken, prediken wij Christus, de kracht van God en de wijsheid van God (23-24).*

Deze reddende roeping is de manier waarop God mensen tot Zich trekt en we zien dit door de hele Bijbel.¹³ Maar hoe gaat deze roeping? De roeping tot redding komt door de verkondiging van Gods Woord in de kracht van de Heilige Geest. Met andere woorden, deze roeping komt door de gehoorzaamheid van de gemeente om discipelen te maken (Matt.28:19). Als we het Evangelie delen, zijn we het middel waardoor God mensen tot redding roept. Wat een voorrecht!

Wanneer God mensen tot redding roept, roept Hij ze ook tot een nieuwe manier van leven. Iedere volgeling van Jezus is bijvoorbeeld geroepen tot “vrijheid” (Gal.5:13), “heiliging” (1Thess.4:7) en “lijden” voor Christus (1Petr.2:20-21). Deze laatste roeping, tot lijden, is ernstig. Deze roeping herinnert ons eraan dat het volgen van Jezus veel kost, zowel voor ons als voor degenen met wie we het Evangelie delen. Maar we mogen het grotere plaatje niet uit het oog verliezen. Lijden doet ons meer op Christus lijken en het bereidt ons voor op eeuwige beloning (Rom.8:17). De roeping tot redding vormt het onwankelbare fundament van de

primaire identiteit van een discipel, zowel nu als voor eeuwig:

En wij weten dat voor hen die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede, voor hen namelijk die overeenkomstig Zijn voornemen geroepen zijn. Want hen die Hij van tevoren gekend heeft, heeft Hij er ook van tevoren toe bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broeders. En hen die Hij er van tevoren toe bestemd heeft, die heeft Hij ook geroepen, en hen die Hij geroepen heeft, die heeft Hij ook gerechtvaardigd, en hen die Hij gerechtvaardigd heeft, die heeft Hij ook verheerlijkt (Rom.8:28-30).

Degenen die God geroepen heeft, heeft Hij gerechtvaardigd en degenen die Hij gerechtvaardigd heeft, heeft Hij verheerlijkt. Zie je dat Paulus onze verheerlijking in de voltooiden tijd noemt? Alsof het al gebeurd is. Degenen die God roept, hopen niet alleen dat Hij hen op een dag zal verheerlijken. Ze weten dat Hij dat zal doen. Onze identiteit wordt daarom niet gevonden in de rol die we hebben, de plek waar we leven of het werk dat we doen. Als dat alles verandert, worden we tot in de kern geraakt. Dat God ons geroepen heeft in Christus, is veel belangrijker dan welke andere roeping tot een baan of bediening ook.

2. De roeping tot Jezus' missie

De roeping tot redding omvat de roeping tot Jezus' missie. Iedereen die Gods oproep ontvangt om een discipel te worden van Jezus, ontvangt Christus' bevel om discipelen van Jezus te maken.

Iedere discipel van Jezus is geroepen tot Zijn missie. Zoals we in hoofdstuk 4 zagen, is het maken van

discipelen niet de taak van een paar leiders in de gemeente. Het is de door God gegeven, door Christus mogelijk gemaakte en door de Geest bekrachtigde plicht van iedere discipel, ongeacht zijn of haar post, locatie of beroep. Iedere discipel speelt een wezenlijke rol in het eeuwige doel van God om Zijn naam te verheerlijken door discipelen te maken onder alle volken. Dit betekent het om geroepen te zijn tot Jezus' missie.

Sommigen spreken erover hoe God in hun leven een sterk verlangen werkt om mensen tot Christus te leiden. Sommige gemeenten zien dit evangelische verlangen als de roeping tot een bediening, of zelfs als de roeping om zendeling te worden. Als het zijn van een discipel van Jezus echter betekent dat je discipelen maakt en als het vissen op mensen de essentie is van het volgen van Jezus (Matt.4:19), is er geen speciale roeping nodig om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Met andere woorden, het verlangen om mensen tot Christus te leiden en discipelen te maken onder alle volken, maakt iemand geen zendeling. Het maakt iemand een christen.

In hoofdstuk 7 zullen we zien wat het betekent wanneer God iemand roept om zendeling te zijn, wat niet het geval is voor iedere christen. Maar de missie van Christus is geen afgezonderde commissie in de gemeente voor een paar speciale mensen. Het is het fundamentele doel van de gemeente, waarvoor iedere discipel gemaakt is. Christen, je hebt de Geest van God in jou en de Geest van Christus heeft een groot verlangen om Christus onder alle volken te verheerlijken. Waarom heb jij dat verlangen dan niet?

3. De roeping naar specifieke posten

Christus roept discipelen naar specifieke posten waarin en waardoor ze Hem verhogen op hun missie.

Een post is eenvoudig een rol, relatie of verantwoordelijkheid die God je in dit leven gegeven heeft. Eén zo'n post is het gezin, waarin christenen geroepen zijn trouwe zonen, dochters, broers, zussen, mannen, vrouwen, vaders en moeders te zijn voor de verspreiding van het Evangelie en de weergave van Gods heerlijkheid. De Bijbel spreekt ook over de goddelijke roeping tot een alleenstaand leven voor het Evangelie, hetzij tijdelijk of voor het hele leven (1 Kor.7).

Christus' roeping van iedere discipel tot betrokken lidmaatschap in een lokale gemeente is een ander voorbeeld van zo'n post, evenals de roeping tot verantwoordelijk burgerschap in je woonplaats (Rom.13:1-7).

Wat is dan de verbinding met de andere roepingen die we overdacht hebben? Wanneer God ons roept tot redding, roept Hij ons ook om Hem te eren op een van deze posten. Evenzo betekent Gods roeping tot Jezus' missie dat Hij ook een specifieke post heeft gekozen voor de verspreiding van het Evangelie door ons. Daarom moeten we erover denken welke plek deze verschillende posten in ons leven moeten hebben.

Sommige vaders doen bijvoorbeeld meer moeite om de leiding te nemen op het werk dan in hun eigen gezin. Maar belangrijker dan onze roeping tot een bepaalde baan, is Gods oproep aan mannen om hun vrouwen en kinderen lief te hebben en te leiden omwille van het Evangelie (Ef.5:25-6:4). De roeping tot een bepaalde baan mag niet belangrijker zijn dan iemands vrouw of kinderen.

Een ander probleem is het gebrek aan prioriteit dat sommige christenen geven aan de plaatselijke gemeente. Ze proberen te groeien als discipelen en zelfs discipelen te maken zonder toewijding aan een plaatselijk lichaam van gelovigen. Maar groei in Christus en het maken van discipelen moet nagestreefd worden in onderwerping

aan Bijbels leiderschap en binnen de verbondsgemeenschap van een plaatselijke gemeente.

Als laatste, onze roeping om verantwoordelijke burgers te zijn, betekent niet dat we onze uiteindelijke trouw aan Christus kunnen verwaarlozen. In de vroege kerk worstelden volgelingen van Christus met het uitvoeren van Christus' missie als burgers van het Romeinse Rijk. De Romeinse keizer had niet het laatste woord, maar gelovigen werden toch opgeroepen om het burgerlijke gezag te eren, gehoorzamen, respecteren en zich daaraan te onderwerpen als een uitbreiding van hun onderwerping aan Christus (Rom.13:1-7; 1Petr.2:13-17).

Alleen wanneer politieke autoriteiten ons bevelen God ongehoorzaam te zijn of ons ervan weerhouden Hem te gehoorzamen, moeten we weigeren ons te onderwerpen. In zulke gevallen worden we gedwongen om met Petrus en Johannes te zeggen: *“Men moet aan God meer gehoorzaam zijn dan aan mensen”* (Hand.5:29).

3. De roeping om te dienen

De roeping om te dienen is de genadige daad van God waardoor Hij Zijn discipelen opdraagt om discipelen te maken op een bepaalde manier, op een bepaald moment, onder een bepaald volk, in een bepaald gebied, door een bepaald beroep.

Van de vier roepingen in dit hoofdstuk is de roeping om te dienen de meest specifieke, als we erover nadenken hoe een discipel individueel geroepen wordt om zijn of haar missie uit te voeren. God kan bijvoorbeeld een zakenman naar het buitenland leiden, naar een plek waar weinig christenen zijn om daar het Evangelie bekend te maken en de plaatselijke gemeente in die stad te dienen.

Het is belangrijk te weten dat de roeping om te dienen niet vast is. Die roeping werkt op verschillende niveaus en elke volgeling van Christus moet openstaan voor verschillende opdrachten van God. Wat echter wel vast

moet zijn in het leven van een discipel is trouw aan Gods roeping. Wat het ook kost. Tot God de discipel weer ergens anders toe roept. De roeping om te dienen wordt niet alleen individueel waargenomen, maar ook als lid van een gemeente op missie in deze wereld.

We zien verschillende roepingen om te dienen in de Bijbel. De Heilige Geest droeg bijvoorbeeld de gemeente van Antiochië op om Paulus en Barnabas apart te zetten voor de verspreiding van het Evangelie (Hand.13:1-4). We zien ook dat de Geest een visioen gebruikt om Paulus en Timotheüs te roepen om het Evangelie naar Macedonië te brengen (Hand.16:6-10; Hand.20:22-24). Paulus' roeping om de apostel voor de heidenen te zijn, was ook een roeping tot een bepaalde dienst (Rom.11:13; Gal.1:15-16). Gods roeping om te dienen kan zelfs een bepaald beroep inhouden. Paulus maakte tenten, terwijl hij het goede nieuws van Jezus Christus bekend maakte (Hand.18:1-4).

Helaas is het gebruikelijk dat sommige beroepen gezien worden als beter dan andere. Een zendeling wordt vaak als belangrijker gezien voor Gods Koninkrijk dan de verkoper of de serverster in een restaurant. Het is echter God Die genadig mannen en vrouwen een verschillend beroep geeft. Er is daarom geen ruimte voor het maken van een hiërarchie van belangrijke beroepen. Al het werk is belangrijk, wanneer het tot Gods eer gedaan wordt. Dit is hoe William Tyndale het uitdrukte:

Aan de buitenkant is er een verschil tussen het doen van de afwas en het preken van Gods Woord. Maar wanneer we God ermee willen behagen, is er geen verschil. Dat is hoe we werken Bijbels moeten zien. Wanneer we God willen eren, is er geen verschil tussen het doen van de afwas en preken.

Heb je er wel eens over nagedacht hoe het zou zijn wanneer iedereen in je gemeente voorganger zou zijn? Zeker, we zouden weten hoe we de Bijbel moeten onderwijzen en de gemeente moeten leiden, maar de gemeente zou niet weten hoe ze iets anders moest doen. Ditzelfde geldt voor alle beroepen. Als iedereen verkoper zou zijn, zouden we niets hebben om te verkopen. Als we allemaal politieagent zouden zijn, zouden we veilig zijn, maar ook honger hebben.

We hebben elkaar nodig. Zoals het lichaam van Christus verschillende leden heeft, die allemaal even belangrijk zijn (1Kor.12:12-31), zo heeft God ons geschapen om verschillende beroepen uit te voeren in de wereld, die elk op hun manier bijdragen. Deze visie op werken was belangrijk voor de protestantse Reformatie. Als, zoals Luther beweerde, we gerechtvaardigd zijn voor God door het geloof in het volbrachte werk van Christus alleen, is er geen werk, zelfs geen religieus werk, dat onze status voor God kan verbeteren.

Het is een menselijke uitvinding dat pausen, bisschoppen, priesters en monniken tot de geestelijke klasse behoren, terwijl vorsten, heren, ambachtslieden en boeren tot de wereldse klasse behoren. Dit is inderdaad bedrog en hypocrisie. Maar niemand moet zich hierdoor uit het veld laten slaan. Alle christenen behoren tot de geestelijk klasse en er is geen verschil tussen hen behalve hun taak. De schoenmaker, smid en de boer heeft het werk van zijn vak, toch zijn ze allen hetzelfde als de gewijde priesters en bisschoppen. Verder, iedereen moet profiteren en elkaar dienen door middel van zijn werk en taak...¹⁵

Nu we duidelijk hebben dat een beroep belangrijk is voor de Heer volgt als vanzelf deze vraag: hoe weet ik waar God mij leidt? Er is geen bepaalde methode waarmee we onze roeping kunnen berekenen. Maar

wanneer je jezelf aan God hebt overgegeven, zijn er enkele vragen die je de juiste richting kunnen wijzen. Denk na over je verlangens, gaven, vaardigheden en mogelijkheden:

- **Verlangens:** Heb ik het verlangen om dit te doen?
- **Gaven:** Ga ik zo goed om met de gaven die God me gegeven heeft?
- **Vaardigheden:** Heb ik opleiding, training en expertise om dit werk te doen?
- **Mogelijkheden:** Heeft de Heer mij mogelijkheden gegeven om op deze manier te dienen?

Vraag aan gemeenteleden die je vertrouwt, je te helpen in het beantwoorden van deze vragen. Je voelt je misschien nog steeds onzeker over een bepaalde beroepskeuze, maar dat is geen reden om in paniek te raken. Wanneer je je overgeeft aan de Heer, blijf in Zijn Woord en rust in het Evangelie als je enige hoop. Dan hoef je niet bang te zijn om Gods wil voor jou mis te lopen. God is een goede Vader en Zijn soevereiniteit is zodanig dat Hij zelfs verkeerde beslissingen zo kan ombuigen dat ze uiteindelijk goed voor ons zijn (Rom.8:28). Zijn roeping tot redding, de missie van Jezus, een specifieke post in het dienen, moeten ons hoop geven te midden van beproevingen, problemen, twijfel, ontmoediging, druk en vervolging.

Discussievragen

1. Wanneer mensen spreken van een roeping, waarover hebben ze het dan?
2. Op welke manieren spreekt de Bijbel nog meer over Gods roeping naast de roeping tot een specifieke post om discipelen te maken?
- 3.
4. Wat is het gevaar wanneer we denken dat God ons alleen roept door een innerlijke drang of stem die we in ons hart horen?
5. Waarom is het zo belangrijk dat de identiteit van een christen gevonden wordt in zijn of haar roeping in Christus, d.w.z. de roeping tot redding, en niet een bijzondere rol of dienst?
6. Hoe zou een gemeente erachter kunnen komen of God iemand roept om zendeling te worden in een ander cultuur? Hoe zou de gemeente moeten reageren, wanneer iemand ongeschikt lijkt, maar zegt dat hij in zijn hart weet dat God hem roept?

Zending en het zendingsteam

Een zending is een discipel van Jezus, die apart gezet is door de Heilige Geest en door de gemeente is uitgezonden om geografische, culturele en/of taalbarrières over te steken.

Een zending is onderdeel van een zendingsteam dat gericht is op het maken van discipelen en het vermenigvuldigen van gemeenten onder niet-bereikte bevolkingsgroepen en op niet-bereikte plekken.

Een zendingsteam is groep discipelen die elkaar kennen, geregeld samenkomen, onzelfzuchtig voor elkaar zorgen en met elkaar samenwerken om bewust discipelen te maken en gemeenten te vermenigvuldigen onder specifieke bevolkingsgroepen en op specifieke plekken.

7. Zending en het zendingsteam

Ondanks het feit dat zendingen hard nodig zijn in deze wereld, lijken we nog niet precies te weten wat een zending is of doet. Sommigen beweren dat iedereen zending is. Ze resoneren de gevoelens van Charles Spurgeon:

Als Jezus kostbaar is voor jou, zul je het goede nieuws niet voor jezelf kunnen houden. Je zult het in het oor van je kinderen fluisteren. Je zult het aan je man vertellen. Je zult het ernstig meedelen aan je vrienden. Zonder charmes van welsprekendheid zul je meer dan welsprekend zijn. Je hart zal spreken en je ogen zullen glinsteren, wanneer je over Zijn zoete liefde spreekt. Iedere christen hier is of een zending of een bedrieger. Onthoud dat. Of je probeert het Koninkrijk van Christus te verspreiden of je hebt Hem helemaal niet lief. Het kan niet zijn dat er een grote waardering is voor Jezus en een tong die volkomen over Hem zwijgt.¹⁶

Aan de andere kant zijn er christenen die beweren dat je naar een ander land moet verhuizen om zending te kunnen zijn. Maar er blijven nog steeds vragen over. Hoe

zit het met de christelijke ingenieur die in het buitenland werkt en Zijn geloof wil uitleven. Maakt dat hem een zendeling? Of is er een aantal uur dat je moet besteden om te dienen? Of het soort werk dat je doet? Zoals je ziet, zijn er nog wel wat grijze gebieden.

Apostelen en zendingen

Eén van de redenen waarom er veel verwarring bestaat over de definitie van deze term is, omdat de Bijbel geen expliciete definitie geeft. Als je door de Bijbel bladert, kom je het woord “zendeling” zelfs niet tegen. Het komt van het Latijnse woord “*mittere*”, dat “zenden” betekent. Het woord dat daarvoor in het Grieks gebruikt wordt, is “apostellein” en daar komt het woord “apostel” (apostolos) vandaan. We moeten dit woord verder onderzoeken om te zien welke betrekking het heeft op ons idee van een zendeling. De term apostel komt meer dan 130 keer voor in de Bijbel. Al vinden we hier en daar een variatie op dat woord. Op het meest fundamentele niveau is een apostel een “gezondene”. Jezus zette bijvoorbeeld twaalf mannen apart en zond hen uit. Deze mannen werden later apostelen genoemd:

En Hij stelde er twaalf aan om bij Hem te zijn, en om hen uit te zenden om te prediken, en macht te hebben om de zieken te genezen en de demonen uit te drijven
(Mark.3:14-15).¹⁷

Deze twaalf mannen die door Jezus uitgezonden werden, waren duidelijk de eerste apostelen. Maar in het boek Handelingen wordt het woord “apostel” ook gebruikt om te verwijzen naar mensen buiten de oorspronkelijke twaalf. Matthias werd bijvoorbeeld gekozen om de plek van Judas in te nemen, omdat hij aan de kwalificaties van een apostel voldeed (Hand.1:21-26). Later worden Paulus en Barnabas apostelen genoemd (Hand.14:4). Dit was

ook de term die Paulus vaak gebruikte om zich in zijn brieven voor te stellen, want hij was, *“een geroepen apostel, afgezonderd tot het Evangelie van God”* (Rom.1:1).¹⁸ Jakobus, de broer van Jezus (niet de Jakobus van de oorspronkelijke twaalf), werd ook een apostel genoemd (Gal.1:19). Ten slotte lijkt deze term ook gegeven te worden aan anderen die met de apostelen verbonden waren en met hen samenwerkten in de bediening van het Evangelie.¹⁹

Het gevarieerde gebruik van de term “apostel” in de Bijbel is één van de redenen waarom er onder geleerden onenigheid is over het verband tussen apostelen en zendelingen. Sommigen beweren dat de zendelingen die vandaag uitgezonden worden, in wezen hetzelfde zijn als de apostelen in de Bijbel. Anderen beweren dat een apostel een unieke en tijdelijke rol was voor enkele mannen die het fundament van de gemeente gelegd hebben. Paulus zegt bijvoorbeeld dat de gemeente is *“gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten”* (Ef.2:20). Ook in Efeze 4:11-12 zegt hij dat God *“sommigen gegeven [heeft] als apostelen, anderen als profeten, weer anderen als evangelisten en nog weer anderen als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot het werk van dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus”* (Ef.4:11-12). Ongeacht je mening over deze kwestie heeft de bediening van de apostelen ons veel te leren over de rol die zendelingen innemen, wanneer ze het Evangelie van Jezus Christus naar alle bevolkingsgroepen op aarde brengen.

De definitie van zending

Terugkerend naar de oorspronkelijk vraag: is iedere christen een zending? Het antwoord is *ja*, als we met zending “gezondene” bedoelen. Iedere volgeling van Christus is door Hem uitgezonden om discipelen te maken onder alle volken (Matt.28:19). Tegelijkertijd leert

de Bijbel dat sommige christenen uniek uitgezonden werden door de gemeente met een specifiek doel. Paulus omschrijft Zijn roeping bijvoorbeeld op deze manier:

Want ik durf het niet aan iets te zeggen wat Christus niet door mij teweeggebracht heeft, om de heidenen tot gehoorzaamheid te brengen, in woord en daad, door de kracht van tekenen en wonderen en door de kracht van de Geest van God. Zo heb ik dan van Jeruzalem af en rondom, tot Illyricum toe, het Evangelie van Christus vervuld. En evenzo stelde ik er mijn eer in om het Evangelie daar te verkondigen waar Christus nog niet genoemd was, om niet op het fundament van een ander te bouwen. Maar zoals geschreven staat: Zij aan wie niets over Hem verkondigd was, zullen het zien, en zij die het niet gehoord hebben, zullen het begrijpen. Daarom was ik ook vaak verhinderd om naar u toe te komen. Nu ik echter in deze streken geen arbeidsveld meer heb, en ik sinds vele jaren een groot verlangen heb naar u toe te komen, zal ik, wanneer ik naar Spanje reis, naar u toe komen. Ik hoop u namelijk op doorreis te zien en door u op weg daarheen verder geholpen te worden, als ik eerst wat van de ontmoeting met u genoten zal hebben (Rom.15:18-24).

Als we deze tekst samen met andere waarheden in de Bijbel gebruiken, kunnen we zendeling als volgt definiëren:

Een zendeling is een discipel van Jezus die apart gezet is door de Heilige Geest en door de gemeente is uitgezonden om geografische, culturele en/of taalbarrières over te steken. Een zendeling is onderdeel van een zendingsteam dat gericht is op het maken van discipelen en het vermenigvuldigen van gemeenten onder niet-bereikte bevolkingsgroepen en op niet-bereikte plekken.

Apart gezet door de Heilige Geest en uitgezonden door de gemeente

Op het meest fundamentele niveau is een zendeling een “gezondene”, die de gemeente verlaat in de kracht van de Heilige Geest als een vertegenwoordiger van Christus. In die zin is er een overeenkomst tussen apostelen en zendingen. We worden herinnerd aan de manier waarop Paulus en Barnabas door de gemeente in Antiochië uitgezonden werden:

En terwijl zij de Heere dienden en vastten, zei de Heilige Geest: Zonder voor Mij zowel Barnabas als Saulus af voor het werk waartoe Ik hen geroepen heb. Toen vastten en baden zij, en nadat zij hun de handen opgelegd hadden, lieten zij hen gaan (Hand.13:2-3).

De gemeente legde deze twee mannen de handen op en zond hen uit. Dit deden ze niet bij iedereen in de gemeente. Zo kregen Paulus (die soms Saulus genoemd werd) en Barnabas een andere rol dan de andere christenen in Antiochië. Deze mannen werden allebei “apostelen” genoemd (Hand.14:4) en ze waren door de Heilige Geest apart gezet en door de gemeente uitgezonden om een specifieke taak te vervullen.

Het oversteken van geografische, culturele en/of taalbarrières
Paulus en Barnabas reisden van Antiochië naar verschillende steden om daar het Evangelie te verkondigen. Zo herinnert Paulus zich ook de manier waarop Christus Hem riep. Hij beschrijft het in geografische en culturele termen, “*Ga, want Ik zal u ver weg zenden, naar de heidenen*” (Hand.22:21). De uitdrukking “*ver weg*” wijst op het oversteken van geografische grenzen, terwijl het gaan “*naar de heidenen*” het oversteken van culturele grenzen vereist. Ook in Romeinen 15:19 zegt Paulus dat hij diende “van

Jeruzalem af en rondom, tot Illyricum toe.” We zien hier dus duidelijk dat er geografische, culturele en/of taalbarrières overgestoken werden voor de verspreiding van het Evangelie. Dit betekent echter niet dat al deze grenzen overgestoken moeten worden, voordat we iemand als zendeling kunnen beschouwen.

Een zendeling kan geografische grenzen oversteken zonder een nieuwe taal te hoeven leren. Toen Paulus op zendingsreis was, hoefde hij geen nieuwe talen te leren, maar hij stak wel geografische en culturele grenzen over. Aan de andere kant moeten sommige zendingen taalbarrières oversteken om het Evangelie te verspreiden. Ze bestuderen uitgebreid de taal en cultuur om het Evangelie duidelijk met bepaalde bevolkingsgroepen te communiceren. Op de één of andere manier steekt een zendeling altijd grenzen over om het Evangelie te verspreiden.

Om discipelen te maken en gemeenten te vermenigvuldigen

Het werk van een zendeling omvat evangelisatie, discipelschap, het planten van gemeenten en het trainen van leiders. Al die onderdelen zijn gericht op het maken van discipelen en de vermenigvuldiging van gemeenten. Let erop dat dit een specifieke taak is. Zendingen worden er niet op uit gestuurd om zomaar op willekeurige manieren te dienen in de wereld. Zo zag het eruit in de bediening van Paulus:

En nadat zij aan die stad het Evangelie verkondigd hadden en veel discipelen gemaakt hadden, keerden zij terug naar Lystre, Ikonium en Antiochië, en zij versterkten de zielen van de discipelen, spoorden hen aan in het geloof te blijven en zeiden dat wij door veel verdrukkingen in het Koninkrijk van God moeten ingaan. En toen zij in elke gemeente door het opsteken van de handen voor hen ouderlingen gekozen hadden en onder vasten gebeden

badden, droegen zij hen op aan de Heere, in Wie zij nu geloofden (Hand.14:21-23).

Paulus maakte discipelen (evangelisatie en discipelschap), verzamelde ze in gemeenten (gemeenteplanting) en stelde ouderlingen aan (leiderschapstraining). Dit vat de zendingsopdracht samen en elk onderdeel is belangrijk. De zendingsopdracht is niet alleen evangelisatie, alsof het ons doel is om iemand tot Jezus te leiden om vervolgens weer snel naar de volgende te gaan. Evenzo gaat de zendingsopdracht niet alleen over individuele discipelen. We willen ze verzamelen in gezonde gemeenten. Deze gemeenten moeten geleid worden door bekwame ouderlingen en voorgangers. Dit betekent dat we gemeenteliders moeten vinden en trainen. Gezien deze verschillende prioriteiten, hoe zou het zendingsteam het grootste deel van zijn tijd moeten doorbrengen? Kortom, *de toestand van de gemeente bepaalt onze strategie voor de missie.*

Als er in een bepaalde plaats of onder een bepaalde bevolkingsgroep geen gemeente is, is het maken van discipelen en het planten van een gemeente de eerste prioriteit. Waar de gemeente al gevestigd is, moeten zendelingen zich inzetten om bestaande gemeenten te versterken, toe te rusten en te mobiliseren om deel te nemen aan de missie om het Evangelie te verspreiden. Het is goed te weten dat verschillende niveaus van theologische training van zendelingen zeer nuttig kunnen zijn om deze opdrachten uit te voeren in trouw aan de Schrift. Het benodigde opleidingsniveau is afhankelijk van verschillende factoren: de geestelijke volwassenheid, ervaring en kennis van een zending. De gemeente die deze zendelingen uitzendt, moet meedenken in dit proces.

Onder niet-bereikte bevolkingsgroepen

Het concept van niet-bereikte bevolkingsgroepen en plaatsen zullen we in het volgende hoofdstuk verder uitwerken. Maar laat het duidelijk zijn dat de geestelijke nood daar het grootste is. Inspanningen voor de missie op andere plekken zijn zeker niet onbelangrijk of misplaatst, maar gezien het enorme aantal mensen dat weinig tot geen toegang heeft tot het Evangelie, moeten zendelingen en gemeenten een vlijmscherpe focus hebben om de boodschap van het Evangelie te brengen op plekken waar nog niemand bereikt is. Zoals we eerder zagen, was het Paulus' "ambitie" om Christus te verkondigen op plekken waar Hij nog niet genoemd was (Rom.15:20).

Het zendingsteam

Als we alle volken van de wereld willen bereiken met het Evangelie, hebben we meer mensen nodig die hierbij betrokken zijn. Dit betekent niet alleen meer zendelingen uit de gemeenten in ons land. Ik geloof van harte dat God er ook naar verlangt mannen en vrouwen te doen opstaan uit minder bereikte gebieden in de wereld om zo de zendingsevelden te veranderen in plekken waarvandaan zendelingen gezonden worden. Tegelijkertijd verlang ik ernaar dat er exponentieel meer zendelingen vanuit onze gemeenten gezonden worden om de kansen te benutten die God over de hele wereld gegeven heeft. Professionals, studenten en gepensioneerden zouden bijvoorbeeld samen moeten werken met fulltime gemeenteplanters. Maar om dat plan te laten werken moeten we een gezond begrip hebben van een zendingsteam.

In het Nieuwe Testament dienen discipelen op missie meestal in teams, waarin verschillende mensen verschillende rollen en verantwoordelijkheden hebben. Jezus zond Zijn discipelen bijvoorbeeld twee aan twee

(Luk.10:1) en Paulus was meestal samen met één of meerdere personen tijdens zijn zendingsreizen (Hand.13:2;15:40;16:3). Naast deze Bijbelse traditie geeft de Schrift ons sterke persoonlijke, praktische en pastorale redenen waarom discipelen op missie niet in isolatie van anderen moeten dienen. In feite is een christen niet geroepen om te leven in isolatie. We hebben het lichaam van Christus nodig (Rom.12;1Korinthe12; Hebr.10:24-25).

Er zijn ook evangelische redenen voor discipelen om Christus te verhogen in de context van christelijke gemeenschap. Jezus zei bijvoorbeeld: *“Hierdoor zullen allen inzien dat u Mijn discipelen bent: als u liefde onder elkaar hebt”* (Joh.13:35). Wanneer Jezus in het Hoge priesterlijk gebed bidt voor eenheid in de gemeente, zegt Hij dat deze eenheid de wereld Zijn identiteit laat zien evenals Gods liefde voor Zijn volk (Joh.17:23). Het getuigenis in de kracht van de Heilige Geest van iedere individuele christen is erg belangrijk, maar de christelijke gemeenschap geeft Christus op een volkomen unieke manier weer (Hand.2:42-47).

Het is dus belangrijk samen te werken met andere gelovigen in onze zendingsinspanningen. Wat maakt een groep zendingen een zendingsteam? Hier is de definitie:

Een zendingsteam is groep discipelen die elkaar kennen, geregeld samenkomen, onzelfzuchtig voor elkaar zorgen en met elkaar samenwerken om bewust discipelen te maken en gemeenten te vermenigvuldigen onder specifieke bevolkingsgroepen en op specifieke plekken.

Verschillende aspecten van deze definitie moeten kort toegelicht worden.

Een groep mensen die elkaar kennen

Een zendingsteam bestaat uit een herkenbare groep mensen: zendingelingen kennen elkaar. Ze kennen elkaars persoonlijkheid, sterke en zwakke punten, behoeften, enz.

Geregeld samenkomen

Samen zijn is belangrijk voor het zendingsteam. Elke zendingeling, net zoals iedere andere christen, moet geregeld andere gelovigen in levende lijve ontmoeten.

Onzelfzuchtig voor elkaar zorgen

Zendingelingen hebben de zorg van het lichaam van Christus nodig. Hier is geen discussie over mogelijk, zeker gezien de moeilijkheden van het dienen onder niet-bereikte bevolkingsgroepen en plekken over de hele wereld. Onzelfzuchtige en opofferende zorg voor andere teamleden is cruciaal voor de geestelijke gezondheid en voor de uitwerking van de missie.

Bewust met elkaar samenwerken

Er is een doel voor de gemeenschap en het samenkomen van het zendingsteam: discipelen maken en gemeenten vermenigvuldigen, vooral onder niet-bereikte bevolkingsgroepen en plekken. Dit is het doel dat het zendingsteam apart zet van andere groepen gelovigen die samenkomen. Maar het moet opgemerkt worden dat een zendingsteam niet hetzelfde is als de gemeente. In hoofdstuk 5 zagen we de Bijbelse kenmerken van een gemeente, zoals: bekwame leiders die de Schrift verkondigen en onderwijzen, de verordeningen doop en avondmaal, herkenbaar lidmaatschap, kerkelijke tucht, enz.)

Soms wordt er gevraagd uit welke mensen dat team dan bestaat. Een zendingsteam kan bestaan uit zendingelingen, plaatselijke gelovigen en andere

gelijkgestemde individuen, die geloven in de Bijbel en het Evangelie willen verspreiden. Het eerste en belangrijkste kenmerk is dat ze volgelingen van Jezus moeten zijn. Verder moeten ze in staat zijn om geregeld samen te komen, voor de andere leden te zorgen en met hen samen te werken in het verspreiden van het Evangelie onder hen die niet bereikt zijn. Deze mannen en vrouwen werken samen als gemeentepianters, lokale gelovigen en andere gelijkgestemde individuen.

Verschillende contexten zullen soms voor verschillende en complexe situaties zorgen. Er moet nagedacht worden over factoren als training, verantwoording en financiële ondersteuning. Maar het doel blijft hetzelfde: meer mensen die zich als onderdeel van het zendingsteam willen inzetten om samen discipelen te maken en gemeenten te vermenigvuldigen onder hen die niet bereikt zijn. Dit is een heerlijke roeping en hoewel de kosten groot zijn, is de beloning veel groter.

Discussievragen

1. Reageer op de volgende uitspraak: Iedere christen is een zendingeling.
2. Wat maakt de roeping tot zendingeling uniek, als alle christenen discipelen moeten maken?
3. Welke rol speelt de gemeente in het herkennen van wie moeten dienen als zendingelingen? Wat is het gevaar als we de gemeente hierbij niet betrekken?
4. Wat zijn de voordelen van het sturen van een zendingsteam in plaats van een individu?
5. Noem enkele manieren waarop een christen die niet dient als voorganger, onderdeel kan zijn van een zendingsteam.

Niet-bereikte bevolkingsgroepen en plekken

*Niet-bereikte bevolkingsgroepen en plekken
zijn die waar Christus grotendeels onbekend is
en de gemeente relatief ontoereikend om
Christus bekend te maken in haar bredere
omgeving zonder hulp van buitenaf.*

8. Niet-bereikte bevolkingsgroepen en plekken

Als zendingen zich moeten richten op het maken van discipelen en het vermenigvuldigen van gemeenten onder hen die nog niet bereikt zijn, zoals we in het vorige hoofdstuk zagen, moeten we kunnen definiëren wat het betekent *niet-bereikt* te zijn. Dit is niet enkel een technische kwestie, want onze definitie van niet-bereikt, zal invloed hebben op de manier waarop gemeenten hun tijd, geld en middelen besteden en waarheen ze hun zendingen sturen. Daarnaast moet ieder gemeentelid de term “niet-bereikt” willen begrijpen, zodat hij of zij kan deelnemen aan de verspreiding van het Evangelie naar de meest behoeftige bevolkingsgroepen en plekken over de hele wereld.

Het is moeilijk om de term “niet-bereikt” te definiëren, omdat we het woord niet in de Bijbel vinden. Maar dit betekent niet dat het geen Bijbels concept is. Om te weten hoe we Bijbels moeten nadenken over het gebruik van de term “niet-bereikt”, moeten we opnieuw naar hetzelfde gedeelte dat ons hielp bij de definitie voor

zending in het vorige hoofdstuk. Dit is Paulus' samenvatting van zijn bediening aan het einde van zijn zendingsreis:

Want ik durf het niet aan iets te zeggen wat Christus niet door mij teweeggebracht heeft, om de heidenen tot gehoorzaamheid te brengen, in woord en daad, door de kracht van tekenen en wonderen en door de kracht van de Geest van God. Zo heb ik dan van Jeruzalem af en rondom, tot Illyricum toe, het Evangelie van Christus vervuld. En evenzo stelde ik er mijn eer in om het Evangelie daar te verkondigen waar Christus nog niet genoemd was, om niet op het fundament van een ander te bouwen. Maar zoals geschreven staat: Zij aan wie niets over Hem verkondigd was, zullen het zien, en zij die het niet gehoord hebben, zullen het begrijpen (Rom.15:18-21).

Het identificeren van de niet-bereikten

Paulus maakt een verschil tussen bevolkingsgroepen en plekken waar Christus genoemd is en bevolkingsgroepen en plekken waar Christus niet genoemd is. Op grond van dit onderscheid is hier de definitie:

Niet-bereikte bevolkingsgroepen en plekken zijn die waar Christus grotendeels onbekend is en de gemeente relatief ontoereikend om Christus bekend te maken in haar bredere omgeving zonder hulp van buitenaf.

Op grond van deze definitie worden twee hoofdfactoren gebruikt om een bevolkingsgroep of plek als niet-bereikt te identificeren.

1. Niet-bereikte bevolkingsgroepen kennen de naam van Christus niet.

Sommigen van hen die als niet-bereikt beschouwd worden, hebben nooit van Jezus gehoord. Anderen

hebben misschien Zijn naam eens horen vallen, maar ze weten niet wie Jezus is of wat Hij gedaan heeft. Ze zijn als de meesten van ons vandaag, als we het hebben over iemand als Confucius. We kunnen misschien vertellen dat hij onderwijs gaf in filosofie en de zin van het leven, maar dat is dan ook alles wat we weten.

2. Niet-bereikte bevolkingsgroepen hebben geen gemeente in hun nabije omgeving.

Niet-bereikt zijn betekent dat je geen contact hebt met een gemeenschap van volgelingen van Christus. Deze scheiding kan geografisch zijn, je bent fysiek gescheiden van christenen, of gewoon omdat er onder jouw bevolkingsgroep of in jouw plek geen gemeente is (en dit kan beide waar zijn). Hoe dan ook, een bevolkingsgroep wordt als niet-bereikt beschouwd, wanneer er geen gemeente met voldoende middelen is om de naam en waarheid van Christus bekend te maken onder een bepaalde bevolkingsgroep of in een bepaalde plek. Tenzij iemand van buitenaf onder deze niet-bereikte bevolkingsgroep of op deze niet-bereikte plek komt werken, zijn deze mensen niet-bereikt tot ze sterven.

Deze twee factoren maken duidelijk waarom het label “niet-bereikt” anders is dan het label “niet-gered” of “verloren”. Sommige mensen vragen zich af waarom we de nadruk moeten leggen op niet-bereikten, terwijl er zoveel verloren mensen om ons heen leven. Maar, die verloren mensen hebben toegang tot jou, evenals tot andere christenen en gemeenten. De niet-bereikten kunnen het Evangelie daarentegen op geen enkele manier horen. Zeker moeten we de verloren mensen om ons heen proberen te bereiken. Maar als het gaat om interculturele zending zijn degenen die nu geen toegang hebben tot het Evangelie, onze topprioriteit. Denk na over de enorme geestelijke nood in de wereld op dit moment:

Van de 11,758 bevolkingsgroepen zijn er 7,067 niet bereikt. En van de 7,5 miljard mensen in de wereld zijn er 4.4 miljard nog niet bereikt met het Evangelie.²⁰

Verduidelijking van begrippen en concepten

Naast de twee factoren die we gebruiken om de niet bereikten te identificeren, zijn er wat begrippen en concepten genoemd die we moeten verduidelijken.

Bevolkingsgroepen

Wanneer we het in de eerdergenoemde definitie hebben over bevolkingsgroepen, hebben we het over groepen mensen. Dit zijn etnolinguïstische groepen mensen die dezelfde taal en culturele kenmerken delen, een gemeenschappelijke etniciteit. Omdat de Bijbel de term “volken” gebruikt, denken de meeste mensen aan de ongeveer tweehonderd erkende landen in de wereld vandaag.

Toen Jezus ons opdroeg discipelen te maken onder “*al de volken*” (Matt.28:19), verwees Hij met het woord *ethne*, zoals we in het vorige hoofdstuk zagen, naar etnische groepen. Jezus droeg Zijn volgelingen op discipelen te maken onder alle etnische groepen, niet alleen onder de Israëlieten. Jezus was, en is, Heer over alle volken van de wereld (Rom.10:12).

De hele geschiedenis gaat toe naar de dag waarop alle naties, stammen, talen en volken, alle ethne van de wereld, bereikt zullen zijn met het Evangelie. Deze bevolkingsgroepen zullen zich rondom de troon verzamelen en God en het Lam verheerlijken:

Hierna zag ik en zie, een grote menigte, die niemand tellen kon, uit alle naties, stammen, volken en talen, stond vóór de troon en vóór het Lam, bekleed met witte gewaden en palmtakken in hun hand. En zij riepen met een

luide stem: De zaligheid is van onze God, Die op de troon zit, en van het Lam! (Openb.7:9-10).

Op grond van dit gedeelte kunnen we begrippen als volken, bevolkingsgroepen, etnolinguïstische groepen en zelfs naties door elkaar gebruiken. Ter verduidelijking, we vergeten niet de individuen, maar wanneer we nadenken over de opdracht van de gemeente, denken we erover na hoe we bevolkingsgroepen (bestaande uit individuen) die weinig tot geen toegang hebben tot het Evangelie, kunnen bereiken.

Plekken

Een ander probleem bij de huidige definitie van niet-bereikt, is dat zij onnodig het label “niet-bereikt” beperkt tot een bepaalde bevolkingsgroep. We moeten echter niet voorbijgaan aan de werkelijkheid dat de auteurs van de Bijbel zich sterk richtten op plekken en niet op bevolkingsgroepen, wanneer ze de verspreiding van het Evangelie door de vroege kerk in het Nieuwe Testament registreren. In het verslag van Lukas in Handelingen over de zendingsreizen van Paulus, registreert hij voornamelijk de verspreiding van het Evangelie van stad tot stad en van regio naar regio, niet van bevolkingsgroep naar bevolkingsgroep. Het hele boek Handelingen registreert in feite de geografische uitbreiding van de gemeente van Jeruzalem door heel Judea en Samaria en tot aan het uiterste van de aarde. Evenzo drukt Paulus in zijn brief zijn verlangen uit om Christus te verkondigen “*van Jeruzalem af en rondom, tot Illyricum toe*” (Rom.15:19). En hij sprak over zijn verlangen om naar Rome te gaan tijdens zijn reis naar Spanje (Rom.15:24).

De Bijbelse verslagen vergeten de etnische en culturele verschillen tussen christelijke bekeerlingen niet te vermelden, ook niet het belang daarvan. Maar de eerste

zendelingen leken vooral gericht op het verspreiden van het Evangelie naar niet-bereikte plekken in plaats van niet-bereikte bevolkingsgroepen. Het is daarom zowel handig als Bijbels om “niet-bereikt” te definiëren in begrippen van bevolkingsgroepen en plekken. Beide werkelijkheden hebben belangrijke invloed op onze zendingsstrategie.

Labels

Je vraagt je misschien af hoe we bepalen of er onder een bepaalde bevolkingsgroep echte volgelingen van Jezus zijn. Er zijn tenslotte veel bevolkingsgroepen die als christelijk beschouwd worden, maar die de Bijbel of het Evangelie niet geloven. Deze “christenen” zijn in werkelijkheid niet-bereikt. We moeten mensen daarom alleen als christen beschouwen, wanneer ze de Bijbel en het Evangelie geloven. We noemen dit ook wel evangelische christenen. Jezelf identificeren als christen, maakt je geen christen.

Aantallen

Het is gebruikelijk dat niet-bereikte bevolkingsgroepen gedefinieerd worden als etnolinguïstische groepen, waarvan het aantal evangelische christenen minder dan 2% is. Hoewel deze definitie op sommige manieren nuttig is, zorgt zij ook voor wat problemen. Er is bijvoorbeeld een willekeurige drempel van 2% die bepaalt of een bevolkingsgroep wel of niet bereikt is. Maar het is niet in elke context duidelijk of dit aantal christenen groot genoeg is voor de verspreiding van het Evangelie. Zendelingen, missiologen en sociologen blijven over deze kwestie debatteren.

Een ander probleem met deze drempel van 2% is dat hij geen rekening houdt met de recente verspreiding van het Evangelie, of het gebrek daaraan, onder een specifieke bevolkingsgroep. Als groep A bijvoorbeeld

1,9% evangelische christenen kent en groep B 2,1%, zou je denken dat groep B er sterker voorstaat dan groep A. Je inschatting zou echter veranderen wanneer je ontdekte dat het aantal evangelische christenen in groep B in vijf jaar met 3% *gedaald* is, terwijl groep A in diezelfde periode *steeg* van 0% naar 1,9%. De Evangelieboodschap lijkt wortel te schieten en te verspreiden in groep A, terwijl velen in groep B het Evangelie de rug toekeren. Het is duidelijk dat een drempel van 2% (of een ander percentage) ons geen volledig beeld geeft.

Naast toegang tot het Evangelie moeten onze zendingstrategieën ook rekening houden met de staat van de gemeente onder een specifieke bevolkingsgroep.

Enkele relevante vragen:

- Hoeveel gemeenten zijn er?
- Hoe is de gezondheid van deze gemeenten?
- Weerspiegelen deze gemeenten de Bijbelse kenmerken van een gezonde gemeente?
- Groeien of krimpen deze gemeenten?

Op grond van deze en andere relevante factoren, beslissen we welke zendingsteams we moeten inzetten, waar we ze moeten inzetten en wat ze moeten doen, als ze aankomen. Omdat iedere context uniek is, willen we gevoelig zijn voor wat God al aan het doen is onder de niet-bereikten en welke bediening het meest nodig is.

Vasthouden aan de multi-etnische visie

Hoewel we hebben nagedacht over het bereiken van specifieke plekken en bevolkingsgroepen is het niet ons doel gelijksoortige gemeenten te vormen die bestaan uit een enkele bevolkingsgroep. Dergelijke strategieën missen het nieuwtestamentische patroon. Hoewel

Paulus een duidelijke opdracht had om naar de heidenen te gaan (Gal.1:16), verkondigde hij ook het Evangelie onder de Joden (1Kor.9:20), wat vaak tot tegenstand leidde. Het zou veel makkelijker zijn om Joden en heidenen gescheiden te houden, maar dat zou het krachtige multi-etnische getuigenis van een gemeente hebben ondergraven. Het Evangelie heeft de unieke kracht om Joden en heidenen samen te brengen (Ef.2:11-22).

Omdat het Evangelie ons roept (en het zelfs eist) etnische barrières in de gemeente te overbruggen, moeten we geen gemeenten planten, die exclusief en blijvend bestaan uit één bevolkingsgroep. In sommige contexten is dit onvermijdelijk. Maar op plekken waar meerdere bevolkingsgroepen leven, moeten we gemeenten planten die bewust etnische barrières overbruggen door de verschillende bevolkingsgroepen te evangeliseren en op te nemen in de gemeente.

Een uitdaging in het planten van een multi-etnische gemeente, en in de zending over het algemeen, is de taalbarrière. Het vermogen om te communiceren is cruciaal om de kernfuncties van de gemeente uit te voeren. Dit zegt Paulus ook tegen de Korintiërs:

Zo is het ook als u door de taal geen goed verstaanbaar woord voortbrengt. Hoe zal dan begrepen worden wat er gezegd wordt? U bent dan namelijk als iemand die maar wat in de lucht spreekt. Er zijn, al naar het voorvalt, zoveel soorten geluiden in de wereld, en niet één daarvan is zonder eigen klank. Als ik dan de betekenis van het geluid niet ken, zal ik voor hem die spreekt een buitenlander zijn en zal hij die spreekt voor mij een buitenlander zijn.
(1Kor.14:9-11)

Veel zendingen moeten de andere taal dan ook goed bestuderen om te kunnen evangeliseren, discipelen te

maken, gemeenten te planten en leiders te trainen in die taal. Voeg daarbij de uitdaging om deze nieuwe taal duidelijk te maken aan verschillende bevolkingsgroepen in een gemeente. Je zult zien waarom het maken van discipelen onder niet-bereikten veel wijsheid en geduld vraagt. In sommige contexten kan het wijs zijn om andere al bereikte bevolkingsgroepen te betrekken bij onze inspanningen, omdat zij beter in staat zijn om de nabijgelegen niet-bereikte bevolkingsgroepen te dienen. Ook dit is weer een reden om als gemeenten met elkaar samen te werken.

Waar we ook dienen, uiteindelijk moeten we het Evangelie verkondigen met een bewuste focus op het bereiken van verschillende bevolkingsgroepen om ze, voor zo ver dat taalkundig mogelijk is, samen te brengen in gemeenten. Op deze manier spelen we een rol in het maken van discipelen en het vermenigvuldigen van gemeenten onder alle bevolkingsgroepen in de wereld.

Discussievragen

1. Waarom zouden gemeenten zich op niet-bereikten moeten richten als er ook in onze eigen gemeenschap zo veel verloren mensen zijn? Wat is het verschil tussen verloren en niet-bereikt?
2. Is een bevolkingsgroep hetzelfde als ons concept van naties of landen? Leg je antwoord uit.
3. De term “niet-bereikt” wordt vaak uitgelegd als een etnolinguïstische groep mensen waarvan minder dan 2% evangelisch christen is. Welke andere factoren die we genoemd hebben, moeten we overwegen wanneer we nadenken over een zendingsstrategie?
4. Waarom is het handig voor onze zendingsstrategieën om hen die verloren te zijn, te overwegen in begrippen van bevolkingsgroepen, oftewel, hun etnolinguïstische verschillen?
5. Op welke manier kun jij praktisch betrokken zijn bij het bereiken van de niet-bereikten?

Conclusie

Hopelijk hebben de voorgaande hoofdstukken ertoe geleid dat je enkele basisbegrippen van de opdracht van de gemeente opnieuw hebt onderzocht. Misschien kende je deze begrippen al jaren of waren ze helemaal nieuw voor je. Hoe dan ook, het zou nu duidelijk moeten zijn waarom deze begrippen gegrond moeten zijn in de Schrift.

Maar nu we deze definities helder hebben, is het niet de bedoeling dat we ze op een plank kunnen zetten, mentaal tevreden dat we weer wat feiten recht gezet hebben. Deze waarheden moeten de manier vormen waarop we reageren op de opdracht van Christus, zoals Hij die gegeven heeft aan Zijn gemeente. En dit is niet eenmalig. Wanneer we Jezus' gebod gehoorzamen om *“alle volken te onderwijzen”* (Matt.28:19), moeten we steeds weer terugkeren naar de Schrift als onze autoriteit en gids, niet alleen omdat we de neiging hebben deze dingen te vergeten, maar ook omdat we steeds geneigd zijn op onze eigen wijsheid te vertrouwen, wanneer we Gods plannen uitvoeren.

Het goede nieuws is dat we op Gods wijsheid kunnen vertrouwen om de opdracht van God uit te voeren. Dit is niet iets wat we doen in onze eigen kracht, want Christus heeft ons Zijn Geest gegeven. Of we nu naar de burens gaan of naar de meest afgelegen en opstandige bevolkingsgroep op deze planeet, Christus heeft ons verzekerd: *“Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde... En zie, Ik ben met u al de dagen, tot de voleinding van de wereld. Amen”* (Matt.28:18,20). Laten we het Woord van God onderzoeken voor het eeuwig welzijn van degenen met wie we het Evangelie delen, de geestelijke gezondheid van onze eigen gemeenten, wanneer we de opdracht van God uitvoeren, alles tot eer van God.

Aantekeningen

1. Mijn vriend en medevoorganger John Meador heeft dit letterwoord gemaakt aan de hand van mijn eerder onderwijs over de waarheden van het Evangelie.
2. Francis Schaeffer, *Death in the City*, 70–71. Zoals aangehaald in Will Metzger, *Tell the Truth: The Whole Gospel to the Whole Person by Whole People*, 71.
3. Zie voor de eeuwigheid van de hel ook Openbaring 19:3; 20:10.
4. Thomas Watson, *Farewell Sermons of Some of the Most Eminent of the Nonconformist Preachers*, 220.
5. Jonathan Edwards, “Sinners in the Hands of an Angry God,” *The Works of Jonathan Edwards*, Vol. 2, 11.
6. A.W. Pink, *Eternal Punishment*, Introduction.
7. Barna Group, “Barna Study of Religious Change Since 1991 Shows Significant Changes by Faith Group,” 4 augustus 2011; Barna Group, “Most American Christians Do Not Believe that Satan or the Holy Spirit Exist,” 10 april 2009.
8. Zie Lukas 1:13–15, 39–42, 67–69; Handelingen 2:2–4; 4:8, 32; 9:17–20; 13:8–11.
9. Let er op hoe de gevolgen van de vervulling met de Heilige Geest (Handelingen 2:17–21) de beloften van de profetie van Joël vervuld (Joël 2:28–32).
10. Douglas Murray, “Is the West’s Loss of Faith Terminal?” *Standpoint* May 2015. Cited in Russell Moore, “Why Islam Grows,” www.russellmoore.com.
11. J.I. Packer, *Knowing God*, 200–201.
12. Jonathan Edwards, *Religious Affections*, 51–52.

13. Andere voorbeelden van deze roeping zijn: Jesaja 41:9-10; 43:1-2; Mattheüs 4:19; 9:13; Markus 2:14; Handelingen 2:39; Romeinen 8:28-30; 1 Korinthe 1:26-29; Galaten 1:15; Efeze 1:18; 4:1-16; 1 Thessalonicenzen 4:7; 2 Thessalonicenzen 1:1, 11-12; 2 Timotheüs 1:9; 2 Petrus 1:3-11; Judas 1-2.
14. William Tyndale, aangehaald door John MacArthur, "A Theology of Work", 12 december 2010, www.gty.org.
15. Martin Luther, "To the Christian Nobility of the German Nation," in Three Treatises (from the American version of Luther's Works), 12, 15.
16. Charles Spurgeon, "A Sermon and a Reminiscence" from The Sword and the Trowel, maart, 1873.
17. Zie ook Mattheüs 10:1-4; Lukas 6:12-16.
18. Zie ook 1 Korinthe 1:1; 2 Korinthe 1:1; Galaten 1:1; Efeze 1:1; Kolossenzen 1:1; 1 Timotheüs 1:1; 2 Timotheüs 1:1; Titus 1:1. Paulus was "*de apostel van de beiden*" (Romeinen 11:13), en hij deed veel moeite om zijn apostelschap te verdedigen in 1 en 2 Korinthe.
19. Andere voorbeelden van mannen die apostel waren zijn: Apollos (1 Korinthe 4:6-9), Epafroditus (Filippenzen 2:25) en mogelijk Andronicus en Junias (Romeinen 16:7).
20. Statistieken overgenomen van peoplegroups.org.

Deel 2

Evangeliedraden

David Platt

Voorwoord

Ik moet toegeven dat ik best nerveus was, toen we om twee uur 's nachts ergens in een kamer op een bovenverdieping zaten, omringd door islamitische mannen die ik nog maar net had ontmoet, in een land waar het verboden is het Evangelie met moslims te delen.

Toch zaten we daar. We bespraken de meest controversiële, provocerende en zelfs beledigende waarheid van het Evangelie voor moslims: de godheid van Jezus Christus. Verrassend genoeg stonden deze moslims daarvoor open en wilden ze luisteren. Dit kwam door de manier waarop mensen als Mark, Kim en Robert leefden. Deze gelovigen hadden het recht verworven gehoord te worden door de manier waarop ze samenwerkten in een bedrijf dat in dit land gevestigd was. Ze deden eerlijk hun werk en ze eerden de mensen met wie ze werkten. Ook zorgden ze op bijzondere manieren voor de mensen om hen heen. Het Evangelie werd consequent in de structuur van hun interactie met deze moslims verweven. Als gevolg hiervan kwamen er mensen tot geloof in Christus.

Nu vraag je je misschien af: *hoe is dat mogelijk in een land waar het verboden is het Evangelie te delen?*

Weven met Evangeliedraden

Mark, Kim en Robert vertelden mij dat het hun doel was de draden van het Evangelie, daarmee bedoel ik de kernwaarheden van het Evangelie, dagelijks te verweven in de gesprekken die ze hadden met moslims. In elk gesprek en in elke vergadering zochten ze naar mogelijkheden om te spreken over wie God is en wat Hij voor ons gedaan heeft in Christus. Natuurlijk is niet elk gesprek een volledige, urenlange presentatie van het Evangelie. Maar in plaats daarvan probeerden ze tijdens hun interacties zo veel mogelijk verschillende onderwerpen van het Evangelie aan bod te laten komen.

Het gebed van deze zendelingen is dat, op Zijn tijd, God de ogen van deze moslims om hen heen zal openen, zodat ze dit weefsel van het Evangelie dat voor hen geweven is, zullen zien. Toen ik dit weven met Evangeliedraden in de praktijk zag, was ik er verbaasd over hoe natuurlijk (of eerder bovennatuurlijk) het delen van het Evangelie kon zijn. Maar dit zette me aan het denken: *waarom lijkt het delen van het Evangelie voor zoveel volgelingen van Christus alles behalve natuurlijk?*

Obstakels overwinnen

Waarom delen authentieke volgelingen van Jezus het Evangelie niet hartstochtelijk en consequent? Ik denk aan ten minste twee redenen. Deze redenen vormen de kern van dit boek.

Als eerste, sommigen van ons delen niet wat ze geloven, omdat ze geen vaste grip hebben op de kernwaarheden van het Evangelie. Zeker, we weten dat Jezus voor onze zonden gestorven is, we zien veranderingen in ons leven, maar verder is alles niet echt helder. We vinden het moeilijk te verwoorden wat de Bijbel zegt over God, zonde of redding. Daarom geeft dit boek een korte uitleg van de vijf belangrijkste

waarheden die wij de “draden” van het Evangelie noemen. Deze draden zijn 1 het karakter van God, 2 de zondigheid van de mens, 3 Christus is voldoende, 4 de noodzaak van het geloof en 5 dat de eeuwigheid dringt. Deze waarheden moet elke discipel kennen. We zullen deze waarheden niet vaak delen als we ze niet begrijpen.

De tweede reden waarom we niet delen wat we geloven, en misschien is dit de belangrijkste reden, is angst. Op veel plaatsen in de wereld is er de angst voor de gevolgen, als we ons identificeren met Jezus. Als gevolg daarvan onderdrukt de angst voor vervolging de verspreiding van het Evangelie. In onze omgeving kennen we die mate van vervolging niet, zeker niet in vergelijking met wat broeders en zusters over de hele wereld ervaren. Toch zijn we bang.

Vaak zijn we bang voor afwijzing en misschien vrezen we nog wel meer onze onhandigheid en verlegenheid. De angst voor onhandige verlegenheid lijkt in onze cultuur en relaties gemeengoed te zijn. We vermijden ongemakkelijke gesprekken alsof we er ziek van zouden worden. Als we het op ons werk over Jezus hebben of als we het over Hem hebben met onze buurman in de voortuin, kan het al snel ongemakkelijk worden. Maar dat hoeft niet.

De “draden” van het Evangelie zijn niet bedoeld om je gesprekken ongemakkelijk te onderbreken. In plaats daarvan kunnen ze verweven worden in de structuur van alles wat we doen en zeggen. Aan het einde van elk hoofdstuk vind je praktische suggesties voor het verweven van deze draden in je alledaagse interacties. Maar onthoud, er is geen formule om het Evangelie te delen die resultaten garandeert. Redding is een werk van God. Daarom moeten we volkomen op Hem vertrouwen als we de enige boodschap delen die de kracht heeft tot redding (Romeinen 1:16). Daar gaat het weven met Evangeliedraden over.

Het karakter van God

Soms is het goed aan het einde te beginnen. Zo omschrijft het laatste boek van de Bijbel, de Openbaring, het einddoel van onze redding:

Zie, de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen zijn en hun God zijn (Openbaring 21:3).

Dat is de uiteindelijke beloning voor elke volgeling van Jezus Christus: eeuwig bij God wonen. In herrezen lichamen en zonder zonde, verdriet en lijden, zullen we eeuwig genieten van God en met Hem omgaan in een eindeloos nieuwe schepping. Dat heeft Hij mogelijk gemaakt door het Evangelie.

Maar God is niet alleen het einddoel van het Evangelie. Hij is ook de Auteur van het Evangelie. Ja, Hij is de Auteur en Schepper van alles en iedereen, inclusief jou en mij (Genesis 1-2). Als onze soevereine Schepper bezit Hij ons (Psalm 100:3). Het is dan ook niet meer dan vanzelfsprekend dat we deze God zouden willen leren kennen. Deze God die ons geschapen heeft en ons eeuwige en ononderbroken omgang met Hem biedt door het Evangelie. De vraag die we ons zouden moeten stellen, inderdaad, de vraag die iedereen op deze planeet zou moeten stellen, is: *wie is God?*

God is heilig

Als we Gods karakter aan iemand beschrijven, is er geen betere plek dan te beginnen bij Zijn heiligheid. Deze eigenschap raakt de kern van wat God, God maakt. In Jesaja 43:15 identificeert God zichzelf zo:

Ik ben de HEERE, uw Heilige, de Schepper van Israël, uw Koning (Jesaja 43:15).

Dus wat betekent het dat God heilig is? Het betekent dat Hij volkomen uniek is. Er is er maar één zoals Hij. Hij is niet zoals wij. Niet alleen omdat Hij de Schepper is en wij Zijn schepping, maar ook omdat Hij moreel rein en afscheiden is van de zonde. Ja, we zijn geschapen naar Zijn beeld, wat betekent dat we in zekere zin een weerspiegeling zijn van Hem. De Bijbel noemt de gelovigen “heiligen” (Kolossenzen 1:4). Maar God is ook heel anders dan wij, want er is geen kwaad in God (1 Johannes 1:5) en Hij is hoog verheven boven elk scepseel. Toen de profeet Jesaja een glimp opving van de Heere op de troon, zittend in Zijn hemelse tempel, riepen de engelen tegen elkaar:

Heilig, heilig, heilig is de HEERE van de legermachten; heil de aarde is vol van Zijn heerlijkheid (Jesaja 6:3)!

Maar het prijzen van God om Zijn heiligheid is niet alleen het werk van de engelen. Het is ook een belangrijk thema van onze aanbidding. De psalmist roept uit: “Roem de HEERE, onze God; buig u neer voor de voetbank van Zijn voeten. Heilig is Hij” (Psalm 99:5). Jezus zelf leert ons bidden: “Onze Vader, Die in de hemelen zijt. Uw Naam worde geheiligd” (Mattheüs 6:9). Met andere woorden, ons leven moet gestuurd worden door een verlangen om de Heilige Vader vereerd te zien om Zijn heiligheid. Als we dit missen of Gods heiligheid

kleineren, hebben we een vertekend beeld van de God Die in de Bijbel wordt geopenbaard.

God is rechtvaardig

Een ander belangrijk aspect van Gods karakter is Zijn volmaakte en onwrikbare rechtvaardigheid. Spreuken 17:15 vertelt ons:

Wie de goddeloze vrijspreekt en wie de rechtvaardige schuldig verklaart, zijn voor de HEERE een gruwel, allebei (Spreuken 17:15).

Als een goede rechter, rechtvaardigt God wie onschuldig is en veroordeelt Hij wie schuldig is. Onrecht is een gruwel voor Hem. God doet alleen wat goed en rechtvaardig is. Dat God een volmaakt rechtvaardige rechter is, moet ons verschrikt doen stilstaan. De Bijbel zegt dat God *“een ieder zal vergelden naar zijn werken”* (Romeinen 2:6). Dat is een enge gedachte, omdat een ieder van ons gezondigd heeft en de heerlijkheid van God mist (Romeinen 3:23). We zijn dood geboren in onze zonden (Efeze 2:1). Dus nu blijft er een brandende vraag over: *hoe kan een rechtvaardige God neerzien op schuldige zondaren en hen onschuldig noemen?*

Als een rechter in ons rechtssysteem bewust een schuldige crimineel onschuldig zou verklaren, zouden we deze rechter onmiddellijk ontslaan. Waarom? Omdat hij niet rechtvaardig is. Zo zou ook God niet meer rechtvaardig en heilig zijn als Hij de zonde door de vingers ziet. Dan zou Hij niet langer God zijn. Later zullen we zien hoe dit probleem opgelost wordt. Maar voor nu moeten we deze spanning zien en voelen. Een rechtvaardige God kan de zonde niet zomaar onder het vloerkleed vegen.

God is genadig

Als Gods heiligheid en rechtvaardigheid Zijn enige eigenschappen waren, zouden we geen hoop hebben en zouden we zeker geen boodschap van hoop met de wereld kunnen delen. Daarom is de derde eigenschap van God, Zijn genade, zulk goed nieuws. Titus 2:11 zegt:

Want de zaligmakende genade van God is verschenen aan alle mensen (Titus 2:11).

Paulus spreekt hier over Gods genade zoals deze bewezen is in de komst van Christus. Maar wat betekent het dat God genadig is? Het woord genade gebruiken we in het alledaagse leven niet meer veel, maar het is van cruciaal belang als we het Evangelie willen begrijpen.

Dat God genadig is, betekent dat Hij de schuldige vrije en onverdiende gunsten bewijst. Hij bespaart de schuldigen niet alleen de straf die ze verdienen, Hij geeft hun ook wat ze nooit zouden kunnen verdienen. Paulus zegt in Efeze 1:7 dat onze verlossing en vergeving in overeenstemming zijn met *“de rijkdom van Zijn genade.”* Hij zegt ook dat we als een geschenk, voor niets, rechtvaardig verklaard worden door *“Gods genade”* (Romeinen 3:24). Dat het voor niets is, is belangrijk. Iets wat we voor niets krijgen, kunnen we niet verdienen.

Religies over de hele wereld draaien om het doen van bepaalde dingen, het zetten van bepaalde stappen, het naleven van bepaalde regels en voorschriften om de gunst van God (of goden) te verdienen. Het goede nieuws is dat God niet van ons vraagt om Zijn gunst te verdienen. Paulus zegt: *“maakte Hij ons zalig, niet op grond van de werken van rechtvaardigheid die wij gedaan zouden hebben, maar vanwege Zijn barmhartigheid”* (Titus 3:5).

Genade, de onverdiende gunst van God, is onze enige hoop.

Het verweven van de eerste draad:

Het karakter van God

Erken en geniet van Gods heerlijkheid in de schepping, steeds weer als je daartoe de kans ziet.

Erken en geniet van Gods aanwezigheid

- God werkt in mijn leven (op deze manier)...
- God zegent mij (op deze manier)...
- God stuurt mij (in deze richting)...
- God leidt mij (om deze beslissing te maken)...
- God leert mij (deze waarheid)...
- God toont mij (deze werkelijkheid)...

Over Gods heiligheid

- Spreek over God met eerbiedig ontzag.
- Spreek over jezelf met echte nederigheid.
- Richt de aandacht op eigenschappen van God die Hem onderscheiden van mensen.
- Richt de aandacht op de manieren waarop God regeert over de goden van deze wereld.

Over de rechtvaardigheid van God

- Uit je vertrouwen in God voor anderen, ook als er iets verkeerd gaat.
- Uit je spijt voor God en anderen als je iets verkeerd doet.

- Als je je inzet voor rechtvaardigheid, spreek dan over de Rechter van de wereld.
- Als je het kwaad en het lijden in deze wereld ziet, spreek dan met hoop over de komende wereld.

Over Gods genade

- Wijs voortdurend op de bewijzen van Gods genade in en om je heen.
- Wijs God consequent aan als de bron van al het goede in jou en om je heen.
- Erken voortdurend je behoefte aan Gods genade.
- Uit onophoudelijk je dankbaarheid voor Gods genade.

De tweede draad

De zondigheid van de mens

We geven onze eigen fouten niet snel toe. Als iemand aangeeft dat we het mis hebben, ontkennen we dit vaak of we schuiven de schuld af. Het is daarom geen wonder dat de tweede draad, de zondigheid van de mens, niet populair is.

Zoals een spiegel die brandschoon is, zo onthult een Bijbels beeld van Gods karakter (draad 1) onze lelijke vlekken. Het is geen vleierende ervaring en daarom werpen zo weinig mensen een eerlijke blik in die spiegel. Daarom is het ook zo moeilijk het met ongelovigen over hun zonde te hebben. Wie wil het over zijn eigen tekortkomingen hebben? Maar het is nodig dat we onze zondigheid zien, als we willen zien dat we Gods genade en vergeving nodig hebben. Een patiënt zal een medicijn niet innemen als hij niet weet dat hij een ernstige ziekte heeft.

Als we erover nadenken wat de Bijbel ons leert over de zondigheid van de mens, zullen we ook antwoorden krijgen op vragen als: “Wie ben ik?” en “Wat is er mis met deze wereld?” Als we naar deze wereld kijken, zien we al snel dat er iets niet klopt. Hebzucht, moord,

egoïsme, uitbuiting, oneerlijkheid en de lijst gaat door. Tegenover deze werkelijkheden stelt de Bijbel een unieke diagnose.

Een Bijbelse paradox

Het feit dat we zondigen betekent niet dat we waardeloos zijn voor God. De mens is zowel verdorven als waardig. Ik ben ervan overtuigd dat deze paradox bij ons diep vanbinnen weerklank vindt. We zouden het ook zo kunnen zeggen: ***we zijn allen door God geschapen, maar we zijn allen bedorven door de zonde.*** Deze verklaring heeft uitleg nodig als we haar willen begrijpen en aan anderen willen doorgeven.

Geschapen door God

Alle mensen, ook de ongelovigen met wie we het Evangelie willen delen, hebben waarde als individuen geschapen voor Gods eer en naar Zijn beeld (Genesis 1:26-27). Dat we naar Gods beeld geschapen zijn, onderscheidt ons van de dieren, de planten en de bloemen en al het andere in de schepping. God droeg Adam en Eva (en door hen de hele mensheid) op om zich te vermenigvuldigen en te heersen over de schepping (Genesis 1:28-30). Zo vormde Hij een unieke verbondsrelatie met Zijn beelddragers.

Als mensen hebben we het vermogen rationeel te denken en moreel keuzes te maken. We hebben een geweten, waarmee we goed van kwaad kunnen onderscheiden en we hebben de mogelijkheid tussen die twee te kiezen. We kunnen hard werken en ons artistiek en creatief uiten. We zijn innovatief en fantasierijk. We creëren, bouwen, tekenen, stichten, dromen, dansen, schrijven en maken muziek. Ook hebben we het vermogen tot sociale relaties, we verlangen naar liefde.

Maar, en dit is verdrietig, dit is niet hele verhaal. We kunnen ook zondigen.

Bedorven door zonde

Ondanks al deze waardige eigenschappen is een ieder van ons bedorven door de zonde. Het is een trieste paradox: Gods beelddraggers koesteren instinctief zondige gedachten, verbergen zondige motieven en doen zondige dingen.

John Stott zegt het zo:

We kunnen denken, kiezen, creëren, liefhebben en aanbidden, maar we kunnen ook haten, begeren, vechten en doden. Mensen zijn de uitvinders van ziekenhuizen waar voor de zieken gezorgd wordt, van universiteiten om wijsheid te verwerven en van de kerken om God te aanbidden. Maar ze hebben ook de martelkamers, concentratiekampen en het nucleaire arsenaal uitgevonden. Dit is de paradox van ons menszijn. We zijn zowel edel als onedel, zowel rationeel als irrationeel, zowel moreel als immoreel, zowel creatief als destructief, zowel liefhebbend als egoïstisch, zowel als God als beestachtig.¹

Om de tweede draad te begrijpen, de zondigheid van de mens, moeten we ons vooral op het tweede deel van de paradox richten. Wat betekent het dat iedereen bedorven is door de zonde? Deze vraag moeten we duidelijk beantwoorden als we het Evangelie willen begrijpen en aan anderen door willen geven.

Een ernstige werkelijkheid

Veel mensen hebben het gevoel dat het grootste probleem in het leven ergens *daarbuiten* ligt. Of het nu hun baan, hun huwelijk, hun financiële moeilijkheden of

iets anders is, ze voelen zich onvoldaan vanwege iets buiten zichzelf. Ook veel mensen die zich christen noemen, denken over de zonde vooral in termen van wat zich daar in de wereld afspeelt. Maar als het gaat over wat er mis is in de wereld, roept de Bijbel ons op naar *binnen* te kijken.

Alles in ons is bedorven door de zonde. Dat is een diagnose die moeilijk te accepteren is. We willen niet horen dat we het verkeerd doen. We zien onszelf als mensen met goede bedoelingen en goedhartig, ook al verknoeien we het soms. Maar de Bijbel schetst een veel donkerder beeld van onze geestelijke toestand. Hieronder zullen we drie aspecten overdenken van het bederf van zonde in ons leven.

1. We zijn in opstand gekomen tegen God

De Bijbel is niet zachtzinnig als onze zondige opstandigheid omschreven wordt. Middenin een lange verhandeling over de zondigheid van de mens zegt Paulus: *“Allen zijn zij afgedwaald, samen zijn zij nutteloos geworden. Er is niemand die goeddoet, er is er zelfs niet één”* (Romeinen 3:12). Dat is een stekende aanklacht tegen de mensheid. Sommigen zouden zelfs zeggen dat het een oneerlijke aanklacht is.

Echt? Is er niemand die goed doet?

Om dit gedeelte te begrijpen moeten we letten op de eerste woorden van die zin: *“Allen zijn zij afgedwaald.”* We zijn van God afgedwaald. Dat betekent dat we God niet hebben verheerlijkt als God. We hebben Hem verworpen en in onze opstand herhalen we de zonde op de eerste bladzijden van de Bijbel. God zei tegen Adam en Eva dat ze niet van een bepaalde boom mochten eten, maar ze deden het toch (Genesis 3). Ze wilden niet dat God hun Heer was. Dat willen wij ook niet.

Sta hier even bij stil, denk na over de God tegen Wie we nee zeggen. Dit is de God Die de wolken van de

storm roept, Die de wind opdracht geeft om te waaien, de God Die bepaalt waar de regen valt. Hij zegt tegen de bergen: “Jullie gaan tot hier,” en tegen de zee: “Jij stopt hier.” De hele natuur luistert, ze doet wat God haar opdraagt, onmiddellijk! Alles in de hele schepping reageert in gehoorzaamheid aan de Schepper, tot we bij de mens komen. Jij en ik zijn zo brutaal om God aan te kijken en te weigeren. Dit is de essentie van de zonde: je afkeren van God en toekeren naar jezelf.

Zonde keert de orde van Gods goede ontwerp om. In plaats dat we God op de eerste plek zetten, onze naaste op de tweede plek en onszelf op de laatste plek, leidt zonde ertoe dat we onszelf op de eerste plek zetten, onze naaste op de tweede plek (vaak om egoïstische redenen) en God ergens als derde op de achtergrond ver weg, als Hij al in beeld is. Natuurlijk zeggen we niet “Ik aanbid mijzelf”, maar een eerlijke blik op ons leven vertelt ons iets anders.

We hebben (letterlijk) honderden woorden die met het woordje “zelf” beginnen: zelfvertrouwen, zelfrespect, zelfbevrediging, zelfverheerlijking, zelfmedelijden, zelfgenoegzaamheid, zelfbeschikking en ga zo maar door. Blijkbaar hebben we zo'n rijke vocabulaire nodig om te kunnen uiten hoeveel we met onszelf bezig zijn. Twee manieren waarop deze vooringenomenheid met onszelf tot uitdrukking komt: onze genotzucht en onze eigengerechtigheid. Let op of je één van deze, of beide, impulsen in je leven terugziet.

Genotzucht

Genotzucht is wat ik de niet-religieuze impuls wil noemen. Veel mensen staan op tegen God door te leven zoals ze zelf willen. Ze vinden het heerlijk om de regels te overtreden, zich over te geven aan allerlei genietingen, bezigheden en bezittingen waarnaar het hart verlangt.

Eigengerechtigheid

Hoe zondig genotzucht ook klinkt, er is een even zondige, en misschien nog gevaarlijkere uitdrukking van opstand tegen God. Dit noemen we eigengerechtigheid. Ik heb het hier over religieuze mensen. Welke religie ze ook aanhangen, ze proberen alles te doen wat God van hen vraagt. Ze streven naar het goede (en naar God) door zich aan alle regels te houden, in de veronderstelling dat God hen zal zegenen en redden wanneer ze moreel leven. Het is verdrietig dat er zoveel mensen in deze categorie vallen die zich christen noemen. Veel mensen die zeggen dat ze Jezus volgen, geloven dat, wanneer ze bidden, Bijbellezen en naar de kerk gaan, God hun een gunst zal verlenen en hun eeuwig leven zal geven. Maar deze ogenschijnlijk “christelijke” benadering, is in feite opstand tegen God, omdat zij een poging is om jezelf te redden door goede werken. Eigengerechtigheid mist het Evangelie net zo goed als genotzucht.

Of we nu de regels overtreden in genotzucht of ze houden in eigengerechtigheid, het kernprobleem blijft hetzelfde: alles gaat om onszelf. We willen wat wij willen en we (denken te) weten hoe we het moeten krijgen. Maar dat waarvan we dachten dat het ons naar vrijheid zou leiden en voor ons welzijn zou zijn, heeft ons in slavernij gebracht. Jezus zegt het zo: *“Ieder die de zonde doet, is een slaaf van de zonde”* (Johannes 8:34). Dit lijkt misschien overdreven, maar zo werkt iedere zonde.

Denk aan een alcoholist: iemand begint te drinken en denkt dat hij het pad naar vrijheid en voldoening heeft gevonden. Niemand hoeft hem te vertellen wat hij moet doen, maar voor hij het weet, loopt zijn verlangen naar drank uit de hand. Deze obsessie vermoordt hem letterlijk. De man die dacht vrij te zijn, is eigenlijk een slaaf. Zo is het met iedereen buiten Jezus. We zijn *“slaven van onreinheid en wetteloosheid”* (Romeinen 6:19).

Uiteindelijk is al het nastreven van vreugde en vrijheid buiten Jezus om alleen maar een symptoom van een diepere slavernij. Het is opstand tegen de Enige Die onze ziel voldoening kan geven.

2. We zijn gescheiden van God

Het gevolg van onze opstand tegen een heilige God is scheiding van Hem. Deze scheiding is volgens Romeinen 3:23 werkelijkheid voor een ieder van ons, "*Want allen hebben gezondigd en missen de heerlijkheid van God.*" Misschien willen we niet toegeven dat we van God gescheiden zijn en misschien voelen we die scheiding niet altijd, maar we weten diep van binnen dat de diagnose die de Bijbel stelt, waar is.

Onze scheiding van God wordt duidelijk in de manier waarop we met Hem omgaan. Diep vanbinnen weten we dat er iets niet goed zit en daarom trekken we ons terug van God. We reageren op dezelfde manier als onze eerste ouders in Genesis 3, waar de zonde in de wereld kwam. Adam en Eva waren God ongehoorzaam en direct voelden ze die scheiding:

Toen werden de ogen van beiden geopend en zij merkten dat zij naakt waren. Zij vlochten vijgenbladeren samen en maakten voor zichzelf schorten. En zij hoorden de stem van de HEERE God, Die in de hof wandelde, bij de wind in de namiddag. Toen verborgen Adam en zijn vrouw zich voor het aangezicht van de HEERE God te midden van de bomen in de hof. En de HEERE God riep Adam en zei tegen hem: Waar bent u? En hij zei: Ik hoorde Uw stem in de hof en ik werd bevreesd, want ik ben naakt; daarom verborg ik mij (Genesis 3:7-11).

Denk na over de schaamte, schuld en angst die veroorzaakt wordt door onze zonde, gevoelens die iedereen kent.

Schaamte

Nadat Adam en Eva gezondigd hadden, voelden ze onmiddellijk schaamte en ze probeerden zichzelf te bedekken door vijgenbladeren samen te vlechten en schorten te maken om zo hun naaktheid te bedekken. Wij doen eigenlijk precies hetzelfde. We proberen goede dingen te doen in onze omgeving om zo ons egoïsme in ons huwelijk goed te maken. Of we geven geld aan een goed doel, omdat we niet eerlijk zijn in onze belastingaangifte. Misschien gebruiken we zelfs wel religie om ons beter te voelen, in de hoop dat onze aanwezigheid in de kerk onze zonden in het verleden zal bedekken. Er zijn talloze manieren waarop we proberen onze schaamte te bedekken.

Schuld

Adam en Eva schaamden zich niet alleen, hun zonde stelde hen daadwerkelijk schuldig voor God. Een ieder van ons voelt die schuld. We weten dat we verkeerde dingen doen. Om dit schuldgevoel te overwinnen, gebruiken we een aantal verschillende strategieën.

Veel mensen proberen te ontkennen dat er zoiets is als goed en kwaad. We zijn vrij, zeggen ze, van vaste morele normen en de schuld die voortkomt uit het schenden van die normen. Maar niemand kan met succes het gevoel van goed en kwaad dat God op het menselijk hart geschreven heeft, uitwissen (Romeinen 2:14-15). Ons geweten getuigt van de waarheid. Bovendien, degenen die beweren dat ethiek relatief of willekeurig is, zitten gevangen in een tegenstrijdigheid: ze beweren dat het goed is dat je het met hen eens bent en verkeerd als je het niet met hen eens bent.

Een andere strategie die we gebruiken om schuld te bestrijden is onszelf te overtuigen dat bepaalde morele normen en verwachtingen onrealistisch zijn. “We maken

fouten, want, hé, we zijn ook maar mensen, toch?” Of de bewering dat bepaalde morele principes verouderd zijn en opnieuw gedefinieerd moeten worden: “Leef niet meer in die ethisch donkere middeleeuwen.” “Hebzucht is niet verkeerd, het is een onderdeel van ambitie.” “Zelfverheffing is hoe het gaat tegenwoordig, dus voel je daar zeker niet schuldig over.” “Lust is natuurlijk voor mannen en vrouwen, verwacht dus niet dat seks binnen het huwelijk thuishoort.” En de lijst gaat door.

We bestrijden schuld soms ook op fysieke manieren. Drinken en drugs kunnen dienen om te ontsnappen aan een schuldig geweten. Of een minder extreme optie, we keren ons tot drukte, gaan veel gamen of sporten, zodat we niet meer aan onze schuld hoeven te denken. Misschien laten we de televisie de hele dag aan of luisteren we de hele dag muziek, als een constant spervuur van licht en geluid dat ons beschermt tegen de stilte waarin we de stem van onze schuldige ziel horen. Onze smartphones hebben dit makkelijker gemaakt voor ons. Ten slotte kunnen we onze schuld proberen te bedekken met religie en pogingen om God te kalmeren met onze religieuze daden. We denken dat we onze zonden kunnen goedmaken. Maar toch, diep van binnen, ondanks al onze ijverige inspanningen weten we dat de schuld ons nog steeds afscheidt van God.

Angst

Zonde leidt niet alleen tot schaamte en schuld, maar ook tot angst. Adam en Eva verborgen zich voor God, nadat ze gezondigd hadden. Ze waren bang om voor Hem te verschijnen en de verantwoordelijkheid te nemen voor hun ongehoorzaamheid. Deze angst is universeel. Ik heb die angst gezien onder animistische stammen en volken die verschillende geesten en goden proberen te kalmeren door dansen, gebeden, feesten en offers. Toverdokters en priesters hebben geestelijk de macht over hele

bevolkingsgroepen die gevangen zijn in angst. Hoewel onze reactie er anders uitziet, zijn we allen bang. Bang om te falen, voor eenzaamheid, voor leegte, ziekte, pijn of rampen. Uiteindelijk zijn we bang voor de dood. De angst voor onze eigen sterfelijkheid en voor wat ons wacht voorbij het graf, is een werkelijkheid voor ieder mens. Onze schaamte, schuld en angst zijn een gevolg van onze afscheiding van God in onze zonde. Om het nog erger te maken, wij kunnen deze scheiding niet verhelpen.

3. We zijn dood zonder God

Dood. Dat klinkt extreem. Kunnen we niet gewoon zeggen dat we het verknoeid hebben of dat we een of andere geestelijke genezing nodig hebben? We *voelen* ons immers niet altijd dood. Veel ongelovigen zijn optimistisch, vriendelijk en, zoals het er aan de buitenkant uitziet, vol van leven. Maar de Bijbel is duidelijk over onze geestelijke toestand buiten Christus: *“U die dood was door de overtredingen en de zonden”* (Efeze 2:1). De Bijbel zegt dat de dood het loon van de zonde is dat we verdienen (Romeinen 6:23).

Zie de zonde als je werkgever: we werken hard voor hem, jaar na jaar, soms met grote opwinding, soms met grote teleurstelling. Maar dan toch, uiteindelijk, is de dood de vergoeding die we ervoor krijgen. Dat we dood zijn zonder God komt op twee manieren tot uitdrukking: fysieke dood en geestelijke dood. Iedereen wordt uiteindelijk geconfronteerd met de werkelijkheid van de fysieke dood, een tragische werkelijkheid die ontstaan is als gevolg van de eerste zonde in Genesis 3. Maar de fysieke dood is niet de uiteindelijke straf op de zonde. Wanneer de Bijbel zegt dat de dood het loon op de zonde is, wordt dat loon uiteindelijk uitbetaald in eeuwige, geestelijke dood. Misschien klinkt dat als een oneerlijke straf, maar je kunt dit begrijpen als je bedenkt

tegen Wie je gezondigd hebt. God is oneindig rechtvaardig en heilig. Als we dus tegen Hem zondigen, vraagt dat om een oneindige straf. Wij hebben miljoenen zonden gedaan! Alsof het dan niet slechter kan worden, leert de Bijbel ons ook dat we onszelf helemaal niet kunnen redden uit deze vreselijke toestand. Iemand die dood, is kan zichzelf geen leven geven.

Als het ons probleem is dat we simpelweg iets verkeerd hebben gedaan en het hebben verknoeid, kan elke religie met een lijst goede werken ons helpen. Maar als we dood zijn zonder God, kan alleen het leven gevende Evangelie van Gods genade, een genade die tot ons komt, ons helpen. Daarom hebben we zo'n grote behoefte aan de derde draad in het volgende hoofdstuk.

Het verweven van de tweede draad:

De zondigheid van de mens

Spreek respectvol over en met alle mensen als individuen geschapen naar Gods beeld.

Zoek bewust naar mogelijkheden om anderen te bemoedigen door de genade van God.

Deel vrijmoedig met het oog op de levendmakende kracht van God.

Over onze opstand tegen God

- Erken de werkelijkheid van zonde in en om je heen.
- Erken de wortel van zonde in en om je heen.
- Spreek eerlijk over je neiging tot zonde.
- Spreek over de zonde in al haar verschillende vormen.
- Spreek over zonde en de kracht van de zonde.

Over onze scheiding van God

- Spreek nederig over de ernst van de zonde.
- Laat de gevolgen van de zonde de manier vormen waarop je over verlossing spreekt:

- in gesprekken over schuld, spreek over vergeving in Christus;
- in gesprekken over schaamte, over de eer in Christus;
- in gesprekken over angst, spreek over vrijheid in Christus.

Over ons doodzijn zonder God

- Reageer op het sterven van hen die geen christen zijn met passende eer, Bijbelse eerlijkheid, persoonlijke nederigheid, hartverscheurende smart en een levengevende oplossing.
- Reageer op het sterven van christenen met diep verdriet, blijvende vreugde, oprechte aanbidding en onwrikbare hoop.

Wijs voortdurend op onze afhankelijkheid van God. Wijs er voortdurend op dat we God nodig hebben

Christus is voldoende

Sommige vragen houden ons 's nachts wakker. Met wie zal ik trouwen? Welk werk moet ik gaan doen? Hoe kan ik mijn rekeningen betalen? Of misschien denk je na over de grotere, belangrijker vragen. Hoe kan er vrede komen in deze onrustige en verscheurde wereld? Maar volgens de Bijbel is er nog een veel belangrijker vraag. De belangrijkste vraag, het grootste dilemma van de wereld is: *hoe kan een heilige God opstandige zondaren redden die Zijn oordeel verdienen?*

Het is verdrietig dat er zo weinig mensen zijn die zich zorgen maken over deze vraag. Hoeveel mensen ken je die 's nachts wakker liggen van de vraag hoe een heilige God zondaren als wij, lief kan hebben? In plaats daarvan wijzen veel mensen met hun vinger naar God en vragen ze: "Hoe kunt U goede mensen naar de hel laten gaan?" Ze denken er niet eens over na dat God schuldige mensen naar de hemel laat gaan.

Wanneer we de eerste twee draden van het Evangelie begrijpen, het karakter van God en de zondigheid van de mens, vragen we niet langer waarom God het moeilijk vindt onze zonden te vergeven. In plaats daarvan vragen we ons af hoe God het mogelijk heeft gemaakt onze zonden te vergeven. Het feit dat God heilig en volkomen rechtvaardig is, betekent dat onze zonden gestraft moeten worden (Romeinen 6:23). Als God een

rechtvaardige rechter is, moet Hij dat doen. Maar God is ook genadig, Hij bewijst vrije en onverdiende gunsten aan de schuldigen (Titus 2:11). Dus hoe kan God Zijn reddende liefde tonen, terwijl Zijn rechtvaardige karakter ons moet veroordelen?

Deze spanning baant de weg naar de derde draad: Christus is voldoende.

Gods oplossing voor het probleem

We leven in een wereld vol religieuze opties en veel mensen denken dat ze uiteindelijk naar dezelfde plek leiden. Niet één religie is beter of slechter dan de andere. Ja, het idee dat Jezus de enige manier is om met God verzoend te worden, wordt gezien als absurd, ouderwets, arrogant, bekrompen en veel mensen zouden het zelfs onrechtvaardig noemen. Er is zeker meer dan één manier, zeggen ze.

Maar als we begrijpen wie God is en wie wij zijn, is er maar één mogelijkheid. Alleen Jezus kan onze zonden wegnemen en ons opnieuw verenigen met God. Dus wat maakt Jezus zo geschikt voor deze rol? Hieronder zien we twee kwalificaties die Hem onderscheiden van elke andere religieuze figuur in de geschiedenis: 1 wie Jezus is en 2 wat Jezus heeft gedaan. Hierin ligt Gods sleutel.

Wie Jezus is

Eerlijk gezegd is het best raadselachtig als we uitleggen wie Jezus is. Aan de ene kant zien we de menselijkheid van Jezus. Zijn nederige karakter was voor iedereen duidelijk. Zelfs seculiere geleerden zeggen dat Jezus een goede man was in de religieuze geschiedenis. Veel mensen kunnen zich in Hem herkennen, want Hij leefde geen beschermd leven. Hij was bekend met verdriet, strijd en lijden. Mensen herkennen zich niet alleen in

Jezus, ze bewonderen Hem ook. Zelfs voor mensen in de éérentwintigste eeuw was deze Jood uit de eerste eeuw een boeiend figuur:

- Hij was liefdevol en vriendelijk.
- Hij kwam op voor de armen en behoeftigen.
- Hij werd vrienden met de verwaarloosden, zwakken en onderdrukten.
- Hij ging om met de verachten en afgewezenen.
- Hij had Zijn vijanden lief en Hij leerde anderen hetzelfde te doen.

Wanneer Jezus wreed en onterecht werd aangevallen, nam Hij nooit wraak. Maar ondanks zulke nederigheid onthult een eerlijke blik op Jezus ook een bepaalde egocentriciteit. Jezus sprak altijd over zichzelf: “Ik ben het Brood des Levens.” “Ik ben het Levende Water.” “Ik ben de Goede Herder.” “Ik ben het Licht van de wereld.” Hij riep Zijn discipelen voortdurend op Hem te volgen en tot Hem te komen om verlost te worden van hun lasten (Mattheüs 11:29-30). Hierin zien we hoe Jezus onze aandacht richt op Zijn godheid. Hij deed zelfs aanstootgevende uitspraken over zichzelf:

Eén van de meest aanstootgevende dingen die Jezus deed in het onderwijs dat Hij gaf (en Hij deed het zo onopvallend dat veel mensen de Evangeliën lezen zonder het op te merken) was dat Hij zichzelf onderscheidde van alle andere mensen. Toen Hij bijvoorbeeld zei dat Hij de Goede Herder was die de woestijn in ging om verloren schapen te zoeken, maakte Hij daarmee duidelijk dat de wereld verloren was, dat Hij niet verloren was en dat Hij de wereld kon opzoeken en redden... Dit zijn adembenemende uitspraken. Jezus was een timmerman. Zijn woonplaats Nazareth was een vaag dorpje ergens aan de rand van het Romeinse Rijk. Niemand buiten Palestina had ooit van dit

dorpje geboord. Maar toch was daar Jezus en Hij beweerde dat Hij Redder en Rechter van de hele mensheid was.²

Jezus geloofde dat Hij uniek en goddelijk was. Daar is geen twijfel over mogelijk. Zijn beweringen bieden ons daarom een beperkt aantal mogelijkheden. Wanneer, zoals C.S. Lewis ons herinnert, de buitengewone beweringen van Christus onjuist zijn en als Hij dat zou weten, was Hij een regelrechte leugenaar. Als de beweringen onjuist zijn en Jezus wist dat niet, was Jezus een gek, een razende narcist die geloofde dat hij de redder van de wereld was. Maar als wat Jezus zegt, waar is, is Hij inderdaad Heer over alles:

Ik probeer hier met deze vraag te voorkomen dat iemand de werkelijk dwaze uitspraak doet, die mensen vaak over Hem doen: "Ik ben bereid om Jezus te aanvaarden als een groot moreel leraar, maar ik aanvaard Zijn bewering niet dat Hij God is." Dat is de enige uitspraak die we niet kunnen doen. Iemand die niets meer was dan slechts een mens, maar het soort dingen zei die Jezus zei, zou geen groot moreel leraar zijn. Hij zou of een gek zijn - op het niveau van de man die beweert een gekookt ei te zijn - of de duivel van de hel. Je moet een keuze maken. Of deze Man was, en is, de Zoon van God; of Hij was een gek of iets erger. Je kunt Hem opsluiten als een gek, je kunt Hem bespugen en Hem als een demon opsluiten; of je kunt aan Zijn voeten neervallen en Hem Heer en God noemen. Maar laten we niet beginnen met die neerbuigende onzin dat Hij een groot menselijk leraar was. Hij heeft ons die optie niet gegeven. En die wil Hij ons ook niet geven.³

Er is niemand zoals Jezus. Maar het is niet alleen wie Hij is, wat Hem onderscheidt van alle andere mensen. Hij is ook uniek in wat Hij gedaan heeft.

Wat Jezus gedaan heeft

Dus wat heeft Jezus gedaan wat Hem uniek maakt? Hieronder denken we na over Zijn verlossingswerk, Zijn leven, Zijn sterven en Zijn opstanding.

1. Jezus leefde het leven dat wij niet konden leven

Jezus was en is volkomen mens, net zoals jij en ik. Maar Hij was onderscheiden van alle andere mannen en vrouwen in de geschiedenis, omdat Hij geen zonde had. Johannes zegt het zo: *“U weet dat Hij [Jezus] geopenbaard is om onze zonden weg te nemen; en zonde is er in Hem niet.”* In tegenstelling tot ons kwam Jezus nooit in opstand tegen God. Hij werd op dezelfde manieren verleid als wij, maar Hij gaf nooit toe. Hij was *“zonder zonde”* (Hebreeën 4:15).

Het is goed nieuws voor zondaren zoals wij, dat Jezus net zoals wij verleid is geweest. Zo kan Hij zich inleven in onze worstelingen. Hij behaalde de overwinning op de zonde, niet alleen aan het kruis, maar ook door te leven in volmaakte gehoorzaamheid aan God de Vader. Daarom is Christus op een unieke manier gekwalificeerd om de plek van zondaren in te nemen als plaatsvervanger, want alle andere religieuze leiders staan schuldig tegenover God. Schuldige mensen kunnen niet betalen voor schuldige mensen.

2. Jezus stierf de dood die wij verdienen te sterven

Zoals we in het vorige hoofdstuk zagen, is onze zonde tegen een oneindige God, oneindige veroordeling waard (zie draad 2). Alleen Christus, God in het vlees, kan de oneindige prijs betalen die wij God in onze zonde verschuldigd zijn, want Jezus Christus is oneindig veel waard. Jezus is op een unieke manier gekwalificeerd om onze plek in te nemen, omdat Hij volkomen God is.

In het christelijke geloof ligt de nadruk specifiek op de dood van Jezus. Voor andere religieuze leiders in de wereld ligt de nadruk op hun leven, hun onderwijs en

hun voorbeeld. Hun dood was het tragische einde van hun verhaal. Of het nu Mohammed op 62-jarige leeftijd, Confucius op 72-jarige leeftijd, Boeddha op 80-jarige leeftijd, of Mozes toen hij 120 jaar oud was, de dood van deze leiders betekende het einde van hun missie. Maar Jezus' verhaal is totaal tegenovergesteld.

Jezus sprak voortdurend over Zijn dood. De Evangelieën besteden een onevenredige hoeveelheid tijd aan de dagen voorafgaand aan Zijn kruisiging. Geen wonder dat het symbool van het christendom de afgelopen tweeduizend jaar een kruis is geweest, geen wonder dat de gemeente samenkomt met brood, dat wijst naar het breken van Zijn lichaam, en met wijn, die wijst naar het vergieten van Zijn bloed. Maar nu zitten we nog steeds met deze vraag: *waarom is de dood van Jezus goed nieuws?*

De dood is het loon op de zonde (Romeinen 6:23), maar Jezus had zelf geen zonde. Daarom had Zijn dood een ander doel:

Jezus Zelf heeft onze zonden in Zijn lichaam gedragen op het hout, opdat wij, voor de zonden dood, voor de gerechtigheid zouden leven. Door Zijn striemen bent u genezen (1 Petrus 2:24).

Jezus stierf in *onze* plek, voor *onze* zonden. Hij droeg de straf die *wij* verdienden. Als het de essentie is van zonde dat een mens zich in de plaats stelt van God, is het de essentie van redding dat God zichzelf in de plaats van mensen stelt. Dat is het antwoord op het grootste probleem.

God kan opstandige zondaren die Zijn oordeel verdienen, redden door Zelf het oordeel te dragen. Aan het kruis drukt God Zijn oordeel over de zonde uit, draagt Hij het oordeel over de zonde en maakt Hij redding mogelijk voor zondaren. Aan het kruis

ontmoeten Gods heilige gerechtigheid en heilige liefde elkaar. In heilige gerechtigheid stort God Zijn volkomen oordeel over onze zonden uit. In Zijn heilige liefde betaalt God, in de persoon van Zijn Zoon, de prijs van onze zonden. Haat God zonde? Ja, kijk maar naar het kruis! Houdt God van zondaren? Ja, kijk maar naar het kruis!

3. *Jezus overwon de vijand die wij niet konden overwinnen*
Ik wil voorzichtig zijn en niet de indruk wekken dat Jezus' dood een tijdelijke nederlaag was, alsof de overwinning pas kwam bij de opstanding. Zo vertelt het Evangelie het verhaal niet. Jezus' dood, op zichzelf, was overwinning. God heeft *"het handschrift dat met zijn bepalingen tegen ons gericht was"* aan het kruis genageld. Daardoor heeft Hij *"de overheden en de machten ontwapend, die openlijk te schande gemaakt en over hen getriomfeerd"* (Kolossenzen 2:14-15).

Jezus gehoorzaamde de Vader, helemaal tot aan het kruis. De duivel heeft bij Hem nooit een voet aan de grond kunnen krijgen. Aan het kruis was de overwinning werkelijk behaald en dat baande de weg om drie dagen later deze overwinning te bevestigen en te verkondigen toen Jezus opstond uit de dood. Luister naar de overwinningswoorden van Jezus: *"Ik ben de Levende, en Ik ben dood geweest en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels van het rijk van de dood en van de dood zelf"* (Openbaring 1:18).

Hiermee staat of valt het christendom: de opstanding van Jezus Christus. Als Jezus niet uit de dood is opgestaan, zijn de volgelingen van Christus *"de meest beklagenswaardige van alle mensen"* (1 Korinthe 15:19). De opstanding van Christus was Gods publieke bevestiging en erkenning van Christus' leven en sterven. Hij verkondigde de wereld dat Christus' zondeloze leven en zonedragende sterven door Hem aanvaard waren. De

opstanding was de bevestiging van alles wat Christus onderwezen had, inclusief Zijn profetieën dat Hij weer zou opstaan. Zonder de opstanding is ons geloof zinloos. Maar als Jezus werkelijk uit de dood is opgestaan, heeft deze enkele gebeurtenis enorme en ingrijpende gevolgen voor iedereen op deze planeet en voor iedereen in de hele geschiedenis.

Voor de duidelijkheid, als de Bijbel spreekt over de opstanding van Jezus, gaat het niet om een reanimatie of een reïncarnatie. Christus werd aan het kruis gedood, klaargemaakt om begraven te worden, gelegd in een verzegelde graftombe met een grote steen ervoor. Maar drie dagen later was die steen weggerold en Zijn lichaam was weg. Hij leefde en Hij is (fysiek) aan een groot aantal mensen verschenen (1 Korinthe 15:5-8). Over zo'n opstanding spreekt de Bijbel. Hij was gestorven, dood, en drie dagen later leefde Hij.

Dus hoe moet Christus' opstanding ons beeld van Hem beïnvloeden? Denk na over deze drie dingen. Ten eerste, de opstanding van Christus betekent dat Hij Heer is over leven en dood. Niemand anders kan bepalen hoelang hij leeft en zeker kan niemand anders zichzelf weer levend maken. Maar Jezus deed het.

Ten tweede, Christus' opstanding betekent dat Hij Heer is over zonde en Satan. Satan gebruikt de dood als een wapen om ons angst aan te jagen, maar Jezus heeft Satan ontwapend. Christus vernietigde "...door de dood hem die de macht over de dood had – dat is de duivel... [om] allen te verlossen die door angst voor de dood gedurende heel hun leven aan slavernij onderworpen waren" (Hebreeën 2:14-15).

Daarom kunnen we geconfronteerd worden met leven, dood, zonde en Satan en toch met zekerheid zeggen:

"Dood, waar is uw prikkel? Graf, waar is uw overwinning? De prikkel nu van de dood is de zonde, en de

kracht van de zonde is de wet. Maar God zij dank, Die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus” (1 Korinthe 15:55-57).

Ten derde, Christus’ opstanding betekent dat Hij Heer is over jou en mij. Dit is de fundamentele christelijke belijdenis in het Nieuwe Testament: *“Als u met uw mond de Heere Jezus belijdt en met uw hart gelooft dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult u zalig worden”* (Romeinen 10:9). De opstanding roept luid en duidelijk dat Jezus over ons regeert en dat Hij ons diep liefheeft.

Jezus kwam om het leven te leven dat wij niet konden leven, de dood te sterven die wij verdienden te sterven en de vijand te overwinnen die wij niet konden overwinnen, de dood. Hij deed dit alles om ons te redden van onze zonden. Hij is een bekwame Redder.

Het verweven van de derde draad:

Christus is voldoende

Spreek doelbewust over Jezus

Over Jezus' leven

- Zoek naar mogelijkheden om Jezus' voorbeeld voor ons te benadrukken.
- Zoek naar mogelijkheden om Jezus' werk in ons te erkennen.
- Zoek naar gelegenheden om te wijzen hoe Jezus zich in ons kan inleven.

Over Jezus' dood

- Blijf de ernst van de zonde benadrukken.
- Blijf over je dankbaarheid voor Christus spreken.

Over Jezus' opstanding

- Spreek over moeilijkheden met hoop.
- Spreek over de dood met vreugde.

Met iemand die beweert dat alle religies dezelfde bestemming hebben

- Benadruk de cruciale verschillen tussen smaak, traditie en waarheid.

Met iemand die beweert dat God nooit mensen naar de hel zou sturen

- Leg de achtervolgende liefde van God uit in het Bijbelse kader van het Evangelie.

Met iemand die beweert Christen te zijn, maar dat niet laat blijken

- Wijs erop dat je een geloof in een Christus die uit de dood is opgestaan, niet voor jezelf kunt houden.

De noodzaak van het geloof

Stel je voor dat je een verre oom hebt die heel erg rijk is. Zo rijk dat het fortuin dat hij zal achterlaten meer dan genoeg is om al je behoeften en verlangens voor je hele leven te dekken. Stel je dan voor dat die rijke oom je, tot je grote verbazing, een brief stuurt waarin hij bekendmaakt dat hij je erfgenaam gemaakt heeft van alles wat hij heeft. Zijn huis, zijn auto's, zijn bankrekening, alles!, zal straks van jou zijn. Maar er staat één ding tussen jou en deze enorme erfenis: je moet de brief openen.

Dit onverwachte geschenk zal je geen goed doen, tenzij je in de envelop kijkt. Als je de brief in de oud papierbak gooit, bij de andere rommel, zul je je fortuin mislopen. Deze royale erfenis is een geschenk, maar zij moet wel ontvangen worden.

In de derde draad, Christus is voldoende, zagen we dat Gods geschenk aan onwaardige zondaren redding is door het leven, de dood en de opstanding van Christus. Maar, net zoals met elk geschenk, moet het geschenk van eeuwig leven ontvangen worden. Niet iedereen gaat naar de hemel, gewoon omdat Christus gestorven is. Dit is een ernstige werkelijkheid, die we in de vijfde draad

verder zullen onderzoeken. Voor nu is het de vraag: *hoe kan ik de redding ontvangen die God ons aanbiedt in Zijn Zoon Jezus Christus?* Het beantwoorden van deze vraag is het doel van de vierde draad, de noodzaak van het geloof.

Twee te vermijden uitersten

Veel mensen beweren dat ze geloven in Jezus. Dat klinkt bemoedigend. Maar de definitie van het woord “geloof” varieert tegenwoordig echter sterk, zowel in onze cultuur als in onze kerken. Voeg daaraan de verschillende opvattingen over God toe en je merkt al snel waarom deze beweringen bedrieglijk kunnen zijn. We hebben de Bijbel nodig om deze verwarring te doorgronden.

Wanneer we geloof definiëren, hebben we de gevaarlijke neiging van het ene uiterste in het andere terecht te komen. Óf we zwakken de Bijbelse definitie van geloof af, óf we maken het ingewikkelder.

Afgezwakt geloof

Het is mogelijk dat we de lat zo laag leggen voor wat het betekent “geloof” te hebben, dat het woord betekenisloos wordt. Bijna elke dronken persoon die ik op straat ben tegengekomen, gelooft in Jezus. Talloze mensen over de hele wereld zeggen dat ze in Jezus geloven, maar hun hart en leven staan ver van Hem af. Zelfs de demonen in de hel geloven (Jakobus 2:19).

We zwakken wat geloof in Jezus betekent af, als we aannemen dat iemand christen is, alleen maar omdat diegene intellectueel instemt met bepaalde waarheden of bepaalde woorden uitspreekt. Dit is een veelvoorkomende vergissing in onze tijd, maar geen nieuwe. Jezus zei dat veel mensen op de oordeelsdag voor Hem zullen verschijnen die Hem “Heer” noemen, ze zullen zelfs beweren dat ze grote dingen in Zijn naam gedaan hebben. Maar, en dit is verschrikkelijk, Hij zal hun vertellen: *“Ik heb u nooit gekend”* (Mattheüs 7:21-23).

Dit soort oppervlakkig geloof is dodelijk, eeuwig dodelijk.

Ingewikkeld geloof

In een poging om ons voor deze vergissing te bewaren, gaan sommige goedwillende christenen helemaal naar het andere uiterste van het spectrum. Ze maken geloof zo ingewikkeld dat het moeilijk wordt om te weten of iemand het echt heeft. Bijvoorbeeld, als geloof in Christus toewijding aan Christus inhoudt, hoe kan ik dan weten of ik toegewijd genoeg ben? Of als geloof overgave aan Christus inhoudt, hoe kan ik dan weten of ik mij al helemaal aan Hem overgegeven heb? En wat we in onze context vaak horen, als geloof zondekennis inhoudt, hoe kan ik dan weten of ik al mijn zonden al goed genoeg ken?

In een poging het geloof serieus te nemen en in te gaan tegen het goedkope discipelschap van het hedendaagse christendom, kunnen we het geloof onbedoeld ingewikkelder maken dan het is. Het gevolg is dat volgelingen van Christus eindeloos gefrustreerd of angstig blijven. Daarom hebben we de Bijbel zo hard nodig om ons het juiste perspectief op geloof te geven.

Het juiste perspectief

We zullen waar en Bijbels geloof begrijpen, als we twee dingen duidelijk krijgen: 1 het doel van het geloof en 2 de rol van het geloof. Deze twee aspecten van geloof worden vastgelegd in deze simpele (maar diepzinnige) samenvattende uitspraak: we kunnen hersteld worden met God, alleen door het geloof in Jezus. We leggen eerst het eerste gedeelte uit - we kunnen hersteld worden met God - om de juiste motivatie voor geloof te identificeren.

Het doel van het geloof

Misschien verbaast dit je, maar het doel van het geloven van het Evangelie is niet geluk, vreugde, vrede of voldoening. Het is zelfs niet de hemel. Deze dingen zijn natuurlijk niet slecht, maar ze zijn niet het doel van het Evangelie. Het doel van het Evangelie is God. We komen in de eerste plaats tot Christus om hersteld te worden met God. Natuurlijk vloeien er veel zegeningen voort uit het hersteld zijn met God, zo ook dat ons zondeprobleem daardoor is opgelost.

Je herinnert je misschien van de tweede draad, de zondigheid van de mens, dat de zonde ons in schuld, schaamte en angst heeft gestort. Alles verandert wanneer we hersteld worden met God. Als een rechtvaardige Rechter annuleert Hij onze schuld, als een goede Vader neemt Hij onze schaamte weg en neemt Hij ons op in Zijn familie en als een overwinnende Koning overwint Hij onze angst door de dood zelf te overwinnen. God doet dit alles op basis van het leven, de dood en de opstanding van Jezus Christus (zie de derde draad). Dit brengt ons bij het tweede gedeelte van de samenvattende uitspraak. Ons herstel met God komt *alleen door het geloof in Jezus*.

De rol van het geloof

Veel mensen in onze cultuur beweren dat ze geloven, maar we moeten ons afvragen: *geloof in wat?* Geloof in onszelf? Geloof in een vaag begrip van een God Die over ons waakt? Geloof in ons eigen geloof? Niet één van deze antwoorden omvat het Bijbelse idee van geloof, het geloof dat ons met God herstelt. Om de juiste rol van geloof te begrijpen moeten we geloof beschouwen in relatie tot drie verschillende aspecten van onze redding: de basis voor onze redding, het middel van onze redding en het bewijs van onze redding.

1. *De basis*

We zullen het Evangelie niet kunnen begrijpen als we niet zien dat Jezus de basis is voor onze redding. We kunnen nooit alleen voor God staan en beweren rechtvaardig te zijn. Er is niets wat we kunnen doen, hoe toegewijd of radicaal we ook zijn, om het feit dat we tegen God in opstand gekomen zijn, te bedekken. We vertrouwen niet op onszelf en zelfs niet op ons geloof, om het weer goed te maken met God. De enige manier om onschuldig verklaard te worden door God is gebaseerd op de onschuld van een Ander, namelijk, Christus' onschuld. We worden alleen met God hersteld op basis van het leven, de dood en de opstanding van Jezus.

2. *Het middel*

Als Jezus de basis is van onze redding, welke rol speelt het geloof dan? Geloof is het *middel* waardoor de redding van Christus op ons leven wordt toegepast. Als we redding zien als een geschenk, is het geloof de hand waarin het geschenk ontvangen wordt. Maar waarom is geloof het enige middel tot onze redding? Waarom niet liefde, nederigheid, vreugde of wijsheid? Omdat geloof het anti-werk is.

Geloof is de erkenning dat je niets anders kunt doen dan vertrouwen op wat God in Christus voor jou gedaan heeft. Geloof is de enige houding van het hart die precies het tegenovergesteld is aan vertrouwen op jezelf. Geloof zegt tegen God: "Ik geef het op! Ik kan mijzelf nooit goed maken voor U, daarom vertrouw ik volkomen op U en ben ik volkomen afhankelijk van U om te doen wat ik zelf niet kan doen." Dit soort geloof is volkomen onverenigbaar met de gedachte dat onze goede werken ons op één of andere manier onschuldig kunnen laten zijn voor een volkomen heilige God. Maar, zoals we straks zien, dit betekent niet dat onze goede werken en

gehoorzaamheid niet relevant zijn in het volgen van Christus.

3. Het bewijs

Als Christus de basis is van onze redding en geloof het enige middel om deze redding te ontvangen, hoe passen onze werken dan in dit plaatje? In plaats van onze werken te zien als een manier om redding te verdienen, zoals andere wereldreligies leren, leert de Bijbel ons dat goede werken het bewijs zijn van redding. Bijbels geloof leidt onvermijdelijk tot goede werken. Met andere woorden, geloof werkt. Dat maakt het boek Jakobus ons herhaaldelijk duidelijk: *“Wat voor nut heeft het, mijn broeders, als iemand zegt dat hij geloof heeft, en hij heeft geen werken? Kan dat geloof hem zalig maken?”* (Jakobus 2:14). Het impliciete antwoord is “nee”. Daarom noemt Jakobus het geloof dat niet werkt *“dood”* (Jakobus 2:17).

Wanneer je ziel rust op de genade van Christus, begin je lief te hebben zoals Christus liefhad, te wandelen zoals Christus wandelde en je leven voor anderen te geven zoals Christus Zijn leven voor jou gegeven heeft. Dit zijn geen werken die gedaan worden in een tevergeefse poging de gunst van God te verdienen. Je bent gerechtvaardigd voor God uitsluitend gebaseerd op Christus' werk en jouw werken zijn de vruchten, of het bewijs, van geloof.

Het hele plaatje

We hebben het doel van het geloof duidelijk gemaakt, God, en de rol van het geloof in onze redding, maar er is nog een gevaarlijk misverstand waarvoor we op ons hoede moeten zijn. Het is mogelijk in Jezus te geloven als de enige weg tot God, en zelfs om Hem te verlangen als je Redder, terwijl je weigert om je van je zonden af te keren en je te onderwerpen aan de heerschappij van

Christus. Ja, zo ziet het geloof eruit voor veel mensen die beweren dat ze Christen zijn, maar het is geen Bijbels geloof. Zoals we zullen zien is er geen geloof zonder bekering. Jezus kan je Redder niet zijn als je Hem weigert als je Heer.

Bekering en geloof

Om de nauwe relatie te zien tussen bekering en geloof hoeven we niet verder te lezen dan Jezus' eerste woorden in het Evangelie van Markus:

De tijd is vervuld en het Koninkrijk van God is nabijgekomen; bekeer u en geloof het Evangelie (Markus 1:15).

Bekering en geloof. Deze twee woorden zien we steeds terug in de rest van het Nieuwe Testament. Bijvoorbeeld wanneer Petrus de eerste christelijke preek houdt, zijn de luisteraars overtuigd en vragen: *“Wat moeten wij doen, mannenbroeders?”* De eerste woorden uit Petrus' mond zijn: *“Bekeer u”* (Handelingen 2:37-38). In andere gedeelten lezen we dat we op het Evangelie moeten reageren met geloof. Wanneer de gevangenvaarder in Filippi vraagt: *“Wat moet ik doen om gered te worden?”*, zegt Paulus: *“Geloof in de Heere Jezus Christus en u zult gered worden”* (Handelingen 16:30-31). Dus, vraag je je misschien af: wat is het? Bekering of geloof? Het antwoord is natuurlijk: beide.

Geloven in Jezus kan niet zonder bekering van zonde. Wanneer we in Christus geloven om ons te herstellen met God, keren we ons tegelijkertijd af van de zonde en onszelf. Het is daarom onmogelijk te beweren dat je gelooft zonder bekering. Dus, praktisch, hoe ziet bekering eruit?

We keren ons af van de zonde. We belijden onze zondigheid. We erkennen dat we in opstand gekomen

zijn tegen God en dat we daarom van Hem gescheiden zijn. We belijden dat we, zonder Zijn genade, geestelijk en eeuwig dood zijn. In plaats van te proberen onszelf te herstellen, geeft bekering toe: “Ik kan mijzelf niet herstellen. Ik heb een zondeprobleem en U alleen kunt dat oplossen.”

Bekering betekent niet alleen dat we ons afkeren van onze zondigheid, maar ook dat we sterven aan onze zelfzucht. We zagen in de tweede draad dat de essentie van zonde onszelf is dat we onszelf op de troon zetten in de plaats van God. Bekering betekent dan dat we God in het middelpunt van ons leven zetten. Dit betekent natuurlijk niet dat de worsteling met zelfzucht voorbij is. Het verlangen om onszelf weer in het middelpunt van ons leven te zetten, vormt altijd een sterke verleiding, die we dagelijks moeten bestrijden. Daarom is bekering voortdurend nodig in het leven van een gelovige.

Tot nu toe klinkt het misschien alsof bekering alleen te maken heeft met dat waarvan we ons *afkeren*. Maar bekering betekent ook dat we ons tot iets keren, of beter gezegd, tot *Iemand*. Bijbelse bekering houdt in dat we vertrouwen op Christus als Redder en Heer (Romeinen 10:9). Vertrouwen in Jezus is echter niet iets wat wel of niet kan gebeuren na bekering, ook is het niet iets wat later pas gebeurt, nadat er wat tijd overheen is gegaan. Bekering en geloof gebeuren op hetzelfde moment. Het moment dat we ons afkeren van de zonde en van onszelf is het moment dat we ons keren tot Jezus. Je kunt niet het ene doen zonder het andere, ze gaan samen.

Redder en Heer

Zoals Bijbels geloof bekering *en* geloof vereist, zo moeten we op Jezus vertrouwen als Redder *en* Heer. Zo zegt Paulus het:

Als u met uw mond de Heere Jezus belijdt en met uw hart gelooft dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult u zalig worden. (Romeinen 10:9)

Jezus is onze Redder, want Hij is Degene Die God uit de doden heeft opgewekt om zo voor ons te volbrengen wat we zelf nooit konden doen. Zijn opstanding uit de dood impliceert Zijn sterven voor onze zonde (zie de derde draad). Maar we geloven niet alleen in Jezus als de Redder Die voor ons gestorven is, we onderwerpen ons ook aan Hem als onze Heer Die over ons heerst.

“Jezus is Heer” is een fundamentele christelijke belijdenis. Het woord *Heer* is fundamenteel voor Christus’ identiteit, zoals we Hem zien in het hele Nieuwe Testament. Hij is “*Heer van allen*” volgens Romeinen 10:12 en Paulus zegt in het volgende vers dat iedereen die de “*naam van de Heer*” zal aanroepen, gered zal worden. Terwijl Jezus in het boek Handelingen maar twee keer *Redder* genoemd wordt, wordt Hij tweeënnegentig keer *Heer* genoemd. Zonder twijfel is dit dan de meest gebruikte titel voor Jezus in het Nieuwe Testament. Het idee dat Christus als Heer over ons leven heerst, wordt prachtig verwoord door Paulus in Galaten 2:20:

Ik ben met Christus gekruisigd; en niet meer ik leef, maar Christus leeft in mij; en voor zover ik nu in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven.

Paulus zegt dat Hij leeft door het geloof in de Zoon van God. Dit betekent dat geloof niet zomaar een eenmalig gevoel is of een tijdelijke reactie, die geen gevolgen heeft voor de rest van ons leven. Het eerste moment van geloof leidt onvermijdelijk naar geloofsgroei in de loop van de tijd. Voor de duidelijkheid, we worden hersteld

met God, gered, op het moment van onze bekering en geloof. Maar echt geloof blijft vruchten dragen in ons leven. Dat kan ook niet anders als Jezus onze Heer is.

Misschien lees je dit boek en heb je je nog nooit afgekeerd van je zonde en jezelf. Je hebt je vertrouwen nooit op Jezus gesteld als je Redder en je niet aan Hem onderworpen als je Heer. Het goede nieuws is dat je dat nu kunt doen. Bekeer je en geloof eenvoudig en je zult voor eeuwig met God hersteld worden (Johannes 3:16). In de vijfde draad, in het volgende hoofdstuk, leren we meer over de eeuwige urgentie van je reactie.

Het verweven van de vierde draad:

De noodzaak van geloof

Maak gebruik van elke mogelijkheid die je hebt om je verhaal te vertellen

- Houd het simpel.
- Houd het scherp
 - op de grootheid van God;
 - op de draden van het Evangelie.
- Houd het begrijpelijk.
- Wees nederig en bid veel.
- Wees vurig en wees jezelf.

Over herstel

- In gesprekken over schuld: spreek over vergeving in Christus.
- In gesprekken over schaamte: spreek over de eer in Christus.
- In gesprekken over angst: spreek over de vrijheid in Christus.

Over bekering

- Wijs op de barmhartigheid van Christus als de mensen om je heen hun zonde zien.
- Wijs op de aanwezigheid van Christus als de mensen om je heen het niet meer zien zitten.

Over vertrouwen

- Moedig de mensen om je heen aan de heerschappij van Christus te zien.
- Spoor de mensen om je heen aan de liefde van Christus te ontvangen.

In gesprekken met kinderen over geloof

- Vergroot de interactie.
- Gebruik voorbeelden.
- Gebruik herhaling:
 - Benadruk steeds de daden van het Evangelie;
 - Spoor steeds weer aan tot bekering en geloof

In gesprekken met culturele christenen over geloof

- Stel vragen die tot nadenken leiden.
- Vermijd overbekende termen (of leg ze duidelijk uit).
- Nodig hen uit de Bijbel met je te bestuderen.
- Breng hun goede, met het Evangelie doordrenkte middelen.
- Roep hen vrijmoedig en vol genade op tot bekering en geloof.
- Weef bewust en nederig met de Evangeliedraden.

De eeuwigheid dringt

Soms kan één verkeerde afslag alles veranderen. Als je niet oplet, als je niet weet waar je heen gaat, kan een onverwachte splitsing op de snelweg je hele dag veranderen. Als je op de linkerrijstrook blijft, ben je op tijd waar je wezen moet. Maar als je rechts afslaat, kom je op een weg die de verkeerde kant op gaat, een weg die kilometers lang geen afslagen heeft. Nu is je reactie van cruciaal belang, althans wat je planning betreft.

In de vijfde draad denken we na over een veel kritischer keuze: onze reactie op Jezus. Specifieker, we moeten de vraag beantwoorden die in de vorige hoofdstukken net onder de oppervlakte lag: waarom is onze reactie op het Evangelie zo belangrijk? Bovendien, waarom is het zo belangrijk voor volgelingen van Christus de draden over God, zonde, Christus en geloof te verweven in onze gesprekken met anderen. Waarom zouden we comfort, ongemakkelijkheid, onhandigheid of angst riskeren om anderen te vertellen wat we geloven?

Omdat onze eeuwige bestemming afhangt van onze reactie op Jezus. Ik besef dat dit een gewaagde uitspraak is, maar dit leert de Bijbel. De plek waar je de eeuwigheid, miljarden en miljarden jaren zonder einde, zult doorbrengen, hangt af van je reactie op Jezus.

Daarom moet de vijfde draad, de urgentie van de eeuwigheid, invloed hebben op onze gedachten over het weven van Evangeliedraden. Hieronder zullen we zien wat er gebeurt met hen die zich van Jezus afkeren en vervolgens zullen we zien wat er gebeurt met hen die hun vertrouwen op Jezus stellen. Er kan niet meer op het spel staan.

Een verschrikkelijke werkelijkheid

Wanneer we het hebben over de bestemming van hen die geen volgelingen van Christus zijn, is dat een onderwerp dat noch populair, noch politiek correct is in onze tijd. Het idee dat sommige mensen eeuwig van God gescheiden zullen zijn in een plek die de hel genoemd wordt, is moeilijk te verwerken. De wereld vindt het idee van Gods oordeel óf weerzinwekkend óf niet relevant en achterhaald. Er zijn zelfs mensen die zeggen dat ze christen zijn, maar zich verontschuldigen voor de hel.

Misschien heb je het argument weleens gehoord dat de hel alleen geassocieerd wordt met de God van het Oude Testament en dat Jezus op een veel liefdevoller spoor zat. Maar Jezus sprak over de hel, en vaak ook. Hij zei tegen Zijn discipelen: “Wees bevreesd voor Hem Die zowel ziel als lichaam te gronde kan richten in de hel” (Mattheüs 10:28). Hij waarschuwde voor de eeuwige gevolgen van het leven in de zonde:

En als uw hand u doet struikelen, hak hem dan af; het is beter voor u verminkt het leven in te gaan dan met twee handen heen te gaan in de hel, in het onuitblusbare vuur, waar hun worm niet sterft en het vuur niet uitgeblust wordt. En als uw voet u doet struikelen, hak hem dan af; het is beter voor u kreupel het leven in te gaan dan met twee voeten geworpen te worden in de hel, in het onuitblusbare vuur, waar hun worm niet sterft en het vuur

niet uitgeblust wordt. En als uw oog u doet struikelen, werp het dan uit; het is beter voor u met één oog het Koninkrijk van God in te gaan dan met twee ogen in het helse vuur geworpen te worden, waar hun worm niet sterft en het vuur niet uitgeblust wordt (Markus 9:43-48).

We kunnen meer voorbeelden geven van Jezus' onderwijs⁶, maar het punt is duidelijk: de hel is een verschrikkelijke werkelijkheid voor hen die zich afkeren van Jezus. Tim Keller merkt op: "Als Jezus, de Heer van liefde en de Auteur van genade vaker, en op een meer levendige en bloedstollende manier sprak over de hel dan wie dan ook, dan moet het een cruciale waarheid zijn."⁷ Ook de apostel Paulus gebruikte ontstellende beelden wanneer hij over Gods oordeel sprak. Hij zei dat Christus zou komen om...

met vlammend vuur wraak te oefenen over hen die God niet kennen, en over hen die het Evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn. Zij zullen als straf het eeuwig verderf ondergaan, weg van het aangezicht van de Heere en van de heerlijkheid van Zijn macht (2 Thessalonicenzen 1:8-9).

Dit zijn ernstige beelden, die we door de hele Bijbel zien. Er is echter veel discussie of deze Bijbelse beelden van vuur, duisternis en vernietiging letterlijk genomen moeten worden of dat ze symbolisch zijn. Maar zelfs als deze beelden symbolisch zijn, verwijzen ze naar iets letterlijks. Het doel van symbolen is immers iets wat echt is weer te geven, vaak iets wat moeilijk te omschrijven is. Dus hoe we de beelden met betrekking tot de hel ook zien, de Bijbel leert dat de werkelijkheid van de hel zeker en ernstig is.

Voortdurende opstand

Voor sommigen klinkt de hel als een grillige en wrede straf, die uitgevoerd wordt door een boze God. Maar volgens de waarheden die we in de vorige hoofdstukken hebben overdacht, - vooral Gods heiligheid (de eerste draad) en de zondigheid van de mens (de tweede draad) - is de hel het vanzelfsprekende gevolg van onze opstand tegen God en onze scheiding van Hem. Het is niet zo dat God ons roepen om genade afwijst. Wij kiezen er voor in opstand te komen tegen God en als onderdeel van Zijn oordeel geeft Hij ons over aan onze zondige verlangens. De hel is een plek van voortdurende opstand tegen God.

Definitieve scheiding

Als de hel een plek is van voortdurende opstand, moet het ook de plek zijn van definitieve scheiding. Eén van de ernstigste aspecten van het gescheiden zijn van God in de dood is dat het permanent is. De hel is eeuwig. Dat klinkt misschien als een overdreven harde straf, maar het past bij de aard van de misdaad. Eén zonde tegen een oneindig heilige God is oneindige veroordeling waard.

Dit is in overeenstemming met de Bijbel. Jezus spreekt over een plek *“waar hun worm niet sterft en het vuur niet uitgeblust wordt”* (Markus 9:48). Hij noemt het een *“eeuwig vuur, dat voor de duivel en zijn engelen bestemd is”* (Mattheüs 25:41). Hel is *“eeuwige straf”* (Mattheüs 25:46). Zo spreekt Paulus over *“eeuwig verderf”* (2 Thessalonicenzen 1:9). In het laatste boek van de Bijbel zegt Johannes: *“En de rook van hun pijniging stijgt op tot in alle eeuwigheid”* (Openbaring 14:11). Ook dit laat zien dat Gods oordeel eeuwigdurend is. De puritein Thomas Watson zei:

Zo is het in de hel; ze willen sterven maar ze kunnen niet sterven. De goddeloze zal altijd sterven, maar nooit dood

zijn. De rook van de oven blijft voor eeuwig en altijd opstijgen. O! Wie kan het verdragen om zo eeuwig op de pijnbank te liggen? Het woord eeuwig breekt het hart.⁸

Veel mensen, en ook sommige christenen, horen wat de Bijbel zegt over de hel en het komt op hen over als onrechtvaardig. Maar voordat we met onze vinger naar God wijzen, moeten we beseffen wie wij zijn en wie Hij is. God is volmaakt in kennis, wijsheid, heiligheid en gerechtigheid. Wij zijn eindige wezens en beperkt in ons begrip. Bovendien zijn onze gedachten en motieven vervormd door de zonde en daarom zijn we niet in de positie om God te ondervragen. Hij is de bron van alle wijsheid en kennis. Wij moeten en kunnen erop vertrouwen dat Zijn oordelen rechtvaardig zijn (Genesis 18:25).

Kort samengevat, de Bijbel leert ons dat de hel een vreselijke, eeuwige werkelijkheid is voor iedereen die zich niet van de zonde afkeert en zijn vertrouwen op Jezus Christus stelt. Maar door Gods genade is de hel niet de enige optie voor zondaren.

Een heerlijke werkelijkheid

Het goede nieuws, het Evangelie is dat, hoewel we Gods straf op de zonde verdiend hebben, Hij de straf op Zich genomen heeft in de persoon van Zijn Zoon. Christus' dood aan het kruis, Zijn overwinning op de dood in de opstanding geeft gelovigen eeuwige hoop. De hemel is een heerlijke werkelijkheid voor degenen die hun vertrouwen op Jezus hebben gesteld. Met Paulus kunnen we zeggen: *“Ons burgerschap is echter in de hemelen”* (Filippenzen 3:20). Als dus ons burgerschap in de hemel is, is het vanzelfsprekend dat we willen weten hoe de hemel is.

Volkomen verzoening

Terwijl de hel een plek is van voortdurende opstand, is de hemel een plek van volkomen verzoening. Luister naar de woorden in Openbaring 21:3 over de uiteindelijke vervulling van de geschiedenis in de Bijbel: *“Zie, de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen zijn en hun God zijn.”*

De Bijbel vertelt ons als eerste over Adam en Eva die samen met God in de hof van Eden wonen (Genesis 1-2), maar deze relatie werd door de zonde verwoest (Genesis 3). Als we aan het einde van de Bijbel komen, lezen we dat Gods verblijf bij de mensen volkomen hersteld zal zijn (Openbaring 21-22). Het beeld is heerlijk: we zullen bij God zijn, zoals priesters in de tempel, zoals een bruid verenigd met haar man, zoals kinderen verenigd met hun vader, zoals de erfgenamen van een Koning genieten van hun erfenis met Hem, zoals gasten aan het allerheerlijkste feestmaal. Deze analogieën helpen ons om ons voor te stellen hoe volkomen verzoend te zijn met God eruitziet.

Voltooid herstel

Alsof volkomen verzoening nog niet genoeg was, vertelt de Bijbel dat de hemel een plek is van voltooid herstel. Geestelijk gezien zullen we volkomen vrij zijn van zonde, niet langer geraakt door verleiding. We zullen volkomen vrij zijn om te gehoorzamen.

De hemel is een plek waar zonde ondenkbaar is. Er zal uiteindelijk niet meer naar verlangd worden. Deze werkelijkheid van geestelijk herstel moet ons echter niet doen denken dat de hemel één of ander zweverige wereld is waar engeltjes op zachte wolken op harpen spelen. De hemel is ook een plek van fysiek herstel. Het is verdrietig dat zoveel Christenen de gedachte aan de hemel saai vinden. Ze stellen zich een statisch,

onstoffelijk bestaan voor dat eindeloos lang duurt. Gelukkig geeft God ons zoveel meer om naar uit te zien.

De Bijbel stelt de hemel voor als een nieuwe aarde, een herstelde aarde waar we eten, drinken, werken, spelen en nieuwe dingen ontdekken in verheerlijkte lichamen en een vernieuwde schepping. Het herstel zal ook mentaal en emotioneel zijn. Mentaal zal onze kennis van God absoluut accuraat zijn. Emotioneel gezien zullen onze verlangens volkomen bevredigd zijn en wat we willen, zal volkomen te vertrouwen zijn. Er zal geen conflict zijn tussen wat we willen en wat we zouden moeten doen.

Uiteindelijke vereniging

Als laatste zal de hemel, naast dat het een plek is van volkomen verzoening en voltooid herstel, ook een plek zijn van uiteindelijke vereniging. Met andere woorden, de hemel is niet alleen *jouw* beloning als een op zichzelf staand individu. Paulus zegt: “*Ons burgerschap is echter in de hemelen*” (Filippenzen 3:20). *Ons* burgerschap. Dit gemeenschappelijke aspect van de hemel zien we ook terug in de brief aan de Hebreeën:

Maar u bent genaderd tot de berg Sion en tot de stad van de levende God, tot het hemelse Jeruzalem en tot tienduizendtallen van engelen, tot een feestelijke vergadering en de gemeente van de eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, de Rechter over allen, en tot de geesten van de rechtvaardigen, die tot volmaaktheid zijn gekomen (Hebreeën 12:22-23).

De hemel is een plek waar Gods volk elkaar zal erkennen en liefhebben als één familie van de Vader. Het zal de vereniging zijn van mensen uit alle volken en uit elke generatie. We zullen herenigd worden met degenen die we kennen en liefhebben en ook met broeders en zusters in Christus die we nog voor het eerst moeten

ontmoeten. De vreugde zal oneindig zijn. Dit is de hemel, een vaste hoop voor iedereen die zich van de zonde en zichzelf afkeert en zijn vertrouwen op Christus stelt.

De cruciale vraag

Als je nog nooit je vertrouwen op Jezus Christus hebt gesteld, hoop ik dat het Bijbelse onderwijs over de hemel en de hel in de vijfde draad je ogen heeft geopend voor wat er in het Evangelie op het spel staat. Het eeuwige leven en de eeuwige dood staan op het spel. Een ieder van ons moet deze vraag beantwoorden: *keer je je van Jezus af of stel je je vertrouwen op Jezus?*

Afkeren van Jezus

Je kunt je op verschillende manieren afkeren van Jezus. Je kunt Hem verbaal en publiekelijk verwerpen of je kunt mentaal instemmen met de feiten van het Evangelie, maar toch weigeren je te onderwerpen aan de heerschappij van Christus. Je kunt zelfs een actief gemeentelid zijn in een gemeente waar het Evangelie geloofd en verkondigd wordt, terwijl je Jezus Christus niet kent. Uiteindelijk zijn de gevolgen hetzelfde. Als je ervoor kiest nu zonder Christus te leven, zul je sterven en eeuwig zonder Hem zijn. Gelukkig is dat niet de enige mogelijkheid.

Vertrouwen op Jezus

Als je je afkeert van je zonden en je vertrouwen stelt op wat God voor jou gedaan heeft in Christus - in Zijn leven, dood en opstanding - kun je nu met Hem sterven en eeuwig met Hem leven.

Ik spoor je aan voor de tweede mogelijkheid te kiezen. Keer je af van je zonde en vertrouw Jezus Christus als je Redder en Heer. Of je nu 8, 18 of 88 bent, je zult sterven, en Satan wil niets liever dan je afleiden van de urgentie

van de eeuwigheid. Hij gebruikt graag films, games, social media, en wat dan ook om je ervan te weerhouden na te denken over de dingen die er werkelijk toe doen. Word wakker voor de werkelijkheid van de eeuwigheid. Je zult óf eeuwige vreugde ervaren óf eeuwige toorn ondergaan.

Ben je er klaar voor?

Het verweven van de vijfde draad:

De eeuwigheid dringt

Spreek minder over tijdelijke dingen

Spreek meer over eeuwige dingen

Over de hel

- Spreek over Gods karakter met nederige vrijmoedigheid.
- Spreek over Gods oordeel met gezonde vrees.
- Spreek over Gods toorn met eerlijk medelijden.

Over de hemel

- Spreek alsof deze wereld niet je hoop is.
- Leef alsof deze wereld niet je thuis is.
- Spreek over je verlangen om met God te zijn.
- Spreek over je besef dat sterven winst is.

Afsluitende vragen

Het is makkelijk een boek uit te lezen en tevreden te zijn dat je wat nieuwe dingen hebt geleerd, of tenminste bent herinnerd aan wat belangrijke waarheden. Ik hoop dat je Gods karakter, de zondigheid van de mens, het feit dat Christus voldoende is, de noodzaak van het geloof en de urgentie van de eeuwigheid beter begrijpt. Maar als we daar stoppen, missen we het punt.

Het doel van dit boek is niet om je alleen maar deze draden van het Evangelie te leren, al is dat een belangrijke eerste stap. Het doel is deze draden van het Evangelie te verweven in ons leven en in onze gesprekken. Daarom sluiten we af met drie vragen.

1. Beseffen we hoe de mens eraan toe is zonder Christus?

Geloven we werkelijk dat de mensen die naast ons wonen, met wie we werken, de mensen die we in de supermarkt en in de restaurants om ons heen tegenkomen, naar de hel gaan zonder Christus? Niet alleen de mensen die we zien, maar miljarden die we nooit gezien hebben en nooit van Christus gehoord hebben? Van de 7 miljard mensen op deze aarde beweert een derde Christen te zijn (volgens de ruimste statistieken). Zelfs als een derde van de wereld echt christen is, wat erg te betwijfelen valt, betekent dat dat

er nog 4,5 miljard mensen op deze planeet onder de toorn van God leven en, tenzij er iets verandert, eeuwig naar de hel gaan. We hebben geen tijd om ons leven, onze gezinnen te verspillen. We hebben geen tijd de middelen van de gemeente te verspillen en een mooie, comfortabele christelijke draai te geven aan de materialistische droom van onze zintuigen. De eeuwigheid dringt (de vijfde draad).

2. Hebben we het hart van Christus?

Als we weten hoe de mensen eraan toe zijn zonder Christus, moet dat ons aanzetten de draden van het Evangelie te gaan verweven, maar dat kan niet onze enige motivatie zijn. Ons verlangen ongelovigen te bereiken zal oppervlakkig en maar van korte duur zijn als we niet het hart van Christus hebben. Een ieder van ons is getekend en bezoedeld door de zonde. We zijn vol zelfgenoegzaamheid en eigengerechtigheid. Maar God heeft ons veranderd. Hij heeft Zijn hand van soevereine genade uitgestrekt en ons gered van het oordeel dat we verdienen. Hij heeft ons hart veranderd en ons leven omgekeerd. Dus nu is het de vraag: verlang je ernaar dat Hij hetzelfde doet in anderen? Zeker, wij die de liefde van Christus kennen, moeten door het hart van Christus aangespoord worden die liefde aan anderen aan te reiken!

3. Willen we dat ons leven betekenis heeft?

Als we weten hoe mensen eraan toe zijn zonder Christus en als we Zijn hart hebben, zullen we dan niet onze reputatie riskeren, onze angsten onder ogen komen, het ongemak overwinnen, of wat dan ook doen wat nodig is om ons leven te geven voor het Evangelie? Dan zullen we met Paulus zeggen:

Ik maak mij nergens zorgen over, en ook acht ik mijn leven niet kostbaar voor mijzelf, opdat ik mijn loop met blijdschap mag volbrengen, evenals de bediening die ik van de Heere Jezus ontvangen heb om te getuigen van het Evangelie van Gods genade (Handelingen 20:24).

Paulus gaf niet om comfort, veiligheid en bescherming in deze wereld. In plaats daarvan wilde Hij dat Zijn leven betekenis had voor de verspreiding van het Evangelie. **Zullen we terugkijken over een paar miljard jaar en wensen dat we meer hadden verdiend, dat we een comfortabeler leven hadden gehad, meer voor onszelf hadden geleefd?** We staan op de drempel van de eeuwigheid:

Als je de waarheid kent van wat er gebeurt nadat je gestorven bent, en het gelooft, en als je tevreden bent met alles wat God voor je zal zijn de komende eeuwen, zal deze waarheid je werkelijk vrij maken. Vrij van het korte, oppervlakkige, suïcidale plezier van de zonde en vrij om offers te brengen voor de zending en de bediening waardoor mensen God zullen verheerlijken.⁹

Geef je leven over aan God en vraag Hem of Hij het van betekenis wil laten zijn voor de verspreiding van het Evangelie, waar je woont en tot aan de einden van de aarde. Dit is de enige redelijke reactie voor hen die geloven in het heilige, rechtvaardige en genadige karakter van God, de zondigheid van de mens, de toereikendheid van Christus, de noodzaak van het geloof en de urgentie van de eeuwigheid. Laten we met deze draden gaan weven en bidden dat God ze gebruikt voor het eeuwige welzijn van anderen en de verheerlijking van Gods eeuwige heerlijkheid.

Aantekeningen

1. John Stott, *Why I Am A Christian*, 76.
2. John Stott, *Why I Am a Christian*, 42-43.
3. C. S. Lewis, *Onversneden Christendom*, 56.
4. Frank Newport, "Percentage of Christians in U.S. Drifting Down, but Still High," Gallup, 24 december 2015, geraadpleegd op 6 juli 2017, www.gallup.com/poll/187955/percentage-christians-drifting-down-high.aspx.
5. Zie de nadruk in het boek *Handelingen als het Evangelie* zich verspreidt over de toen bekende wereld: *Handelingen* 3:19; 5:31; 8:22; 17:30; 26:20.
6. Voor andere verwijzingen naar "hel" door Jezus, zie de volgende gedeelten: *Mattheüs* 5:22, 29, 30; 16:18; 18:9; 23:15, 33; *Lukas* 12:5.
7. Tim Keller, "The Importance of Hell," *The Redeemer Reports*, Redeemer Presbyterian Church, Augustus 2009, www.redeemer.com/redeemer-report/article/the_importance_of_hell.
8. Thomas Watson, *Farewell Sermons of Some of the Most Eminent of the Nonconformist Preachers*, 220.
9. John Piper, *Future Grace: The Purifying Power of Living by Faith in Future Grace*, 369-370.

